

بسم الله الرحمن الرحيم

Ketabton.com

خانم رکی

لیکوال: احمد فہیم کوهدامنی
ژباړن: زردشت همراز

ځانمرګۍ

ليکوال: احمد فهيم کوهدامني

ژباړن: زردشت همراز

اديت او کتنه: سلام افغان

دیزاین: شکیب جسور

ټوکه: ۱۰۰۰ جلد

بیه: ۱۰۰ افغانۍ

خپړندوی: نشر پرواز

برېښنالیک: parvaz.G2017@gmail.com

فیسبوک: www.facebook.com,nashreparbaz

د اړیکې شمېره: ۰۷۹۰۹۴۰۰۰۵ او ۰۷۰۷۴۸۸۶۲۰

ترهگري

ترهگري په سالمې ټولنه کې د يوه پليت میکروب غوندې وده کړې چې په حيله او مکر سره د مسلمانانو په منځ کې ناخبره او تند مزاجه وگړي په نښه کوي، وپرونکي او خطرناک جرمونه ور باندې کوي.

تر يوه ترهگر مخکې يو ترهگر فکر موجود وي، چې هر څه د خپلو شیطاني غوښتنو قرباني کوي، خو لويه ستونزه داده چې د تروريزم دا خطرناک میکروب په خپله ظاهري اسلامي خبره سربازگيري کوي. تاسې په دې داستان کې لولئ چې څنگه ځوانان په خپلو وعدو بې الرې او د مرگ کومې ته ورټېل وهي.

دا کيسه د هغو کړنو ټولگه ده چې وگړو ته د هغه نجس میکروب پر وړاندې پوهاوی ورکوي؛ کوم چې له بده مرغه هر وخت زموږ ټولنې ته زيان رسوي.

همدارنگه قدرمنې کورنۍ دې ته متوجه کوي چې د خپلو اولدونو زده کړو ته پوره پاملرنه وکړي تر څو د تروريستي شبکو په دام کې ونه لوېږي.

د دې تر څنگ تاسې په دې کيسه کې لولئ، چې ترهگر روزونکي ځايونه نه يواځې په ښکاره ديني رنگ لري بلکې په د ننه کې يې داسې کړنې تر سره کېږي چې له دين، فرهنگ او انسانيت سره تړاو نه لري.

احمد فهيم کوهدامني

سريزه

جگړه د يوه تاريخي ميراث په توگه د بشر په مختلفو تاريخي دورو کې په بېلابېلو ډولونو موجوده وه او تر اوسه لا دوام لري. اوسنۍ جگړه گڼې او پېچلي اړخونه لري. په دې جگړه کې يوازي مقصد په فزيکي توگه د يوې موخې په نښه کول نه دي، بلکه هڅه کېږي چې په دې سربېره فزيکي او ايډيالوژيکي له منځه وړل هم تر سره کېږي. ښکېلې ډلې او جريانونه په بېلابېلو ډولونو دخپلو فکري نسخو د غوره والي په لټه کې دي او هڅه کوي چې خپل روايت مطلوب ځای ته ورسوي.

دلته دي چې ښکېل اړخونه د خپلو رواني عملياتو پروسې ته چټکتيا وربښي ترڅو وکولای شي چې د سرباز گيري کچه ورباندې لوړه کړي.

دا طبيعي ده چې هر لوری د خپلې جبهه نيونې د حقانيت لپاره خپل فکر لري او د خپل ځان برحق گڼلو لپاره له مختلفو لاروچارو گټه اخلي، ترڅو خپل قيام ته په ټول له کې حقانيت ورپه برخه کړي. په دې برخه کې بيا افراطي ډلې دخپلو مبارزاتي نقشو د ترسيم لپاره (دين) وسيله گرځوي او دا تگلاره د دوو دلایلو پر بنسټ د دوی د خوښې وړ ده:

۱- د مسلمان جمعيت په منځ کې د ديني ارشاداتو مقبوليت.

۲- د مشروع غوښتنو پر بنسټ د قضیې د ظاهري خپرې برابرول (مسلمانانو ژغورل

او دظلم په مقابل کې د مسلمانانو درېدل)

له دې ډلو څخه یوه یې چې دین د خپلو پرېکړو دتوجیه لپاره وسیله ګرځوي، طالبان دي. پر دې اساس چې د دې ډلې ماهیت او اصالت ټولو ته د لمر په څېر روښانه دی. خو په ښکاره بیا دې ټولو تیاره فکرونه د دین په جامه پوښلي، کومه ټولګه چې ستاسې په لاس کې ده؛ د طالبانو په دام او تروریستي ځاله کې د یوه تنګي ځوان د لوېدلو ترڅه کیسه ده. دا ښکاره ده چې طالبان د یوې پروژې په عنوان د استخباراتي سازمانو له لوري رامنځته شوي دي او نږدې دوې لسیزې کېږي چې په بېلابېلو لارو سربازګېري کوي او له عادي لارو چارو کار اخلي لکه:

- په دین او ارشاداتو یې استناد

- مغز وینځل

- په افکارو لوبې کول

- دوکه او بېلارې کول

- دوېرې او وحشت خپرول

د دې ډلو هر یو یې زموږ په ټولنه کې ګڼې بېلګې لري، له دې جملې یې مغز وینځل د دې تروریستي ډلې اړوندو مدرسو او پټنځایونو له تر ټولو معمولې طریقې ګڼل کېږي. که دې ډلې د سربازګېري غوښتنو او حوزو ته څېړنې نو په اسانۍ سره به درته جوته شي چې د ټولنې تر ټولو بې سواده او لوېدلي خلک د دوی په دام کې لوېږي. ځکه نو جوته ده چې لوستي او شعوري خلک د دې جریانونو خوراک نه کېږي. طالبان په هغو کلیو کې چې لږ خلک یې لوستي دي، سرباز ګېري کوي او هغه کسان چې په فکري سرگردانۍ او ابهام اخته وي د مغزوینځلو مرحلې ته داخلېږي او وروسته دیوه عقده یې، تاریک فکرو او وروسته پاتې موجود په توګه جنګي جبهو ته ځي او یا هم تروریستي مانورو، لکه چاودنو، ځانمرګو، او د بې ګناه خلکو وژلو ته لاس اچوي. د یادونې ده چې د لږ سواد لرونکي جمعیت له منځه استخدام هم له

ځانمرگی ۹

مالي او معنوي پلوه اسانه وي، ځكه جگړه په تكتيكي كچه نه وي او ډېريو جگړه مارو يې فرېب خوړلى دى.

د مغز وينځلو په مرحله كې جگړه ماران هڅه كوي چې خپل فكر او كړنلاره د نورو په مغز كې ځاى كړي. دا پروسه ډېرې مرحلې لري. دوى هڅه كوي چې خلك په ډېر مجبوريت كې را ونيسي او د فرد اراده د انتخاب لپاره له هغه سلب كړي چې بېرته نه شي راگرځېداى او بايد دوام وركړي. وروسته نويو پړاوونو ته ننوځي چې پايله يې د هويت بحران دى. بالاخره يې د تصميم نيونې قدرت او اراده فلج كېږي او ټولو هغو غوښتنو ته غاړه ږدي چې د مغز وينځلو په پروسه كې ترې غوښتل شوې دي. په دې دستگاه كې توليد شوي افراد د پخوا په پرتله ډېر بد فكر لري. د دې كسانو ځانگړتيا ظلم، بدگمانى، عقده يي، ارمانى، په ټولو ارزښتونو باندې پښه اېښودل، افراطي او په رواني اختلال اخته كېدل دي.

دا وگړي ډېر كله خپلې هيلې ته د رسېدلو په پار خپله كورنۍ د وسيلې په توگه كاروي او لومړى تاوان يې هغوى ته رسېږي، وروسته ټولنې ته راځي. دا ټولگه چې ستاسې په لاس كې ده، د يوه نوي ځوان له احساساتو سره د لوبې يوه تر څه كيسه ده، چې عملاً د مغز وينځلو د دستگاه، فرېب او دوکې خوراک كېږي. ليكوال هڅه كړې، چې د داسې ځوان ژوند په ليكلې بڼه وليكلي، چې د يوې ترورستي ډلې د رواني عملياتو قرباني شوى او په پاى كې په خپل كړي كار باندې پښېمان هم دى. لازمه ده چې د دې ټولگې له ليكواله مننه او ستاينه وكړو او ټولو هغو ځوانانو په ځانگړې توگه هغو نويو او تنكي ځوانانو ته چې په بېلابېلو ځايونو په تېره بيا ديني مركزونو كې په زده كړو بوخت دي د دې كتاب د لوستلو وړاندیز كوم.

حارث جبران

ځمکه په سپینو واورو پوښلې وه، د حیواناتو غږونه له لرې اورېدل کېدل. د خلیفه بادام گل کوچنی کاگل شوی کور ډېر سوړ هم نه وو. د خلیفه بادام گل اولادونه په پخلنځي کې سره راټول وو او په سهارنۍ یې د غوا شیدې څښلې، چې د دروازې ټک ټک یې تر غوږ شو، د خلیفه بادام گل مشر زوی عبادالله دروازې ته ورغی. خلیفه بادام گل: «گوره که جنت میر کاکا دي وو، ورته ووايه چې شیدې تیارې دي».

عبادالله: په دواړو ستر گو بابا جانه.

عباد الله دروازه پرانیسته، «گوري چې له مدرسې څو ځوانان راغلي او نور ځوانان د مدرسې ژمني درسونو ته رابولي».

د مدرسې د چریانو استازی عباد الله ته وایي تاسي ځوانان اوس له ښوونځي رخصت شوي یاست، ښه ده چې د نورو دیني زده کړو لپاره زموږ مدرسې ته چې بیخي په کلي پسي نښتې ده راشئ، تر څو د عصري علومو ترڅنګ له دیني علومو هم خبر شئ.

عباد الله: اوس د سهار د چای وخت دی، راځئ لومړی له ماسره چای وڅښئ، وروسته به بیا په دې اړه خبرې کوو.

چریانو یو بل ته وکتل او د عبادالله د سهار د چای لپاره بلنه یې ومنله.

عبادالله غږ کوي: تور سړې (ښځې) خوبه نه وي، چې مېلمانه راسره دي، مولوي

صاحبان دي.

د مدرسي طالبان له عبادالله سره کور ته ننوځي، له خليفه بادام گل او ماشومانو سره له روغې وروسته چای ته کېږي او عبادالله خپلې مور ته ورځي.

عباد الله: بيو جانې د مدرسي شاګرانو ته هګۍ پخې کړه.

دعبادالله مور: د مدرسي شاګر دان څوک دي، طالبان نه وي؟

عباد الله: نه بيو جانې، طالبان خو ټوپکې لري او جګړې کوي. دوی خو يواځي

سېکان وايي.

د عباد الله مور: هغه طالبان چې ټوپکونه لري هم اول د ملايانو شاګردان و،

وروسته يې يو شمېر چې لايقه و، ملايان شول او تمبلانو يې ټوپکې واخيستې او خلکو ته بلاوې شوې.

عبادالله: ادې جانې، دوی د ښوونځي د رخصتۍ په وخت کې هلکان درسو ته

هڅو ترڅو په ژمي کې وکړای شي قرانکریم په تجوید او ژباړه زده کړي.

دعبادالله مور: څه خبره يم، نه پوهېږمه، تاسې خپله پرېکړه وکړئ، پام کوئ چې

څوک دوکه درنه کړي او بدې لارې ته مو کش نه کړي.

دعبادالله مور خو دانې هګۍ په کړايي کې چې په نغرې ايښې ده او غوړې يې هم

ښه سره شوي دي اچوي تر څو پخې شي او مېلمانې چريان يې وخوري.

وروسته له څو دقيقو عبادالله له پطنوس سره صالون ته راداخلېږي او هګۍ د

مدرسي د چريانو مخ ته ږدي.

عبادالله: مهرباني وکړئ مولوي صاحبانو، د زراعتي چرګانو هګۍ نه دي، د وطني

چرګانو هګۍ دي.

چريانو چې د دودۍ د خوراک په وخت کې يې خبرې کولې خليفه بادام گل

ته وويل: خليفه صاحب، موږ او تاسې مسلمانان بايد د خپلو اولادو زده کړو ته پام

خانمرگی ۱۳

و کړو چې په ښوونځي کې دنيايې درسونه وایي او له ديني درسونو لرې پاتې کېږي. د ښوونځي د رخصتيانو په وخت کې خپل اولادونه زموږ مدرسو ته راولېږئ چې هم شرعي درسونه ووايي او هم مبارزاتي.

خلیفه بادام گل: ستاسې دا استاد څه کاره او څوک دی؟

وفي الله سيفي: مولوي سيف الرحمن، کامل او شامل استاد دی چې زیاته ديني او دنيوي پوهه لري او په گڼو اسلامي ښارونو کې یې ډېری تلامیذ په دعوت الی الحق او د کفارو په خلاف مبارزې مصروف دي.

خلیفه بادام گل: چرې گله، زه ستاسې په دا غټو غټو خبرو نه پوهېږم، لنډه دا چې زموږ راولادو ته هم سبق مبق ورزده کړئ او کونښن وکړئ چې دخدای او رسول په لاره یې روان کړئ، نه په کومه بله لار.

وفي الله سيفي: خلیفه کاکا بیخي بې غمه اوسه، په توکل د خدای زموږ لاره سیخه او مستقیمه ده.

ناشته خلاصه شوه او چریانو د تلو تابیا وکړه.

وفي الله سيفي: خلیفه صاحب، که ستاسې اجازه وي عباد الله به له موږ سره مدرسې ته ولاړ شي، لېږ تر لېږه له درسي حلقو سره خو به اشنا شي.

خلیفه بادام: له پیره تر فقیره اجازه ده، درسره بویې زئ او ډېر کونښن ورسره وکړئ، چې ښه سبقان زده کړي، البته قرائت او حفظ هم ورباندي وکړئ چې په یوه مړي او ژوندي کې یې د قرانکریم تلاوت ته ضرورت احساسېږي.

چریان دخلیفه بادام گل له کوره ووتل، عباد الله له پلار، مور، وروڼو او خویندو خدای پاماني را اخلي، مور یې هغه په ژړا رخصتوي او دا ټینگار ورباندي کوي: زویه له بې بندوباره هلکانو سره ونه گډې، سبقونه دي ښه سم ووايه، گوره زوی جانه چې د مکتب له شروع کېدو مخکې بېرته راشې، فکر دي وي چې موږ په قوم کې مو سړیتي نه کړې، باید په هسک سر وگرځو.

عباد الله په داسي حال کي له کوره راووت چي سترگې يې له اوبښکو ډکې وې او له نورو چريانو سره د مدرسي خوا ته روان شو. د لارې په اوږدو کې چريانو عباد الله ته د درسي حلقو او په ځانگړې توگه د هغو شپو خوږې کيسې کولې، چې په کې د سيف الرحمن ځانگړی استازی هم په بالفعل ډول حضور لري. د خوراکنونو او د چريانو د جامو په هکله يې هم عبادالله ته ډېرې کيسې وکړې.

کله چې مدرسي ته نږدې کېږي د عباد الله سترگې په يوه لوحه لگېږي چې پرې ليکل شوي دي (دسيف الاسلام اسامه عالي مدرسه). د مدرسي نوم او د لوحې په شاوخوا رنگه ليکل شوي حاشيې د عباد الله توجه ورجلبوي او په پرله پسې ډول يې لولي.

وفي الله د مدرسي په انگړ کې گڼ شمېر کوټې عبادالله ته د گوتو په اشاره ورښيي او ځيني کلمې هم تکراروي. دوی د خپلې کوټې خوا ته چې په کې وفي الله او ملگري يې ویده کېږي، روانېږي. د چريانو کوټې ته د ننوتلو په وخت کې د عباد الله سترگې په ډېرو نويو شيانو لگېږي لکه: رنگارنگ لونگي، د کاليو کڅوړې، جالب جالب کتابونه او ...

لومړی ورځ دا ډول پای ته رسېږي او د شپې له نورو چريانو سره درسي حلقې ته ورځي.

وفي الله هغه ته يوه لونگي ورکوي، چې په سر يې کړي، د ماخستن له لمانځه وروسته چريان د درسي حلقې لپاره تر ملا صيب گړد چاپېره کېږي او درس پيلوي. دا درسونه لږ لږ د عباد الله په عقیده اغېزه کوي. عباد الله دخپلې کوټې له ملگرو سره دکوټې خواته د ویده کېدلو لپاره ځي. گوري چې په کوټه کي يې يو د پاخه عمر سړی هم ویده دی او مخ يې په خادر پټ کړی دی. چريان ټول په خپلو خپلو ځايونو کې ویده کېږي، يوڅه وخت وروسته د سهار اذان واورېدل شو. عباد الله له خوبه جگېږي او داوداسه لپاره د اوداسه ځای ته ځي تر څو له گڼه گونې مخکي اودس

خانمرگی ۱۵

وکړي، خوتر اوسه د اوداسه په ځای کي هیڅوک نه لېدل کېږي.
له اوداسه وروسته مسجد ته ځي، په لاره کي گوري چې د مسجد ملا تازه له
خوبه را پاڅېدلی او د اوداسه دځای خوا ته روان دی.

عبادالله: السلام علیکم ورحمت الله جناب مولوي صاحب محترم.
مولوي گلبدین: وعلیکم، څه حال دي دی چري جانه؟
عباد الله: الحمدالله ښه یم.

مولوي گلبدین: ته نوی په نظر راځي، تازه شامل شوی یې؟
عبادالله: هو، زه تازه راغلی یم تر څو د ژمي په رخصتو کې دیني کتابونه ولولم.
مولوي گلبدین: د څه شي رخصتي؟ کوم بل ځای دي هم درس وایه؟
عبادالله: هو د (ده نو) کلي په لېسه کي درس وایم.
مولوي گلبدین: ښه نو مکتبي یې؟ فکر دي وي چې د مکتب خبرې دې د
چریانو په حلقو کې ونه کړي.

عباد الله حیرانېږي او سر د اطاعت په اشاره ښوړوي. خو د ملا په دې خبرو سره
په چورت کې ډوبېږي چې ولې باید د ښوونځي خبرې په مدرسه کې ونه شي!
عبادالله مسجد ته ننوځي، گوري چې تر اوسه هیڅوک نه دي راغلي او دښپنیو
درسو د شور او غوغا هیڅ اثر نه لیدل کېږي. دوه رکعتہ سنت لمونځ کوي او کله کله
خو له ډېر شوق او علاقې ځیني آیاتونه په یو څه لوړ غږ ووايي، ځکه په مسجد کې
هیڅوک نشته چې په ده باندې نیوکه وکړي.

له دوه رکعتہ سنت لمانځه اداکولو وروسته مسجد له الماری څخه قران کریم
وراخلي، محراب ته مخامخ ستنې ته تکیه کوي او د انفال سورت په تلاوت شروع
کوي.

نږدې لس دقیقې چې تېرېږي نو ملا او د مدرسې یو بل استاد مسجد ته راتنوځي

او سنت لمونځ کوي. د لمانځه او دعا له ختمېدو وروسته حيرانېږي چې دا خلک د شپې د درس په جريان کې له ديني جذبې غږېدل، نو د سهار د لمانځه په وخت کې چېرته و؟

عباد الله خپلې دخوب کوټې ته ځي، گوري چې ټول ویده دي او تر اوسه لا څوک نه دي پاڅېدلي، چې لمونځ وکړي او يا سهارني درسونه شروع کړي. دی هم د دې لپاره چې نورو ته مزاحمت ونه کړي، په خپل ځای کې پرېوزي. د مدرسې د ناظم وېروونکي غږ دوی ټول راوینښوي: راوینس شئ سره غرمه ده.

عبادالله سترگې خلاصوي، گوري چې ټول په مدرسه کې ښکته پورته روان دي. د ده د کوټې ملگري هم راوینس شوي دي او یو یو د تشناب خوا ته روان دي.

عباد الله: وفي الله وفي، بيخي غرمه ده تر اوسه مو د سهار چای لا نه دی څښلی، خو غرمه شوې ده. وفي الله هم را وینښېږي او دواړه د مخ او لاس وینځلو لپاره د تشنابونو خواته ځي. د مدرسې په هر گوښه ځای کې څو چریان لیدل کېږي چې د مولوي سيف الرحمن د فعالیتو او مبارزو تودې کیسې کوي.

عبادالله وفي الله ته: ولې د سهار لمانځه ته نه شوې راوینس؟

وفي الله: په خوب کې ډېر نارام وم او د شپې مې تر ډېرو درس وایه.

عبادالله: سمه ده، خو لمونځ فرض دی!

وفي الله: ته تر اوسه نه پوهېږې، چې یو څه وخت لا زموږ په درسي حلقو کې تېر کړې او زړه دي پاک کړې بیا خپله پوهېږې. ځيني وخت موږ ته د مولوي سيف الرحمن له لوري اجازه راکړل شوې ده، ځکه چې موږ د خپلو درسو تر څنګ، د خپل مسلمه امت د عزت احیا کولو لپاره مبارزه کوو.

عبادالله: خو ماته مې پلار ويلي دي چې که لمونځ ونه کړې نه دي ښم.

وفي الله: خیر دی د پلار خبرې دي سمې دي، خو مذهب دځينو ځانګړو خلکو

لپاره استثنایي احکام هم لري.

ځانمرګۍ ❁ ۱۷

څو شپې او ورځې تېرې شوې او يوازي د ورځې له دوو تر دريو ساعتو فقهي کتابونه لولي او نور وخت بيا د جنگ په هکله د وعظ په حلقو کې بوخت وي. عبادالله لږ لږ له محيط سره عادت کېږي او ځينې کارونه يې د تفريح او ساعت تېري په توګه خوښېږي.

يوه شپه واوره ورپېرې، ساړه هم دي، د چريانو په کوټو کې د ډبرو د سکرو بخارۍ ايښې دي. د دوی په کوټه کې هم هماغه بخارۍ چې ده او د اوبو سطل (باټلۍ) يې هم پر سر ايښې ده. عبادالله په خواږه خوب ویده دی، چې يو دم يې سخت ټکان وخوړ، ګوري چې بدن يې نيمایي لوچ دی او يو کس په ده پسي ځان موشي.

عباد الله: څوک يې؟ څه کوي؟ لرې شه!

څو په خوله يې ټينګ لاس نيول کېږي او په زور تېری ورباندې کېږي. له څو دقيقو لنډې لنډې ساه اچولو وروسته ټوله کوټه سکوت شوه او عبادالله متوجه کېږي چې مولوي ګلبدین په هغه تېری کړی دی.

(ديو شمېر نېکو مولوي صاحبانو مقام ته د احترام له کبله له دې وروسته په دې کيسه کې د ګلبدین نوم د مولوي له مختاري پرته ليکم)

سترګې يې د ګلبدین په څېره لکه مېخ داسې خښې شوې او په ډېره حيرانتيا هغه ته ګوري!

حيرانېږي: يوازينی کس چې تر ټولو ډېر د ټولو د چلند او حرکاتو ساتونکی وي، ولې پر هغوی تېری وکړي.

عباد الله: ولې دي دا کار وکړ؟

ګلبدین: ته ښه هلک يې، ستاچلند او کړه وړه مې خوښ شول، ومې غوښتل چې د دې کار په کولو سره تال له دې ټولو ځانګړتياوو سره په خپله ډله کې شامل کړم. ما بده اراده نه درلوده، بلکه غوښتل مې چې له تاسره په نږدې والي سره له تاسره يوه

ډېره صمیمانه او نېرېدې اړیکه جوړه کړم.

عباد الله: بد دي وکړل بې شرفه اوس پلمې کوي.

دواړه په جنگ او دعوه شروع کوي چې په دې وخت کې یې غږ لوړېږي او نور چریان له خوبه را وینږي. ټول گوري چې د عبادالله حالت خراب دی.

وفي الله: ولې څه خبره ده؟ خلک خوب ته نه پرېږدئ!

عباد الله: سترگې یې له اوبښکو ډکې، ستونی یې وچ او تريخ تريخ کېږي، غواړي چې څه ووايي، خو گلبدين یې په خوله ټینگ لاس ږدي او په زور یې له کوتېې د باندي باسي.

ټول چریان په حیرانونکي انداز یوه بل ته گوري، د هر یوه په ذهن کې دا پوښتنه ورگرځي چې څه خبره به وه؟ او دوه کسه بیا په خپلو موبایلونو فلم ډکوي.

گلبدين له کوتېې د باندې خپله توپانچه د عباد الله پر سر ورنيسي او وايي: که دي چاته وویل تا او کورنۍ دي کفارو ته دجاسوسي او مبارزو علماوو ته د توطيې په جرم مرداروم. له دې پرته بیا له ماسره همکار اوسه. همېشه شفقت در باندي کوم او هر څه ستا په واک کې درکوم.

عباد الله چې ډېر وېرېدلی و او تر ټولو ډېر بیا هغه خطر ته چې گواکې کورنۍ به یې له منځه یوسي متوجه دی، ځان کنټرولوي او گلبدين یې له ځان سره د مدرسې دفتر ته بیايي.

په دفتر کې یې پر سر گل پاشان ور اچوي او ټول چریان را بولي.

عبادالله چې ډېر وېرېدلی و او ژبه یې بنده بنده کېده؛ حیران وو چې څه نوري بلاوې به یې لا سر ور وخوري.

له ټولو کوتو گن شمېر چریان او د مدرسې یو شمېر استادان له پنجرې د کوتېې منځ ته ورگوري چې څه خبره ده.

خانمرگی ۱۹

گلبدين: گرانو علماوو او چريانو، عباد الله ستاسي د کوټې نوي ملگري په خوب کي د کفارو له لوري په کليوالو باندي د ظلم وحشتناکې صحنې ليدلې دي او هغه په خوب کي ليدلي دي چې څنگه کفارو د مسلمانانو پر ښځو او ماشومانو تېری کوي. هغه يو ډېر رشيد او زړور ځوان دی چې ښايې خداى پاک د يوه ډېر مهم کار لپاره غوره کړى وي.

اوس نو تاسي ټول په خپلو کارو پسي ولاړ شئ زه له عبادالله سره د مدرسې په دفتر کې خبرې کوم. عباد الله په الوتي رنگ او ډک زړه د گلبدين دې ډرامې ته کتل.

گلبدين: عباد الله خانه، ودي ليدل چې د ټولو هلکانو خولې مي ور وتړلې چې په تا پسي بې ځايه تور ونه وايي، ځکه ته زموږ له لوري غوره شوې او ستا مقام د مدرسې تر نورو ټولو چريانو لوړ شو. د گلبدين په دې جادويي خبرو سره عباد الله تشويشي شو، لکه چې د گلبدين خبرې سمې دي او دی بې په وړاندي ناسم فکر لري.

عباد الله: نو دا لواطت دي ولې وکړ؟

گلبدين: و هلكه ته تر اوسه نه پوهېږې، ما يوازي غوښتل چې په تا شفقت وكړم او په تا کي داسي خواص پيدا كړم چې په هر حالت کې زما د راز ساتونكى واوسي. تا په خوب کې خبرې كولې او له خولې دي د سيف شهيد اسامه بن لا دن غږونه راوتل. لومړى مې فكر كاوه چې هغه ژوندی شوی دی، خو كله چې ځير شوم ومې ليدل چې تا خبرې كولې، خو غږ د حضرت شهيد اسامه و. ستا نور ټول بدن نوراني شوی وو، خو يوازي دي د پرتوگ لير ځای ناپاک و؛ هغه پرښتو ستا له بدنه وايست تر څو د حضرت صيب اسامه دروح د نا ارامۍ سبب ونه گرځي. ته لږ زېږې زه په تا سربېره پرېوتم تر څو دي د لږ زېږې شدت راکم شي. د گلبدين په دې خبرو سره د عباد الله غوسه ورو ورو کمېده، حيران وو چې څه وکړي!

عباد الله: مولوي صيب زه يو بل احساس لرم او ته بيخي بېل څه بيانوي. ما فکر

وکر چې تا له ما سره لواطت وکړي.

گلبدين: احتياط کوه، دا د شيطان وسوسه ده چې تا ته فرېب درکوي. تا حضرت اسامه په خوب وليد او لوړ مقام ته ورسېدې. اوس نو انسي او جني شياطين تا ته د وسوسې در اچولو کوشنې کوي. را څه چې يو ځای غټ اودس وکړو، ځکه ته لوړ مقام ته رسېدلی يې او شيطان غواړي چې تا ته فرېب در کړي او خدای مکړه له دې شيانو دي منکر کړي.

عباد الله: اودس خو اودس دی، غټ او دس يې بيا څه شی دی؟
گلبدين: غسل بايد وکړې، عطر ووهې او وروسته بيا له دې سپينو لونگيو نه يوه پر سر کړې.

عباد الله ته داسې خبرې ډېرې ناشناوې او نه پوهېده چې د دې کيسې پايله به څه وي. البته هم اندېښمن وو، چې هر ډول مخالفت به يې د ځان او کورنۍ د له منځه تلو سبب وگرځي او هم هيله من وو چې ښايې گلبدين سم وايي.

دوی دواړو په تشاب کې غسلونه وکړل، سپين کالي يې واغوستل او عطر يې هم ووهل. له دفتره د باندې را ووتل. گلبدين خپل ساعت ته وکتل گوري چې د شپې دوې نيمې بجې دي. هوا هم ډېره سړه وه، په سپينو واورو ټوله سيمه روښانه ښکارېده. د مسجد خوا ته ولاړل او مسجد ته ننوتل. د مسجد هوا لير گرمه سوې وه. ټول چريان دهيا هو په ويلو سره له خپلو ځايونو راجگ سول او ټولو د تکبير نارې شرو ع کړې. د عباد الله پر سر يې گل پاشان وشيندل، ځينو خو لا بيا د گلبدين او عباد الله لاسونه ور مچول. د مسجد فضا بيخي بل ډول شوې وه. د ځينو چريانو په تنديو په تورو ټوکړانو ليکل شوي ډول ډول شعارونه نښلول شوي و.

په دې شپه تر سهاره گرمې ترانې او ويناوې وويل شوې. په اخبر کي موذن اذان وکړ. ځيني ولاړل چې اودسونه تازه کړي او ځيني بيا دخوب د کوټو خواته ولاړل. يو شمېر چريانو د عباد الله په گليون اودسونه لرل. په دې ورځ د لمونځ کوونکو شمېر

خانمرگی ۲۱

ډېر زيات و او ټولو دا تصور کاوه چې د شپې ډېره مهمه پېښه شوې ده. لمونځ يې په ډېر شوق د گلبدين په امامت وکړ او گلبدين د لمانځه ادا کولو وروسته د څو دقيقو لپاره د عباد الله د شخصيت او مقام په هکله خبرې وکړې.

ټول خپلو کوټو ته ولاړل. گلبدين له عباد الله سره د مدرسي په انگړ کې ورو ورو قدم وهل شروع کړل.

عباد الله: مولوي صاحب زه هغې پېښې ته چې د شپې پېښه شوه اوس هم حيران يم او زه د خدای پاک دې رحمت ته هيله من يم، ښايې دا يې پر ماځانگړې پېرزوينه کړې وي.

گلبدين: عباد الله خانه، زموږ لاره او طريقه کله کله ډېر کرلېچونه هم پيدا کوي او په دې لارو کې يوازي صبر کوونکي او با ايمانه کسان کولای شي په دوامداره ډول مخکي ولاړ شي. ځينو ته بيا خدای پاک ډېر ژر مقام او مرتبه ورپه برخه کوي او ته يو له هغوکسانو يې چې ښايې ډېر ژر وده وکړې حتی امکان لري چې له چريټوبه او درسي حالته هم لوړ سې او مبارز مقام تر لاسه کړې. ته کولای شې چې د نورو مسلمانانو لپاره يوه ډېره ښايسته او غوره نمونه و اوسې.

عباد الله: هغه ځای او مقام ته درسيډو په خاطر بايد څه وکړم؟

گلبدين: دا چې ته تازه زموږ دې ډلې ته راغلی يې، خو د قايد المجاهدين لطف ستا په حق کې ډېر زيات دی، او دا د دې سبب شو چې تا ته په يوه شپه کې تر ټولو ډېر لوی مقام او منزلت در په برخه کړي. ته کولای شې چې د خراسان د امير تر مقام ورسېږې خو په دې شرط چې ته دې لوړ مقام ته درسيډو په خاطر زما خبرو ته په ډېر غور غور ونيسي او عمل ورباندي وکړې.

عباد الله: زه مو په خدمت کې يم جناب مولوي صاحب. هر ډول لارښوونه او دستور چې را کوئ په دواړو سترگو عمل ورباندي کوم، خو گوره مولوي صاحب هيله کوم چې کوم استادانه شفقت چې مو تېره شپه راباندي وکړ، د خلکو په مخ کې

بې مه راباندي کوي، چې بيا خلک بد فکر کوي.

گلبدين: عوام ناپوهان دي په هر چا باندي بد گومان کوي. دوی د خدای پاک په پیغمبرانو پسې لا تومتونه ويلي دي موږ خوعاجزه بنده گان يو. ته اندهبنه مه کوه د دوی ډېری کسان چې لېر هم لوړ مقام ته رسېدلي دي زما يا د دې مدرسي د نورو استادانو له دغه ډول شفقتونو ضرور برخمن شوي دي.

په بدو کارو داخه کېدو د مخنيوي لپاره، دغه ډول شفقت ته د دواړو لوريو ضرورت دی چې يوازي په ځانگړو حالاتو کې خاصو افرادو ته په نورو د داسي شفقت کولو اجازه شته.

د ژمي شېبې او ورځې يو په بل پسې همداسي تېرېږي، د دوی ځانگړې درسي برنامې او شپني اذکار هم ادامه لري. د حوت مياشتې په شپو او ورځو کې يوه شپه گلبدين له عبادالله وغوښتل چې له وطنه د باندي ورسره ولاړ شي.

عبادالله له هيواده د بهر سفر لپاره اماده گي نه لري او بايد له خپل پلار سره مشوره وکړي او اجازه واخلي. گلبدين زياته هڅه کوي چې دی خپل کور ته له تگ او له خپل پلار سره له مشورې را وگرځوي، خو عباد الله بې اندازې ټينگار وکړ چې بايد خپل پلار ته ورشي.

گلبدين: نو چې پلار ته دي ورځې، ډېر احتياط به کوي چې دې مقام ته له رسېدو څه ورته ونه وايي، ځکه هغوی خو عوام دي، داسي نه چې دې کوچنی معجزې ته يې د کفر الفاظ په خوله راشي.

عباد الله: سمه ده نه ورته وایم، نو د تلو دلايل کوم ورته ووايم؟

گلبدين: هغه ته مه وایه چې کوم ښار ته ځي، يوازي دا ورته ووايه چې له يو شمېر چريانو او علمای کرامو سره يو ځای د شعر ويلو او نعت شريف محفل ته مشرقي ته ځم.

عباد الله خپلو والدينو ته د ورتگ چمتو والی نيسي، نږدې مازديگر تر اذان

ځانمرگی ☉ ۲۳

مخکي د کور په لور حرکت کوي.

د مازديگر لمونځ د لارې په اوږدو کې کوي او د ماښام له اذان سره سم د کور دروازې ته رسېږي. دروازه څو واره ټکوي د دروازې له شا يې د مور غږ ډېر په ټيټ انداز غوږو ته رسېږي چې وايي: څوک يې؟

عباد الله: زه يم ادې جانې، عباد الله.

مور يې دروازه ورته خلاصوي او زوی په خپله غېږه کې ټينګ نيسي او په مخ يې ښکول کوي. ګوري چې زوی يې سپينه لنگوټه پر سر کړې ده.

مور يې: زوی مې مولوي شو له خيره سره. ما ويل چې زوی مې په سبقو کې لايق دی، خو بابا دي زما خبره نه منله.

کور ته ننوزي وروڼه او خوښدي يې ټول پرې را ټولېږي د احوال پوښتنه يې کوي او په ډېره خوشحالي د عباد الله مخ او لنگې ته ګوري. عبادالله د کور په هغه لويه کوټه کې له نورو سره يو ځای کېږي او د مدرسې او ملګرو کيسې ورته کوي او هم د کلي د وضعيت په هکله هغوی پوښتي.

خليفه بادام: زويه په کلي داسې خاص خبرې نشته ستا په څېر ځوانان چې له تا سره په عمر برابر و، وسله يې پورته کولی شوه، طالبانو غرو ته بوتلل تر څو يا د دولت په خلاف جګړه وکړي او يا دا چې پلرونه يې بل چا ته پنځلس زره افغانی ورکړي چې د زوی پر ځای يې جګړې ته ولاړ شي او وسله پورته کړي. هغه هلکان چې له طالبانو سره تللي هيڅ احوال نه ترې لرو. اوازه داده چې د ملنګ کاکا زوی چې يو کال يې لا د واده نه کېږي پر ولسوالي د بريد په ترڅ کې سخت ټپي شوی او پښه يې هم پرې شوې ده؛ خو مور او پلار يې نه دي خبر. د بربټو ابراهيم ماما هغه چرسې زوی چې د فريد په کلي يې جنگ کړی و او د کاکا زوی يې په چاقو وهلی وو؛ له کوره پټ له طالبانو سره تللی و او د ماین جوړولو د تخنيک دنده يې مخکي وړه، په خپل ماین چې د سرک په غاړه کې يې ښود ټپي شوی دی، دواړه لاسونه يې پرې

شوي دي او يوه سترگه يې پرنده ده.

اوس يې خدای شرمولی کلي ته راوړی دی. ښه شو چې ته سبق ويلو ته ولاړې او له دې خبرو او شره خلاص شوو که نه اوس يې ته هم جنگ ته بېولې.

عبداللہ: زموږ په مدرسه کي داسې پرېکړه شوې ده چې د څو ورځو لپاره مشرقي ته ځو، البته د څو ولايتونو علما هلته راټولېږي.

خليفه بادام گل: زويه په تا باور لرو خو چې په سبقو کې شاته پاتې نه شې؟
عبدالله: نه، شاته نه پاتې کېږم. زموږ استادان هم ځي په هر فرصت کې موږ ته سبق وايي. له ما سره د مدرسې د استادانو اړيکه ډېره ښه ده.

خليفه بادام گل: نو چې ولاړې، دجلال اباد دغټ کاربز په سيمه کي دي دعظيم الله خان کاکا کور دی، چې زموږ دمهاجرت ددورې ملگری و. ضرور به يو خل ورځې. کورنی يې زموږله کورنی سره ډېري نېرېدې اړيکې لرلې. مور يې ماته په زوی ويلي و. مور به دي يو څه توت هم درکړي چې دعظيم الله خان کاکا ښځې ته دې يوسې.

عبداللہ: په سترگو اغا جانہ، ضرور مي دعظيم الله خان کاکا کور ته ورځم.
دعبداللہ مور يو کالی فاطمې ته ورکوي تر څو يې په هغه غټه کوټه کې هوار کړي او ټول ډوډی يو ځای ورباندي وخوري. په دې وخت کي دحوبلی دروازه ټکېږي. خليفه بادام په حيرانتيا ټولو ته گوري او له عبداللہ پوښتنه کوي: زويه کوم ملگر خو به دي نه وي؟

عبدالله: نه اغا جانہ، زما ملگری په دې نا وختي کي څه شی کوي؟
خليفه بادام گل: زبیره، زويه ورسه دروازه خلاصه کړه ويې گوره چي څوک دی؟

زبیر دحوبلی دروازې خواته ځي او ددروازې له شا پوښتنه کوي څوک يې؟

خانمرگی ۲۵

د دروازې له شا غږ راځي: زه يم ماما دي، دروازه خلاصه كړه ماما دي څار شي. زير دروازه خلاصوي او له ماما سره سلام او پوښتنه كوي. ماما يې پوښتنه كوي: زير جانه خبر شوم چې عباد الله له مدرسي په رخصتي راغلی دی، ليدوته يې راغلی يم چې ډېر ورپسي خپه شوی يم.

زير: هو ماما جانه عبادالله پخیر راغلی دی. داسي لوکسه لونگی يې پرخولې (تړلې) ده چې حيران به پاتي شې. راځه چې څو كورته.

زير او ماما يې كورته تنوزي، دكورنۍ ټول غړي دزير له ماما سره په ډېره مينه او خوشحالي پوښتنه كوي.

خليفه بادام گل: جنت مير خانه ښه شو چې راغلې، خوربۍ دي هم راغلی دی. جنت مير: سلامت اوسې اوښی جانه، زه هم دخپل خوربۍ له راتگ څخه خبر شوم، ځكه خو مو دژمي په دې سره شپه كي مزاحم شوم. البته دكلي وضعیت هم ښه نه دی. خصوصاً دښې خو سړی لوچ دروي. ټولو کوڅه ډېو چې ټوپکونه اخيستي دي، وږي شوي دي او هر کار ته لاس اچوي. ښه شو چې عباد الله مو مدرسي ته ولېږه، او په ژمي كي مو له كلي لري كړ. تر پسر لي خدای مهربان دی گوندي وضعیت دخلکو په گټه تغير وكړي.

خليفه بادام گل: سمه ده چې عبادالله سبق ته ولاړ، خو دكال په لومړيو كي بايدبېرته دمكتب درسونه شروع كړي. كلي ته په پسر لي كي دده تر راتگ پوري ښايي جنگ ته دځوانانو ديولو او يا طالبانو ته دپيسو دوركولو لپاره دخلکو كوروته دطالبانو تگ راتگ هم كم شوی وي. دعبادالله ادې ډوډۍ ژر راوړه چې لالا دي وږی شوی دی.

دعبادالله مور له خپلو لونیو (لورانو) سره دتناره (تنور) خواته ځي دېگ له تناره را كاري او له ځان سره يې دكوټې منځ ته راوړي.

خليفه بادام گل: د عباد الله ادې لالا ته دي ونه ويل چې دغوښو بوتی (قطرې)

دي پخ کړې دي؟

دعبادالله مور: نه، له ډېري خوشحالي مي له ياده ووتل چې له ماما سره مي کيسې وکړم، حتی دمېرمنې او اولادو پوښتنه مې لا نه وکړه.

جنت مير: پروانه لري خورجانې. تاسي مصروفه واست ښه شو چې عباد الله جان مي په خير وليد. ماشاءالله په دې لنگۍ کي خو بيخي غټ ملا معلومېږي.

عباد الله ته خو له دې ښايسته لنگۍ سره ددې ځای چريان بيخي هيڅ معلومېږي. که عباد الله له دې لنگۍ سره وويني نور نو زما خواته بيخي کاره هم نه شي راکتلی! خليفه بادام گل: جنت مير خانه په حلوا ويلو خوله نه خوږېږي (شېرينېږي). دا طالبان چې مي ليدل ډېر خطر ناک دي. موږ او تاسي په زړه کي ډېر بد اېسوي. خواوس نه غواړي چې په کلي کي ډېر خلک دځان مخالف کړي.

دعبادالله مور ددېک سر خلاصوي او دغوښي خوندور بوی ټوله کوټه معطره کوي. عبادالله چې داډېر وخت کېږي دلاندي غوښه يې نه ده خوړلې، منتظر دی دمور په لاس پخ شوې خوندوره شورو او خوري. دعبادالله مور په خپل لاس پخ کړې شورو په چيمچه په کاسه کي اچوي او زير هره کاسه ددوو کسو مخ ته ږدي.

خليفه بادام گل: دعباد جان ماما وخوره شورو چې زموږ شورو په ټول کلي کي نوم لري. ټول دعبادالله دمور په لاس پخ شوې شورو تعريف کوي.

جنت مير: اخبرخو زما خور ده نو. خوندوره شروايې زما له خداى بښلې مور څخه زده کړې ده. زما خوارکي دحال پوښتنه وکړه چې زما داوладوو مور په وطني کتغوکي ډېره نه ده لايقه. هغه په کابل کي لويه شوې ده او دښار دخلکو په څېر ښاري ډوډۍ پخوي. حتی زه کله کله له ښاره څو پاکټه مکروني راغواړم چې لېږ تر لېږه په مياشت کي دوه ځلي مکروني وخوري.

خليفه بادام گل: دارو دي شه جنت مير خانه چې په کلي کي مکروني خورې خلک پياز او کچالونه لري اوته بيا دډگروال دوست محمد خان دلور له برکته ښاري

خانمرگی ❀ ۲۷

ډوډی خورې!

جنت میر: که رښتیا ووايم والله زما داوډادو مور ډېره ښه ښځه ده، ژوند مي ډېر بهتر والی پیدا کړی دی. زموږ دکلي انجونوته درسونه هم وایي او ټولي انجونې دې ته منتظري دي چې یو وخت به زموږ په کلي کي دانجونو مکتب پرانیستل شي، ترڅومي مېرمن په مکتب کي استاده شي او دکلي ټولو انجونو ته درس ورکړي.

دعباد الله مور: لالا جانه، ورېندار جاني ته مي ووايه چې یوه یوه ورځ زموږ کور ته هم راشي چې زموږ او دگاونډیانو انجونو ته مو هم سبق ووايي. زموږ دگاونډي لورانې تل زما دورېنداري پوښتنه کوي.

عبادالله: په کیسه سره گرم شوو، له یاده مو ووتل چې ماما ته مو سلاته کړې وای. ماما خومي ځانته خوراگونه خوري، هر وخت یې په کور کي له شورو سره سلاته هم وي.

خلیفه بادام گل: رښتیا وایې زویه دادې دي بیخي له یاده ووتل.

جنت میر: پروانه لري، په دې ژمي کي نو رومي بانجان له کومه شي؟

دعباد الله مور: لالا جانه، موږ دکور په کاهدانه کي شنه بانجان ساتلي دي چې لیر لیر په سره کېدو دي او زه یې هم دېگ ته وراچوم او هم سلاته ځني کوم.

رښتیا لالا جانه دازموږ عبادالله خو هم نام خدا ځوان شوی دی. هغه ستا دخسر دمشر ورور لور زما زوی ته وکړه. ډېره ښه انجلۍ ده. هم یې پلار دنامه څښتن دی او هم دا دښکلي صورت څښتنه ده.

جنت میر: زر واري(زرڅلي)، ولي نه، خو دهغې واک له خپل پلار او خپلې مورسره دی له ماسره نه. یوه ورځ سهار له خلیفه بادام گل سره یو ځای زموږ کور ته را شئ، زموږ کره به چای تر لمر ختو مخکي وڅښو بیا به زه او زما داوډادو مور دواړه کابل ښار ته دهغوی کره په مرکه درسره ولاړ شو. خدای مهربان دی گوندي نصیب یې سره شوی وي.

خليفة بادام گل: ښه خبره دي وکړه. ددغې جمعې په سهار وختي تيار شئ چې دجنت مير خان لالا کره دي ولاړشو. عبادالله ددې خبرې په اورېدوله کوټې دباندې ووت، په هغه بله کوټه کي يې له خويندو سره کښېناست اوددوی دکړېو وړو تماشه يې کوله.

پري گلۀ دعباد الله کوچنی خور: لالا جانه واده وکړه په خير چې ما ته مې ادې جانه دستورو کالي واخلي او لاسونه مي په نکريزو سره کړم.

عبادالله: اې پري گلې پټه خوله شه، ريشخند مه وهه. زه تر اوسه لا په مدرسه کي درس وایم، او هم نوی دوولسم ټولگي ته تللی يم.

پري گلۀ: لالا جانه، ما واورېدل چې دوی په هغه بله کوټه کې څه ويل. ادې جانه مي دډگروال کاکا لور تاته غواړي.

دعباد الله مور: زويه راسه چې مامادي روانېږي. ځي چې دماما ښځه او اولادونه يې په کور کي يوازي پاتي دي.

عبادالله او خوښدي يې غټې کوټې ته راځي.

خليفة بادام گل: وهلکه وشرمېدې؟ په ځواني کي نو دا خبرې راځي. هر ځوان بايد ښځه وکړي.

جنت مير: اوبښی جانه زه ځم چې ناوخته دی ستاسي په اجازه.

ټول له خپلو ځايونو پورته کېږي او دحوبلۍ دمخې خواته ځي. ددروازې مخته جنت مير له خپلې خور، خوريانو او خورځي گانو څخه خداى په امانې اخلي، خو خليفة بادام گل او عبادالله له دروازې دباندې وزي او له جنت مير سره دکوڅې تر پايه پوري ځي.

جنت مير: نور تر دې ځايه بس دی. مخکي مه راسره ځئ چې هوا سړه ده او تاسي گرم کالي نه دي اغوستي. مالا بالا پوښ او يو پڼا پټو اغوستي دي. ځئ په خير.

ځانمرګی ❁ ۲۹

خليفه بادام گل ټينګار کوي چې مخکې ورسره ولاړ شي خو جنت مير اجازه نه ورکوي. خليفه بادام گل او عباد الله حويلی ته ننوزي ګوري چې دعباد الله مور ددروازې شاته په انتظار ولاړه ده.

خليفه بادام گل: دعباد الله مورې ولاړه شه ويده شه چې ناوخته دی. زماځای له عباد الله سره دغټې کوټې په تاو خانه واچوه چې ګرم يو. دعباد الله مور: سمه ده. پلار او زوی دي خپلې کيسې وکړي. زه مي له خپلو نورو اولادو سره په صندلی کې ويده کېږمه.

دعبادالله مور ځايونه هواروي، دعبادالله پلار او زبير دعبادالله په امامت دماخستن لمونځ ادا کوي بيا دخوب دبسترو په لور ځي او ويدېږي. دسهار داډان غږ عبادالله له خوبه راوينسوي او له غټ تانګ کښلو وروسته جگېږي چې تشاب ته ولاړشي او او دس وکړي. ګوري چې مور او پلار يې راوينس شوي، اودسونه يې کړي دي او دعبادالله او نورو لپاره يې ګرمي داوداسه اوبه ايټې دي.

عباد الله: السلام عليكم. تاسي له خوبه راوينس شوي ياست؟ دعبادالله مور: زويه ډېر وختي لا راوينس شوي يو. پلار دي هم ماراوينس کړ چې له تاسره يوځای مسجد ته ولاړشي.

خليفه بادام گل: زويه ژر اودس وکړه چې ولاړ شو مسجد ته. عبادالله په لنډو لاسو او مخ له تشابه راوړي او له مور څخه روی مال اخلي او لاس او مخ پرې وچوي.

عبادالله: اګا جانه، راځه چې څو مسجد ته په خير. دواړه له حويلی کوڅې ته راوړي چې په کوڅه کې له مامور شفيق او زامنو سره يې مخ کېږي چې هغوی هم دمسجد په لور روان دي. مامور شفيق: سترې مه شې خليفه بادامه. ستر ګې دي روښانه عبادالله خان خو

په خیر راغلی دی. عبادالله جانہ زویہ راشہ چې یوه دغېړي پوښتنه خو سره وکړو چې زیات درپسې دیق شوی یم.

خلیفه بادام گل: سلامت اوسې ستاسي دوستانو ستر گې دي روښانه وي.

عبادالله: کاکا جانہ څنگه یې؟ زه هم درپسې دیق شوی یم.

ټول له یوه او بل سره پوښتنه کوي او یو بل په غېړک نیسي. دامور شفیق زامن هم عبادالله په غېړ کې نیسي او دسېقانو په هکله پوښتنه ورنه کوي.

عبادالله: زموږ سېقان ښه دي ما او نور ملگري دسېقانو تر څنگ تربیتي حلقې هم لرو.

مامور شفیق: کاکا دي جار شي دا تربیتي حلقې مو بیا څه شی دي؟

عبادالله: دښې دویناوو او درسو ځانگړې حلقې جوړېږي او چرپان دښې تر ډېر ناوخته اذکار هم کوي.

مامور شفیق: ډېره ښه ده کاکا دي جار شي. موږ هم چې په کابل کې درس وایه کله کله به داډکارو حلقو ته تلو، نعت ویونکو به هغه شعرونه ویل چې دخوږ نبي(ص) صفات به پکښې بیان شوي و. عجې ښې دورې وې هیڅ چا به له چاسره کار نه درلود.

په دې کیسو سره تر مسجد پوري راوړسېدل او هر یوه په دوه رکعتو سنت لمانځه شروع وکړه. دست لمانځه له ادا کولو وروسته چا دقرانکریم په تلاوت شروع وکړه او چا بیا یا په ګوتو یا تسبیح باندې ذکر. تقریباً لس دقیقې همداسې تېرې شوې چې یوه کس غږ وکړ: نن ملا صاحب نشته. هغه طالبانو دتأقیق لپاره وړی دی. ویل یې چې داملا خاين دی ځکه چې خپله لور یې دکلي په مکتب کې شامله کړې ده. او اوس یې لور اتم صنف ته تللې ده. خو ملا هیڅ ځان نه پوهاوه او ځان یې غلی نیولی و. که کوم بل څوک کولی شي مخته دي شي چې لمونځ ورپسې وکړو.

مامور شفیق: دادی دخلیفه بادام گل زوی عبادالله خان، دی دمدرسي بر حاله

خانمرگی ❸ ۳۱

چري دی تازه په رخصتي راغلی دی، دی به جماعت راځي.

ټول خلک دمسجد له هر کونج نه عبادالله ته متوجه کېږي او له عبادالله سره پوښتنې شروع کوي او هم یې په اشاره داسې پوهوي چې دلمانځه دامامت لپاره مخکې شي. مامور شفیق په تکبیر تحریمه شروع کوي او دلاس په اشاره عبادالله محراب ته رهنمائي کوي.

عبادالله: الله اکبر

ټول لاسونه غوږو ته پورته کوي او په عبادالله پسې په اقتدا فرض لمونځ شروع کوي. عبادالله په خپل فصیح او ښکلي غږ دفاتحې او اقراء سورتونه وايي او وروسته رکوع ته ځي، په دوهم رکعت کې هم سورت فاتحه او اخلاص وايي او بیا رکوع ته ځي، له التحیات وروسته کوچنی دعا کوي او جگېږي. دکلي سپین ږيري هر یو دعبادالله په صفتو او تعریف باندي شروع کوي او دی تشويقي چې په مدرسه کې خپلو سبقو ته ادامه ورکړي.

عبادالله او پلار یې دکور په لور ځي، په لاره کې یې پلار ته عبادالله وايي: اغا جانه زه باید نن خپلي مدرسې ته ولاړ شم چې علمای کرامو دسفر پر پکړه کړې ده.

خلیفه بادام گل: زویه ولاړ شه رب دي مل او ملگری شه. زه او مور دي تل دعاگانې درته کوو، ښه دی چې یو څه وخت له دې کلي لري یې ځکه وضعیت ښه نه دی.

پلار او زوی دحوبلې تر دروازې پوري کیسې کوي چې، دګاونډیانودماشومانو سنگېدا او ژړاېې توجه ورجلبوي. ماشومانو قرانکریمونه او دپنځو سورتونو واره واره (کوچني کوچني) ديني کتابونه په لاسو کې نیولي دي او په کوڅه کې دمسجد په لوري روان دي. تر څو په مسجد کې یو دوه ټکي سبق ووايي.

خلیفه بادام گل: زامنو، بېرته کوروته ولاړ شئ چې نن مولوي صیب په مسجد

کي نشته، هغه طالبانو بندي کړی دی. تر هغوچې موږ کوم بل ملا پیداکوو تاسي رخصت یاست.

ماشومان په ډېره حیرانتیا کوروته روان شول.

خلیفه بادام او عبادالله کورته ننوږي له لرې دعبادالله دمور غږ اوري چې وایي: راځئ په خیر چې شېدې مي ګرمي کړې دي. ښه ده چې زوی مي زموږ دغواشیدې وځوري په مدرسه کي یې شیدې نشته.

خلیفه بادام او عبادالله غټې کوټې ته ځي چې په کوټه کې ټول ماشومان په انتظار ورته ناست دي. دعبادالله مور کوټې ته له شیدو سره راځي او دهر یوه په پیاله کي لومړی بوره بیا شیدې اچوي. دعبادالله مور عباد الله ته په یوه کوچني نعلبکي(بشقاب) کې لږ کوچ هم هم راوړي دي او ورته وایي: درواخله زویه، په کوچو بوره درواچوه او ویې خوره چې دماغ دې تازه شي. کوچ مي په خپلو لاسو درته رااخیستي دي.

دسهار دچای له خوړلو او دلونښیوله ټولولو وروسته، عبادالله خپلې مور ته مخ وراړوي او ورته وایي: ادې جانې زما کالي راواخله چې ځم.

دعبادالله مور: زویه، کالي دي په غوټ ککۍ کي(پنډه یا کوچنی غوټه) کي تیار ایښي دي. درې جوړې کالي، دستمال، خولی، زېړ پراهنې او جورابې مي ټول په غوټه کي محکم نغښتي او غوټه مي دي دپلار په هغه بکس کي چې له نایرانه یې راوړی دی درته ایښې ده. یوه خلطه توت مي دي هم دکا کا لپاره درته ایښي دي چې هر وخت ((غټ کارېز)) ته ورسېدې هغه به دي دکاکادوی کره ور وړې.

عباد الله: نوزه سوکه سوکه حر کت کوم له خیره!

دعبادالله مور: خدای پاک دي مل او ملګری شه زویه څه پخیر چې نا وخته نه

شي!

عبادالله له خپلې مور، پلار، خویندو، اوورونوسره خدای پاماني کوي. دعبادالله

خانمرگی © ۳۳

مور یوه کاسه اوبه په عبادالله پسې له شا شیندي. د یچې ډېر لرې هم ځي شاته ده د کورنۍ غړو ته گوري او دلاس په بنورولو له هغوی سره خدای پاماني کوي.

دغرمې ددولسو بجو په شاوخوا کي عبادالله مدرسي ته رسېږي. گوري چې وفي الله سيفي دحوبلۍ مخته له مولوي گلبدین سره ولاړ دی او خبري و سره کوي.

عبادالله: السلام عليكم ورحمت الله. استاد څه حال مودی؟

گلبدین: وعليکم السلام ورحمت الله. سترس خومه شې، پخیر راغلې، به کور کي مو څه حال و، واره او زاړه ټول ښه و؟

عبادالله: سلامت اوسې استاد محترم. ټولو زیات سلامونه اونېکي هیلې تاسي او ټولو همصنفيانو ته تقدیمول.

وفي الله سيفي: وروره ښه شو چې پخیر راغلې ډېر درپسې دیق شوی وم. گلبدین: نو کالي ادي په مدیریت کي کنسپرده چې دمازديگر له لمانځه وروسته سفر دی.

عبادالله: په ستر گکو استاد.

گلبدین: ورشه نو دکوتې دروازه خلاصه ده.

وفي الله سيفي: سفر؟ چېرته؟؟

گلبدین: عبادالله مرکزي مدرسي ته چې ډېر مبارک استادان پکي درس وايې، ځي.

ده ته په خوب کي دمولانا سيف الاسلام اسامه له لوري امت دنجات د زېري له ورکولو وروسته دده مقام او ځايگوتی دمدرسي له ټولو استادانو لوړ شو. خدای پاک ده ته لدني(فطري) علم ورکړی دی.

وفي الله سيفي: لدني علم بيا څه شی دی؟

گلبدین: لدني علم هغه علم دی چې يو شخص پرته له دې چې يو جاته دزده

کړې په موخه کښېني، دخدای تعالی په امر دهغه هر شی زده کېږي. او دا علم په ټولو خانگو کې اړتیاوړ معلوماتن حاصلوي.

وفي الله سيفي: نو اوس عبادالله په ډېرو شيانو پوهېږي او ملاشوی دی؟
ګلبدين: هو هغه پوهېږي خوداچې دی دې لوړ مقام ته رسېدلی دی نو دپېشي(فقر، بې طرفي) يې اختيار کړې ده.
او ځان خلکو ته ډېرته ورنښې.
وفي الله سيفي: اممم دوداې شي.

ګلبدين عبادالله ت هلاس ورکوي او دمدرسې دمديريت په لوري ځي ترڅو له عبادالله سره نوري خبرې هم وکړي. خو وفي الله په دوی دواړو شکمن شوی دی.
وفي الله دوی ته ګوري او په سوچونو کې دپېږي. وفي الله چ ېکله له دوی لرې کېږي نو له ځان سره وايې: دهلک کار خودي ورځراب کړی دی، هغه لوده هم نه پوهېږي چې په څه بلا سر شوی دی. ماهم ستاسي لوچ فلم ډک کړی دی: اوس دي بيا دا افسانه جوړه کړې ده چ ېلدي علم لري.

ګلبدين دفتر ته ننوزي، ګوري چې دمدرسې خدمه عبادالله ته څه شی نه دي راوړي.

ګلبدين: دغرمې دډوډی وخت دی چای له ډوډی وروسته خورو. اوس ډوډی راوړي؟

عبادالله: سمه ده، هر شی چې تاسی لازم بولی.
ګلبدين: برات کاکا، برات کاکا ډوډی ر راوده چې موږ وږي شي يو.
له څو دقيقو وروسته يې د ډوډی پطنوس را رسېږي، چې يوه کاسه شورو له يوه بشقاب وطني سلاتې او ګرمي ډوډی چې دمدرسې اړخ ته نانوايې کې پخېږي، پکې ايښي دي.

ځانمرگی ☉ ۳۵

گلبدین: عبادالله خانه، ځان دي ښه اماده کړه چې زه او ته حرکت کوو چې دژوندنور ډېر غټ غټ کارونه موپه مخکي دي.

عبادالله: په سترگو استاد، کاملاً په خدمت کي یم.

گلبدین: تېره شپه مي خوب لیده چې دیوې ونې لاندې سیوري ته خوتنه علماء کرام راټول شوي، حضرت سیق السلام په یوه تخت ناست یې او ملا محمدعمر اخن په بل تخت ناست یې او دجنت حورې یې خدمت کوي. یوځل مي پرسر سیوری راغی چې پورته مي وکتل په ونه کي دسپین یونوري په څېر سپینې اونارکي جوري ناستي وي. داحوري دونه ښایسته وې چې حتی امیر المومنین لېم ددوی ښایسته ته حیران پاتې و. امیر المومنین له هغوی یو پوښتل چې تاسي څوک یاست؟

یوې ځواب ورکړ چې موږ دعباد الله ابن خلیله نبادام گل مېرمنې یو. ستا په حال ډېره خوشحالي په کار ده چې داسې ښایسته حورې دي نصیب شوې دي. دغرمې دډوډۍ له خوړلو وروسته اذان وشو دوی هم ټول جگېرې تر څو اودسونه وکړي او دلمانځه لپاره چمتو والی ونیسي.

گلبدین: زه خو اودس لرم. ته په دې تشناب ک یادوس وکړه په عمومي تشنابو کي له نورو خلکو سره ستا اودس ښه نه دي.

عبادالله اودس کوي او لاسونه او مخ یې وچوي. او یو ځای دمسجد په لوري خپې په مسجر کي هربو خپل څلور رکعتو سنت لمونځ پیلوي. دست لمانځه له اداکولو وروسته گلبدین تکبیر تحریمه په ډېر لوړ غږ وایې او عبادالله ته اشاره کوي چې امامت ورکړي.

دمدرسې ټول جریان حیرانېرې چې څنگه عبادالله دونه پرمختګ وکړ او دټولو په زړونو کي یې ځای ونیو. خو وف وافي الله له ځان سره څه وایې چې یوازې بنگېدا یط دنورو غوږو ته رسېږي خو په خبرې څوک نه شي پوهېدلای چې څه وایي. عبادالله: الله اکبر.

څلور رکته فرض لمونځ اداکوي او وروسته بيا هر يو جلا جلا په دوو رکته سنت لمانځه درېږي. دست لمانځه له اداکولو وروسته عبداللله لنډه دغا وايي ځکه تر اوسه يې لا اوږدې دعاگانې نه دي حفظ کړې.

گلبدين: چريانو له عبداللله سره خدای پاماني وکړې چې هغه مرکري مدرې ته زموږ نورو استادانو ته ورځي چې ديوڅه وخت لپاره هلته اساسي درسونه ووايي. اوس دهغه مقام او منزلت زموږ په مسلک ک يدمدرسې له ټولو اشايدو لوړ دی او زموږ هغه ته دتدريس ورکولو توان نه لرو. يوازي بايددهغه ساتنه او ملتيا وکړو.

عبداللله ځان تلو ته چمتو کوي او گلبدين هم يو بېک له ځان سره اخلي او دواړه له کوټې وزي، دمدرسې په انگړ ک يچ بکوم چريان ولاړ دي هغوی هم له دوی څخه خدای په امانې اخلي. دوی دواړه دموټرو دهلې خواته روان دي چې دگلبدين دوراره موټر يې ترڅنگ ته درېږي، موټروان يې رابښکته کېږي له خپل کاکا گلبدين سره پوښتنه کوي، او پوښتي يې چې خير خو دی کاکا جانه؟ چېري روان ياست؟ په دې وخت کي.

گلبدين: کاکادي جار شي زه او عبداللله خان تر دانېږدې سرحده څو، تر هغه ځايه دموټر يو ساعت لاره ده، که موږ ورسوې نو ډېره به ښه شي. دموټر دټېلو پيسې هم درکوم.

ننگيالی: پيسې څه شی دي کاکا جانه، هيل موټر دي دی. يوازي امر کوه. هر چېرته چي ځې له انډيوال سره يوځای په موټر کي کښېنه چې ومورسوم. گلبدي: خير يوسې وراره کله په ځاني دي برکت شه.

دواړه دننگيالي په موټر کي کښېني، اوموټر دپاکستان دسرحد په لوري حرکت کوي. دلاري په اوږدو کي ننگيالی دطالبانو يوه نوې ترانه ورته چالانوي چې وايي وري.

ننگيالی: دادی کاکا چي بيا ونه وايې چ بېه موټر کي دي دطالبانو ترانه نشته.

ځانمرگی ☉ ۳۷

وراره دي هم ماجات لري هم خرابات.

گلبدين: سلامت دي يې بچيه.

ديوه ساعت مسافې له طی کولو وروسته دپاکستان مرز ته رسېږي چې هغې غاړي ته پاکستانی عسکر له يوه ټوپک سره ولاړدی.

گلبدين: ننګياله زويه دادرې زړه کلداري درواخله او موټر ته دي تېل ورواچوه او کورته چې ورسېدې په واټسپ کې ميسيج راته وکړه. عبادالله خانه ته هم خپل بکس اوږې ته واچوه، زما بکس همم ددرسره واخله چې زه دا افغانی روپی په کلدارو بدلې کړم. گلبدين يو بنډل افغانی له جېبه راکاږي او دصراف په لوري ځي، خو له چنو وهلو وروسته نه سره جوړېږي. خونورو صرافانو ته هم ورځي، خو بلاخره له يوه صرافه کلداري اخلي او افغانی ورکوي. گلبدين او عبادالله له زنجير نه تېرېږي او له څو قيقو پياده مزل وروسته دميرامشاه دموترو هلې ته رسېږي. دموترو کلېنډران نارې وهي چې: ژر شئ چې موټر روان دی، ژر شئ يواځي دوه کسان کم دي.

گلبدين او عبادالله موټر ته خېژي او دواړه دموترو وان دڅنگ په چوکۍ کې څنگ په څنگ کېښي. په لارهه کې يکله کله گلبدين ځان په عبادالله پسي ټينګ نښلوي او لاس يې په اوږو وراچوي.

عبادالله له ځان سره فکر کوي. کله فکر کوي چې گلبدين له ده جنسي لذت اخلي هماغه شپه يې هم له ده سره هلوأطت کړې دی او کله کله چې پياده ته وگوري شيطان ولا حوله کوي او له ځان سره وايې چې داد شيطان وسوسه ده. څنگه کېدای شي چې هغه دي دا کار وکړي؟ هغه يوازي ديوه دوست په څېر شفقت راباندي کوي. شايد د ډېري دوستي له کبله يې په ما پسي ځان نښلولی وي.

کله چې موټر دمسرانشاه مدرسې ته نېرېدې رسېږي، گلبدين موټروان ته وايې: استاده موږ همدلته ښکته کېږو، مدرسې ته روان يو.

موټرموټر دروي، گلبدين له جېبه روپی راکاږي او دموترو کرايه ورکوي دوی

۳۸ ✪ خانمرگی

دواړه خپل بکسونه دموټر له شا نه رااخلي او دمدرسې په لور حرکت کوي. دمدرسې
مخته ناست دمدرسې ساتونکس دوی دروي او پوښتنه ځني کي: له چا شره مو کار
دی؟

گلبدین: موږ له غزهي څخه راغلي یو او له مولوي صاحب نور محمد ثاقب سره
وینو.

دروازې ساتونکی: یو څو دقیقې ودرېږئ چې خبر ورکړم.
گلبدین: سمه ده.

تقریباً لس دقیقې وروسته یو ځوان چې سپینه خولی یې پر سر ده راځي او وایي:
دثاقب صاحب مېلماننه څوک دي؟
گلبدین: موږ یو، چري جان.

لعل گل: زه ملا لعل گل یم، دثاقب ثیب سکریټر یم، په ماپسې راشئ.
گلبدین او عبادالله په ملا لعل گل پسې له شا روانېږي او دمدرسې پ داخل کي
ی پپه یوه ډېره لوړه ودانۍ سترگې لگېږي. عبادالله چې د لومړي ځل لپاره داسي
ځای ويني په حیرانتیا هر لوري ته گوري. حیران و او له ځان سره یې ویل چې داسي
یو چاپیریال خو دمدرسې لپاره ډېر غټ دی، په همدې فکر او سوچ کي وه چې لعل
وويل: وسېدو له خیره دمولوي صاحب ثاقب دفتر ته.

لعل گل دروازه خلاصه کړه او ویې ویل: مېلماننه راسره راغلل.
مولوي ثاقب: راشئ دننه راځئ.

لعل گل دروازه غټه خلاصه کړه او گلبدین او عبادالله ته یې په لاس اشاره وکړه
چې مهربني وکړئ.

دوی دواړه دفتر ته ننوتل او مولوي ثاقب له خپله ځایه ولاړ شو. له دوی دواړو سره
یې ښه گره پوښتنه وکړه.

ځانمرګۍ ❁ ۳۹

ګلبدين ته يې ويل: ته خوم يدېږو سختو ورځو انديوال يې خواوس بيخي زموږ پوښتنه نه کوي. دملایانو اخلاقو خو به تاثير نه وي درباندي کړي که څنگه؟ پخوا خو داسي نه وې.

ګلبدين: نه باور وکړه چې دپخوا په څېر يم خو په داخل کي مصروفيتونه ډېر زيات دي. پوهېږې چې دولت او ناټو زموږ په خلاف ډېر تېز کار روان کړی دی. يو شمېر و چې ميدان يې پرېښود او تسليم شول او ځينو بيا ځانمرګي وکړل! لعل کل: مشرانو ډوډۍ تياره ده، زاځۍ هغه بلې کوټې ته.

درې سره ولاړ شول، ددروازې په خوله کي چلمچۍ او کوزه ايښي و. لعل گل د دو يه لاسو اوبه ور واچولې لاسونه يې پرې منځل او ډوډۍ ته کښېناستل. په دريو نسبتاً لويو لوښو کي، قابلي، سبزي، او لوبيا ايښې وو. دوی له هر يوه نه په خپل نعلبکي کي لير لير ورواچول او په خوراک يې شروع وکړه. قابلي يې ډېره خوندوره وه. عبادالله خو دووهم ځل لا قابلي په خپل نعلبکي کي ور واچوله. مولوي ثاقب: څه خبري وې په داخل کي؟

ګلبدين: جنگونه روان و. زموږ په ساحه کي ددولت قوي شوی و، خو په زمي ک ييا زموږ هم ډېر کار سم و. يوه اندازه روپۍ مخابراتي شرکتو راکړې چې په پاڼو ک يي ماینونه کښې نه ږدو. يوه اندازه روپۍ موله خلکو د عشر او زکات په نامه راټولي کړې. څوکسه چې زموږ ستاسي له دوستانو د دولت په غټو منصبو کتر کوي اوښې روپۍ هم لري هغوی هم روپۍ راولېږلې. دمدرسې خرڅه مي هم له حاجي جميل نه واخيسته.

دحاجي جميل تر ياکو هم سړ کال ښه حاصل ورکړل. او په ښه نرخ يې وپلورل. زموږ غږ يې هم بې گټې ونه باله شپږسوه منه وريچې او پنځوس دوهمنی وشکې عوري يې مدرسې ته واخيستل. او هم ی ېدبازار قصاب ته وويل چې هره ورځ لس کيلو غوښه غرمه او لس کيلو غوښه ماښام موږ ته حواله کړي.

۴۰ ✪ خانمرگی

مولوي ثاقب: نواوس ستړي او ستو مانه ياست، نور مونه مزاحم کېږم. ویده شی
سهار به له خیره سره وینو او له دې مبارز او ښایسته ځوان سره هم ډېرې خبرې کوم.
گلبدين: سمه ده صاحبه.

مولوي ثاقب: لعل گل خانه دوی ته هماغه لوسه کوټه ورکړه چې دشبې په ارامه
ویده شي.

لعل گل: سمه ده مولوي صیب.

گلبدين او عبادالله له مولوي ثاقب نه خدای پمانی را اخلي او له له لعل گل سره
دخوب دکوټې په لور روانېږي.

لعل گل دمدرسې په لور په طبقه کي یوه ښیسته دخوب کوټه دوی ته وربښي او
دوی ته دکوټې کلي ورکوي او ورته ورته وایي: دغه کوټه دمولوي صیب دخاصو
کسانو لپاره ده، هر څه لري. تاسي کوټې ته ننوږئ او ښه شپه درته غواړم.

گلبدين کلي قلف ته وراچوي او دروازه خلاصوي او دوی دواړه کوټې ته ننوزي.
په کوټه کي دپنځه ستوریز هوټل په څېر دوه کسيز دخوب تحت، لوکس کوچ،
یخچال، تلویزیون او موجود دي. دوی بکسونه په الماری کي ږدي، لونگی او
واسکټونه کارېي او په تخت دراز غږېږي.

عبادالله: استاد ته په تخت ویده شه زه په هغې غټه څوکی کې ویده کېږم.

گلبدين: نه داسي خونه کیږي. که دي نه وي خوښه نو بیا زه په څوکی کي ویده

کېږم؟

عبادالله پټه خوله کېږي او په سکوت سره دښي چې باید لرې سره ویده شي.

گلبدين له تخت نه ښکته کېږي اوو تشاب ته ځي، وروسته له خودقیقو په لنډو

لاسو او لاندې مخ له تشابه راوړي او عبادالله ته وایي: اودس نه کوې؟ اوبه ګرمي
دي.

خانمرگی ۴۱

عبادالله: ښه شو چې راپه یاد دي کړل، هو تراوسه مي دماخستن لمونځ لا نه دی کړی. دا دی ځم او دس کوم. عبادالله هم تشناب ته داوداسه لپاره ننوزي گلبدين په بیره دجنسي تحریک نڅو گولی (ټابلېټ) له جبهه را کاري او ديخچال په جک کي يې اچوي په کراره جک بېرته په یخچال کي رډي. وروسته له څو دقیقو عبادالله ه تشنابه راوړي، گوري چې گلبدين تراوسه لمونځ نه دی کړی. گلبدين: راځه چې جماعت وکړو ځکه دجماعت لمونځ له انفرادي لمانځه بهتره دی.

عبادالله تکبیر تحریمه شروع کوي تر څو گلبدين امامت ورکړي. گلبدين هم تر عبادالله لپه مخکي درېږي او لاسونه پورته غوړو ته وړي او الله اکبر وايي. دماخستن څلور رکعته فرض لمونځ کوي، وروسته سنت لمونځ اووتر لمونځ هم کوي او په اخبره کي دلمانځه دعا هم کوي. گلبدين په کوچ کي دراز غزېږي او عبادالله ته وايي: زه لپه سترې شوی يم، دسهار لمانځه ته بيا ماهم راوینس کړه. عبادالله: زمان هم بدن داسي شخ شوی دی په لاري یخ و بدن مي درد کوي. گلبدين: نو ماته هم يوه پیاله اوبه راکړه چې يوه گولی وخورم زما بدن هم درد کوي.

عبادالله له یخچاله داویو جک راباسي او پیاله له اوبو ډکوي او گلبدين ته وايي: يوه گولی ماته هم راکړه چې زمان بدن هم درد کوي. گلبدين له جبهه یو بوتل راکاري او يوه رنگه گولی عبادالله ته ورکوي او يوه سپين رنگي گولی چې عبادالله گوليو ته متوجه نه و خپله خوري. عبادالله هم گولی خوري او په تخت پرېوزي. له نیم ساعت وروسته گلبدين ولاړېږي اوغوړ نيسي خويوازي په خوب کي ساه کښل يې تر غو کېږي او بس.

عبادالله غرق ویده دی اوکرار کرار تنفس کوي. گوليو هم ډېر تاثیر ورباندي

کړی دی. گلبدين ورور دروازه خلاصوي او له دهلېزه دباندی وزي. گوري چې يو کس ورته منتظر دی.

گلبدين: ولي جانہ وينی يې؟

ولي: هو بلې، وينی يم او تاسي ته منتظر وم. او س نو ووايه چې ستا له دې ښکار سره څه وکړم.

گلبدين: غواړم چې دکوتې کېمړې فعالې کړې او صافي ویدیو گاني له لري ځايه وکړې.

ولي: په ستر گو مشره، زه خو دي عسکر يم د مسلک استاذ مي يې.

دواړه دکنترول کوتې ته ځي او ولي دبرق سويچونه روښانه کوي او مانيتورونه چالانوي. دکېمرو ريکارډ بټې کښېکاري، گوري چې عبادالله دځواني په خو غرق ويده دی.

ولي: مولوي صاحب گلبدين خانه، څه پخیر عمليات شروع کړه. خو چې فکر دي وي چې زه هم دلته مجرد يم زما حق را ضايع نه ککړې چې هلک هم ښکلی دی او هم ما ډېر خوښ شوی دی.

گلبدين: شوخي مه کوه وهلکه. زه له شوقه دا کار نه کوم بلکه وظيفه ده نو.

گلبدين دکنترول له کوتې راوزي او دخپلې کوټې په لوري ځي. دکوټ دروازه په کراره خلاصوي. گوري چې د عبادالله دسا اخيستلو له غږه پرته بل هيڅ غږ هم نشته. دروازه قلف کوي او کالي کاري. په ارامه له عبادالله سره په تخت دهغه څنگ ته پرېوزي.

کمپله دعبادالله له مخه لرې کوي او ورو ورو له عبادالله کالي باسي او له عبادالله سره دلواطت شنبع عمل شروع کوي خو عبادالله غږ کوي: څوک يې؟ په ما سربېر هڅه شی دي؟

ځانمرګۍ ❁ ۴۳

ګلبدين څو ځله دعبادالله مخ دكېمړې خواته اړوي چې په ويډيو كې سم صحيح راشي. دلواطت له تر سره كولو وروسته دكېمړې دملينز په لور اشاره كوي چې ولي هم داخل ته راشي. ولي ته دروازه ورخلاصوي. ولي ژر ژر كالي كارې، له ګلبدينه غوښتنه كوي چې له كوټې ووزي ګلبدين هم له كوټې وزي او دكنترول دكوټې په لوري ځي.

دكنرول له كوټې دعبادالله او ولي سيل كوي. ولي په عبادالله بر سېره پرېوزي او له عبادالله سره په لواطت شروع كوي.

عبادالله چې نيمايې وينې دى خو په ځان پوره نه دى پوه چې څه روان دي؟ ولي يې هم څو ځاي مخ دكېمړې خواته اړوي تر څو په كېمړه كې سم معلوم شي. عبادالله لير لير متوجه كېږي چې څوك تېرى ورباندي كوي. په لوړ غږ چيغه كوي: څوك يې؟ څه كوي بې شرفه؟

ولي: هيڅ خوښ مي شوې لير ناز مي در كاوه گجرانه.

عبادالله ولي له ځانه لري كوي او له هغه سره په جنگ اخته كېږي.

عبادالله: مولوي صاحب چېرته يې؟ چېرته يې؟ دې بې شرفانو له ما سره څه وكړل؟ زه ددط لپاره راغلى وم چ بديني درس زه كړم نه داچې بې عزته شم. مولوي ګلبدين له څو دقيقو وروسته كوټې ته راځي گوري چې تر اوسه لا دعبادالله او ولي جنگ او اخ وډب دوام لري.

مولوي ګلبدين: څه خبره ده وهلكانو؟ زه ولاړم چ باودس وكړم تسي جه غالمغال جوړ كړى دى؟

ولي: هيڅ خبره نشته مولوي صيب. زه له دهلبز سره تېرېدم چې ستاملگري نارې وهلې. زه كوټې ته راننوتم چې ومي كتل ده كالي كښلي دي او نارې وهي مايوازي كړاراه ، ده ما ته په ښكنځلو شروع وكړه. نه پوهېږم چې ولي؟

گلبدین: عبادالله بچی، ارام اوسه. جنگ مه کوه حتمي دي بيا کوم خوب لیدلی دی.

عبادالله: نه استاذ کوم خوب؟ دې کس په ما تېری وکړ.

گلبدین یې په خوله لاس ور ږدي او وايې: فکر دي دی؟ ته څه وايې؟ په خپل ځان پسې تهمت مه وایه دلته دیني مدرسه ده.

عبادالله: استاذ سم وایم. پرتوگ یې لیر مخکي واغوست!

گلبدین: غلي شئ. وهلکېه ولي ولاړ سه کوتې ته دي چې په تا یې شک کړی دی. زخ خپله خبري ورسره کوم.

ولي له کوتې دباندې راوړي اوعبادالله په زړه پیل کوي. دژړه په حال کي پوښتنه کوي: څه خبره ده استاد؟

داکس مي خپله ولید چې لواطت یې راسره وکړ. لیر مي سر درد کوي، خو دهغه دا بد کار مي ولید. ماته هیڅ ابرو نه شوه پاتي. که مي پلار خبر شي ما وژني.

گلبدین: خیر دی اوس جپ سه یهار به یې تعقیب کړو چې څه پېښ شوي اوس دي کلمه ووايه او ویده شه. که تېری یې یو گیللاس اوبه وڅښه.

عبادالله: تېری یم، حلق مي وچ کلک دی. دا څه جنجال دی چې زما په سر راغلی دی؟

گلبدین له ځایه راولاړېږي، درب یخچال خلاصوي، داوبو هماغه جگ رااخلي او دعبادالله پیاله له اوبو ور ډکوي.

عبادالله: مننه مولوي صایب. خیر یوسي.

عبادالله پیاله په سر راپورته کوي اوډکه پیاله اوبه په یوه سا څښي. دنورو اوبو لپاره بیا لاس ور اوږدوي گلبدین بیا هم دعبادالله په پیاله کي اوبه ور اچوي او وايي: ډېر تېری شوی یې؟ ډېري مه څښه چي بدن دي شخ نه شي.

خانمرگی ۴۵

عبداللہ: مولوي صاحب، دا اوبه خونه خوندورې دي. يوه بله پيالہ هم راځه چې جک هم خالي شي. درېمه پيالہ اوبه هم ورکوي عبداللہ هغه هم خښي داچې دا اوبه ډېرې خوندورې او زورورې دي، له درېمې پيالې سره عباد الله قهقهه خندا شروع کوي. دگلبدین لاس نيسي او وايي: راځه چې مولوي صاحب بازار ته ولاړ شو. راجگ سه چې ځو. عبداللہ له عادي حالتہ وتلی او پرته پرته غږېږي، کله کله ځو گلبدین دځان خواته کشوي.

گلبدین: وهلکه ویده شه چې بیا به غوسه کېږي.
عبداللہ: راسه ملاکله چې په تخت ویده شو. یوازې خوب نه راځي. مولوي صاحب ډېرنازونه مه کوه.

عبداللہ ټینګار زیاتېږي، گلبدین په دې وخت کې ډېر په اسانۍ او خوشحالی یو هدجنسي قوت گولی خوري او په تخت له عبداللہ سره ویدېږي. گلبدین ورو ورو له عبداللہ سره دناز گېږې شروع کوي، په مخ یې لاس ورتېروي او ورو ورو یې پ غږې کي نيسي او بالاخره په بدو کارو شروع سره کوي.

گلبدین نیردې تر سهاره له عبداللہ سره لاطت کوي او ورو ورو دواړه خوب وړي او ویده کېږي. دعبادللہ په مخ دلمر تېزه پا لکېږ، عبداللہ ورو خپلې سترګې بخلاصوي. لیر ویشېږي گوري چې دی او گلبدین دواړه لوچ لغړ پراته دي. ژر ژر یې کالی اغوندي گلبدین راوینږي او پوښتنه ځنې کوي: په ما او تا څه شوي دي؟ گلبدین په حیرانتیا خپل ځان ته گورچ پلوچ دی، خو عبداللہ کالي اغوستي دي. عبداللہ ته په خندا وايي زه له تا سره داسې ټوکه لرم چې کالي دې رانه کښلي دي؟

عبداللہ: مادي کالي نه دي درنه کښلي. زما کالي هم رانه کښل شوي و. سر مي هم لیر لیر درد کوي. زما لیر لیر په ذهن کي دي چې دښې یو څوک زموږ کوټې ته راغی او زما په بدن یې لاس راواوه. څو ځلې مي له ځانه ټپله کړ خو بیا هم نه پوهېږم چې څه شوي دي؟ زما او ستاکالي یې کښلي دي!

گلبدين: ستاسو نويو ځوانانو خو سل او زر چلونه زده دي چې موږ نه په پېرو(پوهېرو).

عبداللہ: نه په خدای که مي هيڅ چل زده وي. زه هم حيران یم چې څه خبره ده؟

گلبدين خپل لاسي ساعت گوري چې يوولس بجې شوې دي. خپل ساعت عبداللہ ته ورنښي.

عبداللہ: مولوي صاحب ډېر ناوخته شوی دی. جگ سه چې يو ځل دباندې ووزو.

گلبدين: ښه نو ولاړ سه تشاب ته، په بدن دي لږ تاتوبه تېري کړه. چې بيا زه هم په بدن لږ اوبه تېروم چې نن شپه ډېر زيات خولې شوي و. دکوتې بخاری يې ډېره گرمه وه. ويې ليدو چې له سرې سيمې راغلي يو برقي بخاری يې چالانې پرې ايښې وې چې داژمنی يخ مو له بدنه ووزي.

عبداللہ تشاب ته چې شاور هم لري ننوزي، کالي کتري داوبوشاور چالانوي په سر شامپو وهي، او دخو دقيقو لپاره تر شاور لاندي ملايمو اوبو ته کښېني. دعبادللہ په ژوند کي لومړی ځل دی چ بعبادللہ دشاور په اوو لمبېري؛ او پر خوندځني اخلي. گلبدين: وهلکه ژرکوه چې مولوي صاحب ثاقب موږ ته په تمه ناست دی.

عبداللہ داوبو نل بندوي. به ځانپاک چې په مېخ رتاڅپرېري ځان وچوي، کالي اغوندي او له تشابه راوځي.

عبداللہ: دادی استاذ زما کار خلاص شو. ته راشه پخبر حمام دي وکړه. اوبه ډېري ښې دحمام لپاره برابري دي.

گلبدين حمام ته ننوزي. دلسو دقيقو په شاوخوا کې خپل ځان ښه پټک پرېمنځي، وروسته له لسو دقيقو له حمامه راوځي، گوري چې په ساعت کي يې څه کم دوولس بجې دی.

ځانمرګۍ ❁ ۴۷

ګلبدين: رتڅه چې دباندي ولاړ شو او دمولوي صيب ثاقب حال واخلو.
دوى دواړه له كوټې راوړي اود مولوي صيب ثاقب ددفتري په لوري روانېږي.
دمولوي ثاقب د دفتر د دروازې شاته
ګڼ شمېر طالبان ليدل كېږي چې دځينو يې ورقې په لاس كي دي او دځيني
غواړي چې له مولوي صيب ثاقب سره وويني.
د طالبانو په منځ كې دافغانستان دمختلفو ولايتونو، ازبکستان او تاجکستان طالبان
هم لېدل كېږي چې د دروازې شاته ولاړ دي.
ګلبدين دمولوي ثاقب د دروازې پېره دار ته وايي: مولوي صاحب ته ووايه چې
مولوي ګلبدين او مېلمانه يې راغلي دي. پېره دار د زنگ تڼۍ كښېكاري او وروسته له
څو دقيقو دمولوي ثاقب سكرتر راوړي له ګلبدين او عبادالله سره پوښتنه كوي اودواړه
له ځان سره دمدرسې داخل ته بيايي.
لعل ګل: شپه مو په خير تېره شوه؟
ګلبدين: مننه، سلامت اوسئ، هو په خير تېره شوه.
لعل ګل: تاسي افغانان هم ډېر عجب خلك ياست. وګوره طلباى كرام په تش
لاس دناټو په مقابل كي جهاد كوي او اوس مهال امريكايان حاضر شوى دي چې له
افغانستانه تېښته وكړي خو دځان لپاره يوه پلمه لټوي.
ګلبدين: افغانستان ډېر غيرتمن ځوانان لري. زموږ خلك د خپل دين او قام لپاره
سر وركوي. په تاريخ كې ثابته سوې ده، چې افغانان خارجيان نه مني.
څو كسه دمولوي ثاقب له دفتره راوړي او د دفتر دزنگ غږ يې تر غوږو كېږي.
لعل ګل دفتر ته ننوزي او دوې دقيقې وروسته راوړي او ګلبدين ته مخ وراړوي:
مهرباني وكړئ، مولوي صيب منتظر دى.
ګلبدين او عبادالله دمولوي ثاقب دفتر ته داخلېږي او سلام اچوي.

مولوي ثاقب: وعليکم السلام قهرمانانو. شپه مو په خير تېره شوه؟
گلبدين: سلامت او سې جنال مولوي صاحب. موږ ډېر سترې ستوککمنته وو. نن
شپه مو ډېر ښه خوب وکړ.

مولوي ثاقب: ته خو په ځوانني کې لېږ شوخ وې، خدای دي وکړي چې شپه به
مو په خير تېره شوې وي؟

نو راځئ چې څو نوري خبرې به په دستر خوان سره کوو. دازموږ مېلمه څنگه
دی؟ دشبې راحت و؟

عبداللہ: سامت اوسئ مولوي صيب زه هم ښه يم.

خو دکنايې په ويلو سره دعبادالله رنگ لېږ سور غوندي شو.

مولوي ثاقب له مخاؤ دوو مېلمنو سره يوځای دډوډۍ خوړځي ته ځي. دخوړنځي
ددروازې له خولې سره د يوه ځوانکي په لاس کي بدنی او چلمچي دی. ټولو خپل
لاسونه پرېمنځل او کوټې ته ننوتل. په کوټه کي د دستر خوان مخ ډول ډول غذا
گانو نيولی دی.

گلبدين: مولوي صايب ډېر زحمت مو کړی دی. ستاسي په زحمت روادار نه وو.
مولوي ثاقب: نهډڅه شي زحمت تاس يه موږ ډېر حق لرئ، تاسي خو دهيواد
داخلي مبارزين ياست. خدای په تاسي زياته مهرباني کړې ده. حتی له ځينو فرايض
بې لا کله کله معاف کړې ياست. که چېرې دضرورت په وخت کي ځينو هغو کاروته
لاس واچوئ چې دنورو لپاره گناه گنل کېږي، ستاسي لپاره روا او په ښکيو کې مو
شمارل کېږي. داټول دخدای پاک لطف او مهرباني ده چې په تاسي مبارزو علماوو
بې کړې ده. ځکه؛ تاسې ياست چې دکفارو په زړونو کي مو وېره او وحشت
وراچولی دی. که نه وو داملت تباہ شوی و.

گلبدين: ستاس يقدرمو مشرانوبلاخص دامير المومنين لطف او کرم دی چ پموږ
رهبري کوئ او دشفقت لاس مو تل زموږ په سر دی. که نه وو په تش لاس څنگه

امکان لري چې له ناټو سره وجنگېږو.

مولوي ثاقب: دعبادالله خان په هکله بايد څه ډول پرېکړه وکړو؟

گلبدین: عبادالله ډېر زړور او مومن ځوان دی چې تر ډېرو زیاتو ازموینو راتېر شوی دی او دراز ساتونکی دی. ضرت سیف الاسلام هم ه خول کي ورته راغلی و. دده نورانیت ددې ښکارندو یي کوي چې دی هم دجنتي ځوانانو له ډلي څخه دی.

زه په دې باوري یم چ ېدی له داسلامي امت بېرغ لوړ وساتي.

مولوي ثاقب: عبادالله وروره ته ولي خبرې نه کوي؟ کرار ناست یې.

لکه چې زیات دي له دنیا زړه تور دی او په جنت پسې زړه تنگی یې؟

عبادالله: زړه تنگی خو یم او جنت خو دهر مسلمان هیله ده، کاشکې خو دمحشر

په ورځ دمسلمه امت ډېر کو چنی سرتېری وگڼل شم. له دې ټولو گناهونو او مخ توري

سره له مي خدای پاک وښيي که نه؟

مولوي ثاقب: موږ ټول گناکار یو او تر ټولو ستره گناه بیاداده چې هیوادمو دکفارو

له لور اشغال شوی دی. او موږ کرار ناست یو هیڅ اعتراض هم نه کوو.

عبادالله: بلې هومولوي صاحب، هیواد مو بهرنیانو نیولی دی. د دوی په مقابل

کي څه کول په کار دي؟

مولوي ثاقب: د دوی په مقابل کي اقدام کول په کتردي. هر کس باید دخپل وس

او توان مطابق مبارزه وکړي.

ملاوعظ وکړي. معلم لارښوونه وکړي. نظامبان وسلې ولېږي او راپور ورکړي،

ښځې او ماشومتان دعاگانې وکړي. سرمایه لرونکې باید مالي ملاتړ وکړي او ځوانان،

ځوانان بایدکفار له منځه یوسي. ځکه دځوانانو همت او غیرت ترټولو زیات دی.

دځوانو یوځایگوټی په دې مبارزه کي ځانگړی دی او امتیازات یې هم خاص

الخاص دي. پروردگار عالم استشهادي ځوانانو ته په خپل بلاکیف لاس باندي ثوابونه

۵۰ ✪ خانمرگی

ورکوي. دويني هر څاڅکي ته يې رب متعل ډېري بدلې او اجرونه ورکوي. چې داهل دنيا ژبې دفدايې دهر څاڅکي ويني دامتيازاتو له بيانولو عاجزې دي. گلبدين: مولوي صاحب په کيسو ډېر گرم راغلي يو. راځئ چې دباندې ووزو او ليرې قدم ووهو.

مولوي ثاقب: دباندې يخ دی. ناروغان نه شی؟
گلبدين: نه بابا موږ افغانيان له سړو هواوو راغل يوو. زموږ په سيمه کي تر ځنگانه واورې وې. داستاسي دا دسړو هواوو موسم زموږ لاره لکه دپسرلي داسي دی.
مولوي ثاقب: نوته ولاړشه خپل ملگري به دي هم ووينې. ځوان له ماسره پرېږده چې په مدرسه کي يې ليرې وگرځوم او د درسو او مبارزوپه اړه ورسره خبري وکړم.
گلبدين: سمه ده زه کومه خبره نه لرم. دی خپله څه نظر لري؟
عبدالله: زه موافق یم تاسي ولاړشی خپل دوستان ووينئ، ما او مولوي صاحب صنفونه هم گورو تاو خبرې هم کوو.
گلبدين: ستاسي په اجازه، نو زه دمېجر صاحب رياض تر کوره ځم او ابو ليث هم وينم.

مولوي ثاقب: سمه ده. په مخه دي ژېري گلونه. في امان الله.
گلبدين له ځايه ولاړېږي او مولوي ثاقب او عبدالله هم ورسره راولاړېږي. خدای په امني سره کوي اې گلبدين مولوي ثاقب ته وايي: ستاسي يوه نېږدې انډيوال يوه پټه خبره راته کړي ده څه وخت يې درته وکړم؟
مولوي ثاقب: همداوس يې ووايه. له دې ځوانه خدای پاماني واخله زه د دروازې تر مخي درسره ځم بيا به هغه پټه خبره راته وکړي.
عبدالله: مولوي صايب، که دي زما پلار وليد ورته ووايه چې دمکتب تر شروع کېدو وخت ته درځم که خير و.

ځانمرگی ☉ ۵۱

او زما د کوژدې په هکله کهم پوښتنه ځنې وکړه. کوژده يې راته کوله. زما دما ما دمر خسر کا کاکا لور يې راته کوله.

گلبدين: له عبادالله سره خدای پاماني کوي او مولوي ثاقب ته وايي: زما تر راتلو پوري به ددي په عبادالله خان باندې ډېر پام وي.

مولوي ثاقب: بيخي بېغمه اوسه. دی خو مي خپل سړی دی. دا يې خپل ځای دی.

گلبدين او مولوي ثاقب دباندي راوړي چې له کوتې ليرې رالري کېږي گلبدين شاته گوط چې څوک خو نه دي ورپسې. خو هيڅوک نه معلومېږي.

گلبدين: داهلک ډېر ښه ښکار دی. ښارته ښه راحت تگ راتگ کولای شي خپلوان يې هم په کابل کي دي او دهغوی کره ښه بلد هم دی. دشيپي مي دابل کار هم ورسره وکړ، او فلم مي ځني ډک کړ چې بيا رازهم افشا نه شي کړای. اوس ته پوهېږې چې څه ډول يې استعمالوي.

مولوي ثاقب: سمه ده. زه به يې هم تشويقوم او هم به په ډوډۍ کې هغه دارو چې ملگرو راته لېږلي دي ليرې ليرې ورکوم. رښتيا فلم يې سم راغلی دی؟
گلبدين: نه پوهېږم له هاه مسول کس سره دی. بيا يې يو ځل خپله وگوره او هغه برخې چې زه پکې راغلی يم ډيليټ کړئ.

مولوی ثاقب: نوش جان دي شه مولوي گلبدين خانه، هم دې په هلک خوندونه واخيستل او هم دې دا ټوال وکوټ چ طيو استشهادي دې راوست تر څو سم جانانه عمليات ورباندیسره ورسوو.

گلبدي: ولا مولوي صاحب څه ووايم؟ واقعاً ماته يې هم خوند راکړ.

مولوي ثاقب: زه تاپېژنم چې ليرې شوقي هم يې. هغه وخت چې ته تازه ضابط شوی وې او کودتا مو وکړه چې بيا ناکام شوو. او پاکستان ته موهجرت وکړ. تابه کله

کله ښایسته هلکان هم کوټې ته راوستل.

گلبدين: دځواني خبرې نور مه راپه يادوه. هغه مدرسي ته نه وم تللی او داوولياوو خدمت مي نه و کړی. له کومي ورځې جېي دانصارو مجاهدینو په ډله کې شامل شوی يم، بيا دخرابو کارو خواته بيخي ورنږدې شوی لاهم نه يم. داخل مي هم زموږ اوستاسې ددې ستر مصلحت په خاطر داکار وکړ چې راز افشا نه شي. مولوی ثاقب: پوهېږم ټوکه مې درسره وکړه چې له سفره نمخکې دي لږ طبيعت سم شي!

گلبدين: نوزه ځم په خير دوطن خواته، خو چې دې هلک ته ونه وايي چ پېرتهه وطن ته ولاړم. ورته ووايه چې پېښور ته خپلو ملگرو ته ورغی.

مولوي ثاقب: په ماهيخ حساب نه کوي گلبدين خانه. هغه وخت چې ته ضابط وي زه دکشف تورن وم. احبر خوزه هم ددې مسلک استاد يم. بيخي ډاډه زړه گرځه. ته څه په خير دا ناچيزه ډالی هم ستا انصار ملگرو تاته په نظر کې نيولې ده. گلبدين: مننه سلامت اوسې وروره. داستا ځانگړې پاملرنه ده که نه و زه او دونه ډېري پيسې خو بيخي سره لېري يو.

مولوي ثاقب: درې سل ډالرس بستې چط درې زره ډالر کېري گلبدين ته ورکوي. مولوي ثاقب: له دې پيسو هم دمدرسي خرچ پرې کړه او دايو بندل دي بيا دورنی لپاره دي. وربنداري او اولادوته دي يې ورکړه چې دکور خرچ ور څخه پوره کړي. گلبدين: خير يوسې مولوي صاحب چې زموږ پهه فکر کي ياست. په داخل ک پيسو ته ډېره اړتيا لرو. که څه هم ملگري او دوستان مو همکاري کوي او موږ هم عشر او ذکات اخلو خو دفعاليت دساحې دپراخېدو لپاره موپيسوته ډېره اړتياوي.

بکس مي دخوب په کوټه کي ايښی چې عبادالله مي وطن ته له بېرته راگرځېدو خبر نه شي هر څوک چې داخل ته راتلل ورېې کړئ چې رايې وړي.

کولوي ثاقب: نو ته حرکت وکړه پخبرچې ناوخته شو. ښايې په لاره کي پاتي

ځانمرگی ☉ ۵۳

شي. دواړه له يوه اوبل سره خدای پاماني کوي او گلبدين دلسن په موټر کي چې دسر حد په لوري رواندي سپرېږي.

مولوي ثاقب هم بېرته دمدرسي دداخل په لوري ځي کله چې ددفتر مخې ته رسېږي گورې چې عبادالله د=له کوټې دباندې راوتلی دی او غواړي چې د ماسپښين دلمانځه لپاره اودس وکړي.

مولوي ثاقب هم اودس کوي ياو دمسجد خوانه ځي په مسجد کي ټول مولوي ثاقب ته منتظر دي او خلکو سنت لمنځونه کړي دي. يوازي عبادالله دلمانځه په حال کي دی. مولوي ثاقب هم په سنت لمانځه شروع کوي. وروسته له دې چې دمولوي ثاقب لمونځ خلاصېږي. موذن په اقامت يلو شروع کوي او خلک په صفو کي منظم درېږي. مولوي ثاقب لاسونه دغورږو نرميو ته ودړي او دالله اکبر په ويلو سره په خفيه لمانځه شروع کوي. څلور رکعته فرض لمونځ خلاصوي او بزرته ټول خلک په منظم ډول صفونه پرېږدي او په انفرادي توگه دوه دوه رکعته سنت لمانځه درېږي. وروسته له دې چ بمولوي ثاقب دوه رکعته سنت لمونځ خلاصوي مخ نيمايي دمقتديانو خوا ته وراړوي او په تسبيح ويلو شروع کوي. وروسته له خودقيقو تسبيح ويلو لاسونه پورته کوي تو دلمتنځه دختمېدو دعاکوي. وروسته دمقتديانو له منځه يوکس دمحراب څنگ ته په يوه گونښه کي درېږي او د اشتهاد دبهتري په هکله دنيم ساعت لپاره مفصلې خبرې کوي چ بدقتديانو په ژړايې ښه استقبال کېږي مولوي ثاقب بيا هم ددعا لاس پورته کوي. او دټولو طالبانو بلاخص فدايانوپه حق کې دعاکوي. خلک يو يو له مسجد ه وزي او عبادالله ته دمولوي ثاقب خوانه ورنېږدي کېږي او يو ځای له مسجد څخه راوړي.

عبادالله: مولوي صاحب کېدای شي چې درسي صفونه وگورو؟

مولوي ثاقب: ولي نه خو صنفونه لير له دې ځايه لېږي دي . دلته يوازي دمدرسي مديريتې دفا تر دي اوددې ترڅنگ مبارزاتي فعاليتونه هم له دې ځايه رهبري کوو. ته

درس ویلو لپاره ښه فرصت لرې. هغې ارزیابي ته په کتو چې موږ ستا له استعداده او توانايي څخه ترلاسه کړې. زموږ رهبري دې نېټې ته رسېدلې ده چې تا او ځينو نورو کسانو تهیو ځانگړی صنف جوړ کړ چې تل دیوه کال درسونه په درې میاشتي کې وویاست. اود دط تر څنگ ستا دمعنوي او جسمي توانمندي موږ هیله من کوي چې ته به وکړای شې دخپل ولایت چارې دامارت دوالي په توگه ښې مخکې یوسی. او ټولي چارې به ستا په رهبري ښې مخکې ولاړي شي.

موږ خبر یو چې طالبانو ستاسي په ولایت کې دخلکو په مقابل کې ځینې ناوړه کړنې هم سرته رسولې دي خو ته به هغه ټولي نیمگړتیاوې ژر تر ژره اصلاح کړې او په خپل ولایت کې به دخلکو خدمت جوگه وگرځې. له دې مقامه به ته وکولای شې چې هم دخدای رضا حاصله کړي او هم دې مقام نور هم لوړ کړې.

دمولوي ثاقب په دې خبرو عبادالله لیر شکمن او په سوچ کې کېږي او هم لږ نور د دې تمایل پیدا کوي چې داډول خبرې نوري هم واورې البته په ځواني کې داډول خبرې په ډېو کسانو تاثیر کوي خو دمولو ثاقب دا خبرې عبادالله ډېر زیات حیرانوي. مولوي ثاقب: راځه چې هغه خاص تربیوي مرکز ته ولاړ شو. هلته به له نورو ملگرو سره هم اشناشې. دوی هم درس وایي او هم رزمي ورزشونه کوي تر څو دوسلو چل زده کړي. په دې سربېره درهبري چاري هم ورزده کوو.

عبادالله: په سترگو صایب. زه مو په خدمت کې یم.

مولوي ثاقب: نوکوټې ته دي ولاړ شه او دابکس درسره اخله چې یو څو جوړې نوي کالي دي پکې. زادهه هشیان دي هیڅ شی هم مه درسره را اخله. بوټونه، ساعت، موبایل ټول شيان دلته پرېږده ددې هر یوه شي نوی عوض درکوي.

عبادالله خپلې کوټې ته ځي او خپل بکس را اخلې بېرته راوړي چې دباندې مولوي ثاقب ورته منتظر دی. دوی دواړه دمولوي ثاقب په سوزوکی موټر کې سپرېږي یو له مدرسي راوړي. تقریباً دموتیر دشلو دقیقو لاره طی کوي، یوې کروندې ته

ځانمرگی * ۵۵

نېرېدې رسېږي او له موټره رانېکته کېږي. عبادالل هم خپل بکس رااخلي او ديوه
بنايسته ساختمان واته روانېږي.

له هماغه ساختمانه لير لري يوې گوښې ته يوه بگۍ ولاړه ده. چې د دوی دواړو
په ورسېدو سره دبگۍ په اس سپور شپږ غږ کوي: په خير راغلي مشره.

مولوي ثاقب: سلامت اوسې جمال خان ماما.

دوی بگۍ ته ور خېژي او ديوه کلي په لور ځي. دوی په کليو کې ډېره لاره طی
کوي خو بلاخره يوې ډېرې عادي حوږلۍ ته چې کلينیک لوحه يې په دېوال لگول
شوې ده رسېږي.

بگۍ والا مولوي ثاقب ته مخ وراړوي او ورته وايي: ستري مههه شئ مشره، زما
کار تر همدې ځايه وه، اوس تاسي خپله ورشئ داخل ته.

مولوي ثاقب او عبادالله له بگۍ رانېکته کېږي ياو پنځو س کلداري دبگۍ والا ته
ور کوي او له هغه سره خدای پاماني کوي او دکلينیک د دروازې زنگ کښکاري.
دروازه خلاصېږي او يو دټبر عمر لرونکی سړی پوښتنه ځني کوي: له چا سره مو
کار دی؟

مولوي ثاقب: موږ دميرانشاه څخه راغلي يو او مېلمان نه يو.

دروازه ور خلاصېږي او همدا سپين ږيری سړی دوی ته وپه خورا دقت ګوري
او وايي: ټيک ده بابو صيب، همدا ستاسو عکسونه يې راته ښودلي وو، مهرباني
وکرئ....

دواړه حوږلۍ ته تنوزي. مولوي ثاقب بلد دی اصلي کوټې ته لاره پيدا کوي.

مولوي ثاقب: عبادالله خانه، دلته دانصار به ملګرو سره وينو چې وروسته بيا
تعليمي مرکز ته ځو.

عبادالله: سمه ده مولوي صيب.

مولوي ثاقب دسر په ښورولو سره دعبادالله خبرې تايډوي. له څو دقيقو وروسته يو کس چې دنرس چپنه يې اغوستې مولوي ثاقب ته په اشاره سره وايې چې راسه دوی دواده په نرس پسې له شا حرکت کوي. په لاندیني منزل کي يوه کلينیک ته چې دروازه يې قلف ده رسېږي. نرس دروازه خلاصوي او داخلېږي دلته له ډېرو زړو وسايلو پرته هېڅ هم نشته. نرس څوکارتنه وسايل له مخې لېږلري کوي او ددوی ستر گڼې په يوه کوچنۍ لکه درسي تخته لگېږي. دوی فکر کوي چې دا درسي تخته ده خو چې نرس گوتي ورسره لگوي تخته ورخلاصېږي او دوی يوه دهليز ته لاره پيداکوي چې لېږ مخکي ځي گوري چې يو دباخه عمر لرونکی سړی به يوه نيمه مجلل دفتر کي ناست دی.

دی دمولوي ثاقب په ليدو له ځايه راولاړېږي اوله مولوي ثاقب سره په ډېره مينه پوښتنه کوي عبادالله هم ټينگ په غېږ کي نيسي او په مخ يې ښکولوي.

مولوي ثاقب: ډېر خوشحاله يم مېجر صايب چې بيا دي يروغ وينم. دوستان او کورنۍ موبه ده. راسره مي ورور عبادالله خان دی او مېجر صيب پروېز خان دافغانستان تکړه دوست دی په فوځ کي، چې په موږ يې تل مهرباني کړې وه.

پروېزخان: داستاسي مهرباني ده. موږ سره وروڼه يو. اسلامي احساس ما واداروي چې له مسلمانو وروڼو سره ودرېږم.

پروېز خان دواړه مېلماننه دناستي کوټې ته رهنمايې کوي چې نالۍ (توشکې) هم پکي هوارې دي. درې واړه په پستو نالينو کښېني او دافغانستان په داخلي گرمو کيسو شروع کوي.

مولوي ثاقب: عبادالله جان غواي چې په تعليمي مرکز کي هم زده کړې وکړي او هم ټرېنينگ وويني.

پروېزخان: موږ يې په خدمت کي يو. ټول امکانات ورکوو له خيره سره.

پروېز خان له ډېر وخت خبرو کولو وروسته خپل موټروان ته زنگ وهي چې موټر

ځانمرگی ☉ ۵۷

تیار کړي چې دی چېري ځي. له څو دقیقو وروسته دباندي راوړي چې ناروغان هم تللي دي او هم تیاره شوې ده. دکلینیک په انگر کې دامبولانس موټر چالان ولاړ دی. پروېز خان دموټر ډرواره راخلاصوي او مولوي ثاقب ته اشاره کوي چې سپاره شئ. پروېز خان: راځئ، راځئ راوځېږئ.

مولوي ثاقب موټر ته خېږي، گوري چې څوکی يې کړې کړي دي. او دڅوکی شاته یو بل غټ سیت دی چې حتی څلور کسه پکې ځاېري. عبدالله هم دمولوي صایب ثاقب څنگ ته دموټر دشا په سیت کې کښېني. چوکی سموي تر څو پروېز خان دمخې په سیت کې کښېني. پروېز خان هم په څوکی کښېني تاو موټر وان موټر روانوي. دکلي دکلینیک دروزه موټر ته خلاصوي. او موټر په یوه نامعلوم لوري ځي. دموټر په منځ کې هم دمولوي ثاقب او مېجر تر منځ دطالبانو دتریک او جنگ دستونزو تودې کیسې شروع دي. او مېجر صیب پروېز خان وايي: اوس مهال دسولي خبرې ډېرې تودې دي، خو دحقاني صایب گروپ دغه سوله نه مني. هغوی وايي چې جهاد ته ادامه ورکړو. دڅارج=یانو فشار هم په موږ باندې زیات شوی دی چې هغوی ته قناعت ورکړو، خو هغوی بیا جهاد ته شل دي.

مولوي ثاقب: ښه ده چې یو شمېر وروڼه دسولي په نامه په نظام کې داخل شي ځکه هندیان په حکومت کې ډېر نفوذ لري او په پاکستان ورور او مسلمان دولت پسې ډېر ناروا تبلیغات کوي، او ټلوال هم په دې تبلیغاتو کې له دوی سره شریک دي.

پروېزخان: تشویش مه کوه. اوس په ټلوالو کې هم دوستان لرو، احمد شاه مسعود وه چې له موږ سره یې ډېر مخالفت کاوه. اوس سیاف له موږ او زموږ له دوستانو سره ډېره برېښه دښمني کوي. خو کونښن کوو چې په احمد شاه مسعود او رباني پسې یې روان کړو. خو دعبدالله غوندي باهمته ځوانان کولاس شي چې د دوی څخه افغانستان خلاص کړي. د دوی موټریوې درې ته ننوزي چې دلاري دواړو خواوو ته یوازې گڼه ونې لیدل کېږي. په دره کې د اوږدې مصافې له طي کولو وروسته یوای

ابادي ته رسېږي چې پکې گڼ شمېر افراد چې نظامي جامې يې په تن دي، ليدل کېږي او يوه زنجير دې ځای ته دننوتلو لاره بنده کړې ده. دلته څو تنه مسلح کسان د دوی موټر دروي. پروېز خان: زه پروېز خان يم او دوی مې ملگري دي. سکرټريټ نمبر ۲۷۹۰۳ چرات پيشاور. د پروېز خان دنوم او شفر له اورېدلو وروسته زنجير ورته خلاصوي او د درې دمنځ خواته حرکت کوي. څو دقيقې وروسته بيا غټه دروازه ده چې د دوی موټر دروي.

پروېز خان: زه پروېز خان يم سکرټريټ نمبر ۲۷۹۰۳ چرات پيشاور. ساتونکي يې په خپل کمپيوټر کې دده نوم او شفر گور او له څو دقيقو وروسته دننوتلو اجازه ورکوي.

د دوی موټر د درې د داخل په لوري حرکت کوي. له څو دقيقو مزل وروسته دموترو يوه پارکينگ ته چې پڅو عرادي موټر هم پکې ولاړ دي رسېږي. موټروان موټر دروي او پروېز خان دوی دواړو ته وايي: داموتر له دې مخکې تللی نه شي. راځئ چې په بل موټر کې سپاره شو.

له امبولانس موټر څخه رابنکته کېږي او په يوه بل دوستيه پيکپ (ډاټسون) موټر کې سپرېږي چې شيشې يې پردې هم لري. ددې موټر موټروان يو نظامي چې رسمي جامې يې په تن دي، دی او يوازي سلام کوي او بس. موټر روانوي او ټول کرار ناست دي. مټر له يوه ساعته ډېر مزل وروسته. يو ځای دروي او موټروان دوی ته وايي: راوړسېدو په خير.

پروېز خان له مولوي ثاقب او عبادالله سره يوځای. له موټره رابنکته کېږي او له دوو کسانو سره چې دوی ته منتظر دي پوښتنه کوي. وروسته بوه تعمير ته ننوزي. د شپې ډېره تياره او دلاري ستومانې ددې سبب شوې ده چې څوک شاوخوا ته ډېره توجه ونه کړي. د تعمير په منځ کې دوی دخوب کوټو ته رهنمايې کوي ټو هر يوه ته د جلا جلا کوټو کليانې ورکوي او همم ورته وټه وايي چې: ډوډی تياره ده، خپل

ځانمرگی ۵۹

شيان په خپلو کوټ کي کېږدئ او راځئ چې ډوډۍ وخورو.

هر يو خپلې کوټ ته ځي او اودس کوي. وروسته له څو دقيقو راوړي او دډوډۍ خوړلو ته ورځي. دډوډۍ له خوړلو وروسته بېرته دخوب کوټو ته سره ځي او دسهار دلمانځه تر نوخته ارام ويده کېږي. دسهار له اذانه وروسته، هغه رهنما شخص چې دشبې له دوی سره و دکوټو دروازې ورتکوي. دوی ټول راوینېږي اودسونه کوي او په يوه کوچنۍ کوټه کي د مولوي ثاقب په امامت دجماعت لمونځ اداکوي. دلمانځه له ادا کولو وروسته دوی له ساختمان نه دباندې رهنمايې کېږي. دباندې په دره کې ډېرې ونې ولادې دي او هم يې هوا دافغانستان په څېر سره نه ده. دعبادالله لپاره دا هوا او دره ډېره زړه راښکونکې ده.

مولوي ثاقب عبادال ته مخ وراړوي او وايي: فکر کوم دادره او هوادې ډېره خوښه شوه؟

عبادالله: ډېر ښکلی ځای دی. کيف يې راکړ.

مولوي ثاقب: ښايې په همدې مرکز کي درس او تعليم وکړې.

عبادالله: خو دلته هيڅ افغان نشته.

مولوي ثاقب: انديښنه مه کوه، يوڅه وخت به دلته يوازي درس درکړي بيا به دي

له هغه وروسته دافغاني هلکانو له گروپ سره يو ځای کړي.

دقدم هلو له اوږده مزله ورسته بېرته مرکز ته راگرځي، دسهار چاس يې ورته

اماده دی او د دوی لارښو رکس دوی دسهار چای څښلو ته رابولي. دوی چايو ته

ناست دي چې د دفتر نه دباندې تورو شيشو لنډکروزز موټر درېږي. دو يته دډوډۍ

دخورنځي له ښيښو ور معلومېږي.

د دوی لار ښود کس له ځايه ولاړېږي تاو پروېزخان ته وايي؟ مشر مېجر صيب

راغی. درې سره کسه به موټره راښکته کېږي او دساختمان خواته راځي. لارښود

کس د دوی دنبه راغلاست لپاره له کوټې څخه دباندې ور وړي، وروسته له دوو

دریو دقیقو ددو دی خوړنځي ته راننوزي. له مولوي ثاقب او عبادالله سره روغېر کوي او هغوی ته تعلیمي مرکز ته ښه راغلاست وایي.

پروېزخان مولوي ثاقب ته: اجازه ده چې څو منته دمېجر صیب سره خصوصي گپ ولگوم؟

مولوي ثاقب: ولي نه، موږ خپل چای خورو او تاسي مو خپل گپ ولگوي. پروېزخان له مېجر سره دباندي وزي او دنورو له نظره لرې دعبادالله په اړه خبري ورسره کوي.

مېجر: داهلک ډېر برابر دی، چې تربيه ورکړو او دشيعة گگانوپه يوه مجلس خان والوزوي.

پروېزخان: سمه خبره دي وکړه مېجر صیب نوله کومه ځايه يې پيل کړو؟ مېجر: دمولوي ثاقب کرایه او خرچه ورکړه، چې بېرتهه لاړشي، له تاسره يوځای. داهلک ولېره دقهرمانانو تعلیمي مرکز ته. څونور افغانان هلکان هم هلته تعلیم کوي. چې دوه کسه يې په دې نږدې وختونوکي له خیره سره دجنت خواته روان دي. پروېزخان: سمه ده مېجر صیب. داهلک عبادالله نومېږي اودغزني ولایت دی. په طبعه ډېر ارام دی، خو يو ويډیويي سند يې هم دوستانو راته راوړی دی، چې پکي زموږ او ستاسو دوه کسان هغه بل کار ورسره کوي. له دې سند څخه به بيا دده له خوا د انکار په صورت کي د فشار په توگه کار واخلو.

مېجر: ډېر احتیاط وکړئ چې بادالله خپه نه شي. پروېزخان: مېجر صیب نو راځئ چې دننه ورشو او له ندې کسانو سره هم څو مینته تاسي وگورئ چې بيا موږ درنه رخصت کېږو.

پروېزخان او مېجر دکوتې دداخل خواته روان دي چې عبادالله او مولوي ثاقب له خوړنځي راوړي. دوی سره مخامخ کېږي ياو پروېزخان په خدا پوښتنه ځني کوي:

لکه چې زړه مونتگ شو؟

مولوي ثاقب: نه، د دې سيمې هوا او طبيعت د عبادالله ډېر خوښ شوی دی. مېجر: راځئ په دې څوکی ډډه ولگوو، هوا رښتيا هم ډېره ښه لگېږي. دوی ټول په رنگه پلاستيکي څوکیو کښېني چې مخته يې په پلاستيکي مېز سربېره مخکي له مخکي له مېوې ډک لوبښي ايښي دي.

مېجر: مولوي صايب ډېره مننه چې تاسو خپل زحمت وايست، تر څو چې دتاسو ملک دکفارو دلاسه ازاد شي او موږ هم ديوه همسايه په توگه کونښن کوو چې خپل فرض چې جهاد دی سرته رسوو. عبادالله غوندي ځوانان دي چې هم يې مداسلام بيرغ په خپل لاس کي نيولی دی او هم دخپل هيواد دخپلواکۍ او عزت ساتنه کوي. انشاء الله موږ هم ورسره خپله ورورولي کوو.

دلته دوی دڅلورو تر شپږو مياشتو پوري هم اسلامي يسبق وايې او هم رزمي تعليمات کوي. بيا مشران، څه لزوم چې ولري دوی ته يې مخکي کوي. زه اورم چې له خيره عبادالله خان دسبف او تعليم وروسته دغزني والي کېږي. او دايو مهمه او بااهميت خبره ده چې ځوانان مسوليتونه په غاړه اخلي، ځکه چ پدوی سم خدمت کولی شي.

دعبادالله څېره دوالي کېدو په اورېدو سره وغوړېده او له ځان سره ی پفکر کاوه چ بکله چې کلي ته له لوکس موټر او با ډيگاردانو سره ولاړشي، پلار به يې خونه خوشحاله شي. ورور به يې خونه موټر وځغوي او په کلي يکي ښايې د ډگروال لور هم ورکړي. له دې خيالو او فکرو سره يې په شونډو غوړه موسکا خپره شوه او مېجر ده ته په ډېر دقت کتل.

مېجر: تاسي يکولای شئ چې نن بېرته له خيره ولاړ شئ. موږ عبادالله خان ته سردننه دسبق شرايط ااده کړي دي چې وخت يې بې ځايه تېر نه شي. مولوي انعام الله باجوړی يې استاذ دی، ده ته به سبق وایې يوه گېښته پس هغ هم دلته رارسېږي

بیاعبدالله دسبِق دځای خواته ورسره ځي.

تقریباً له یوه ساعت څخه وروسته دمولوجي صایب انعام الله موټر راوړسېده. مولوجي انعام الله چې له موټره ښکته شو، سپینه لنگۍ یې بر سر ده اتو دچهار سډې څپلې یې په پښو دي. سترگي یې سرې سوې، ډیره یې هم سور رنګ لري. ټولونه یې له لري سلام ورواچاوه. او ټول له خپلو ځایونو ولاړ شول. له هریوه سره یې ډېر صمیمانه روغېر وکړ او عبدالله یې تر نورو ډېر په غېږ ګ یتینگ کړ او ډېر په دوستانه انداز کي یې پوښتنه ورسره وکړه.

انعام الله: نه پوهېږم چې له دوستانو سره په پښتو خبري وکړم او که په پارسي؟
پروېزخان: موږ پښتو خبري کوو خو زموږ مېلمه عبدالله خان په پارسي هم پوهېږي.

انعام الله: زه مفتي انعام الله یم او ماته ویل شوي دي چې ورور عبدالله خان ته سبق ورکړم. اوس راغلی یم چې عبدالله خان له خانه سره بوځم.
عبدالله: سلامت اوسې مفتي صایب. زه بلکل تیار یم دکوم وخت څخه سبق پیل کوو؟

مفتي انعام الله: له همدې یوسه یې پیل کوو د دوستانو سره خدای پاماني کوي او پروېز خان ته وايي: موږ او تاسو دلته یو؟

پروېز خان: نه زه هم ځم خپل کار پسي، خو کله کله دي احوال اخلم.
امامفتي صایب انعام الله ستا مدرس دی. راځه چې زه او ته هم خدای پاماني وکړو. عبدالله او پروېز خان هم خدای پاماني سره اخلي او له انعام الله سره په موټر کې سپرېږي. دانعام الله موټر حرکت کوي اوله لرې فاصلې لا هم عبدالله سر له موټره ایستلی دی او دوی ته لاس دخدای پاماني په ډول ښوروي.

مفتي انعام الله: څه حال دي دی عبدالله خانه؟ پخیر راوړسېدې؟

ځانمرگی ☉ ۶۳

عبداللہ: الحمد للہ ښه یم. سلامت اوسې په خیر راورسېدم.

مفتي انعام الله: زه دنورستان یم او ددې ډېره عاقله لرم چې دهیواد په داخل کي له کفارو سره مخامخ جگړه وکړم. ولي دجهاد د دې ضرورت په اساس چې زه باید له افغانستان څخه بهر قهرمانو ځوانانو ته تعلیم ورکړم تر څو یې فکري او بدني وړتیا داسلامي مبارزې لپاره لا قوي شي، نه شم کولای چې په مخامخ جگړه کي گډون وکړم. ځکه د دښمن جنګي تکتیکونه هره میاشت بدلېږي نو دوی هم باید نوپ تکتیکونه زه کړي، تر څو په دې اسامي مبارزه کي برلاسي شي.

ما او تابه دلې دخو میاشتو لپاره سره یو ځای یو او ترمنځ به مو اړیکې انشاء الله ډېرې صمیمانه او د ورورگلوي په فضا کی وي. زه ستاسي استاذنه یم ورور مویم. خدای مهربان دی گوندي زه هم دهغه کوچني خدمت په اساس چې تاسي ته یې کوم، دمجشر په ورځ ستاسي په قطار کي راپورته شم.

دمفتي انعام الله دخبرو په دوام کي عبداللہ په ډېره حیرانتیا وايي: ایا د دې امکان شته چې بهرنيان به له افغانستانه ووزي؟

مفتي انعام الله: داد افغانستان د ځوانانو په غیرت او همت پوري اړه نلري چې دوی ذلت او غلامي قبلوي او که دنیا او اخبرت وقار او عزت. که زموږ دباعزته ولسونو تاریخ ولولې هیڅ یو یې هم له قرباني پرته تر دې ځایه نه دی رسېدلی. حتی غیر مسلمان ملتونه. زموږ داگانډی او ورور هیواد پاکستان له دونه ډېرو ستونزو ستونزو او فقب سره سره چې لري یې، هم دشرک هندپه مقابل کي دکشمیر دمجاهدینو د داعيې قاطعانه ملاتړ کوي او هم به افانستان کي دناتو په مقابل کي داسلامي امارت دمبارزې ملاتړ په ډېره مېړانه کوي. اوس خو مو ولیدل چې دتولي نړۍ سرکشي امریکا دطالبانو داسلامي تحریک دمبارزې په مقابل کي ماتي وخوړه، او دتېښتي لاره یې خپله کړې ده.

دابرم او عزت دپاکستاني انصارو وروڼو او دزرگونو ځوانانو داستشهاد او قربانیو

په برکت زموږ په برخه شو. او موږ ددوی ډېر پورويو یو ددوی د دې احساناتو په عوض کي سره له دې چې موږ دامیرالمومنین ملا محمد عمر له رحلت څخه وروسته په اسلامي امارت په لیکو کي له ډېرو ستونزو سره لاس او ګرېوان شوو، خو بیا هم دطالبانو دتحریک عزت من بیغ تر اوسه هماغسې رپاند ولاړ دی. که څه هم له طالبانو سره زموږ دګروپ ګډه مبارزه لږ لږ له ستونزو سره مخ شوې ده، خو بیا هم موږ کوښښ کوو چې القاعده له داعش څخه لیري وساتو. ځکه دالقاعده په لیکو کي دمختلفو اسلامي سازمانو ځوانان دي خو داعشیان یوازي جنایتونه کوي او کومه بله مشیخصه داعیه نه لري.

عبداللہ: مفتي صاحب، کله چې له افغانستان څخه دکفارو عساکر وور=زي له دې نورو ډلو سره به څه کوو؟

مفتي انعام الله: داخلي ډلې درې برخې لري:

۱- یو شمېر هغه موسسه یي ډلې دي چې دبهړنيانو په پیسو په حق او ناحقه نومونو فعالی شوي دي.

۲- یو شمېر هم زموږ هغه پټ ملګري دي چې هیڅ وخت له موږ سره نه جنګېدلي دي او نه یې هم سیاسي دښمني کړې ده. یوازي دسیاسي اجزابو په نامه دي. کله چې زموږ تحریک د دوهم ځل لپاره کابل فتح کړي نو داډلې منحل کېږي او دپخوا په څېر به له موږ سره همکاري کوي.

۳- یوازی درې یا څلور سیاسي ډلې دي چې له امارت سره دجګړو او دښمنیو پخوانی سابقه لري. داډلې اوس هم له موږ سره ښې نه دي، خو په لیکو کي یې درزونه پیدا شوي دي. هغه پخوانی یووالی او حدت یې اوس نشته. رباني او مسعو هم داستشهادیانو په وسیله په خپلو کارو پسې ولاړل. د دوی ځینې قومندانان یازاره شوي او یاهم بدنام شوي دي. خو هغه پخوانی اعتبار اوس نه لري. یوازي سیال یې اوس د ورټولېدو محور دی، چې هغه هم اوس بیخي سپین ږیری شوی دی او اوس یې

ځانمرګۍ ❁ ۶۵

فعالیتونه هم ډېر محدود شوي دي. ځکه نور نو مسعود او رباني نشته چې داسلامي امارت خلاف دسیاف لاس نیوی وکړي.

یو بل ټ خطر داعش دی چې له تحریک سره سخته دښمني لري.

عبدالله: ولي دطالبانو تحریک له داعش سره نه جوړېږي؟

مفتي انعام الله: یو زیات شمېر داعشیان لومړی طالبان ول، خو دطالبانو تریک یوه لویه څپه وه چې طدائصارو وروڼو په همکاري زموږ درورو هیواد پاکستان په پوځ کې رامنځته شولو. دتحریک په لیکو کې ډېري جدي فکري خبرې نه شوې مطرح، ملګرو له ښارونو څخه دتحریک په شاراتګ او کویټي، پېښور او ایران ته په هجرت سره دا اختلاف لپړ علي او ښکاره شو.

دتحریک سپین ږيري مولوي صاحبان مذهبي او اهل تصوف دي او دتحریک ځوانان بیا دشهید اسامه بن لادن دفعالیت او همکاري په اساس داسلامي نړۍ په فکري حلقاتو کې جذب شوو. او ډېر له تصوف سره جوړ نه دي چې یو شمېر یې ورور ولاړل د داعش په نامه یې بیرغ پورته کړ. چې په مشرقي، فراه ولایت او شمالي ولایتونو کې یې ډېر پلوي پیدا کړل. خوځلې یې دامارت له مجاهدينو سره جګړې وکړې چې شرعاً د داعشیانو داجکړې دافغانستان داسلامي امارت په خلاف ښکاره بغاوت دی. دبغاوت په مقابل کې جګړه کول سوچه او افضل جهاد دی، خو داعشیان دطالبانو دتحریک په سپین ږيرو په عقیده کې قوي دي. خوځلې یې په مباحثو او مشاجرو کې دناظر په توګه حاضر وم، چې دامارت طالبانو ماتې خوړلې ده. زموږ عملیاتي ګروپ چې رهبري یې دحقاني صیب په ملګري کوي. له اسلامي امارت سره شرعي او سیاسي تعهد لرو، خو له داعشیانو سره هم کومه دښمني نه لرو. موږ یې داسلامي امارت له نورو ګروپونو سره ارتباطي پول هم یو.

دمفتي انعام الله او عبدالله تودوکیسو دونه جالب دوام وکړ چې نږدې یې موټر له تعلیمي مرکز څخه تېر شوی و. مفتي انعام الله موټر دروي او عبدالله ته وایي: نږدې

۶۶ ☉ خانمرگی

وچې زموږ دمرکز له څلور لارې تېر شو.

ته صبر چې موټر راتاو کړم. دیوه باریک سړک خواته چ ېله قیر شوې جادې څخه جلاشوی دی تاوېږي او څو دقیقې وروسته موټر دیوه مکتب مخته دروي. خپله له موټره ښکته کېږي او دمکتب دروازه ټکوي. کله چې دروازه خلاصېږي یو قوي او جگ سړی راوړي او به مفتي انعام الله ته سلام وړاچوي او ژر دروازه خلاصوي تر څو دمفتي انعام الله موټر ورننوزي. موټر دمکتب منځ ته ښاسي او عبادالله ته وايي: رانښکته شه اتله.

دوی دواړه ساختمان ته ننوزي اومفتي انعام الله یو کاغذچې ددرس او نورو ځینو ورځنیو فعالیتونو مهال وېش دی عبادالله ته ورکوي او ورته وايي چ پراخ لومړي به چای وخورو بیا به په دې لومړني څلور میاشتي مهال وېش عمل کوو له خیره سره. عبادالله چې ستر گې په مهمال وېش ولگېدې وې ویل: دادی په خیر ددرسو او رزمي ورزشونو تر څنگ ډرېوري، دسلو انداخت او له مین څخه گټه اخیستل هم رازده کوئ؟

مفتي انعام الله: هو یو مبارز باید په دې ټولو شيانو وپوهېږي ځکه کله کله ضرورت ورته پېښېږي. نو سرله اوسه نورو ټولي خبرې دلومړۍ یوې میاشتي لپاره په همدې ځای پای ته رسوو، یوازې درس او تمرین شروع. سمه ده؟
عبادالله: سمه ده. زه تیار یم.

دیوې میاشتي لپاره هره ورځ دسهار له لمانځه وروسته دسهار ترچای پوري درزمي ورزشو او جمناسټیک تمرین کوي او دسهار له جای وروسته دغرمې تر یوولسو بجو دجهاد ایتونه عبادالله ته تدریسوي. وروسته له هغه بیا دغرمې دډوډۍ او ماسپنین دلمانځه وقفه کوي. دماسپنین له لمانځه وروسته دغونډۍ لمنې ته دښي ویشلو وسلو دزده کولو لپاره ځي دمازديگر دلمانځه تر وخته پوري او دمازديگر لمونځ هم اکثره وخت په هماغه ځای کي کوي. بیا دماښام تر لمانځه پوري وقفه کوي چې

ځانمرگی ☉ ۶۷

اغلباً په دې قفه کې ذکرونه او دورځنیو درسو تکرار کوي. دماسپښین له لمانځه وروسته ډېری یا داسلامي نړۍ خبرونه ګوريي او یا هم پټه افغانستان او عراق کې دبهرنیو نظامیانو دظلم ویډیو ګانې ګوري.

له یوې میاشتي وروسته، یوه شپه مفتی انعام الله دعبادالله دذهن دارزیايي لپاره له عبادالله څخه په کابل او غزني کې دشیعه وو دپرمختګ په هکله پوښتنه کوي چې داجوته کړي چې عبادالله یې په هکله څه نظر لري.

عبادالله: دهغوی ملاتړ ایران په مستقیم ډول کوي او رهبران یې هم په خپلو خلکو ډېر مهربان دي او زړه ورباندې سوځوي.

مفتي انعام الله: نه ټول یې داسي نه دي. ایران یې رهبرانو نو ته زوازي خر څه ورکوي، بل شی نه. اصل یخبره ددوی په منځ کې دهغو کوچنیو کافرانو ده چې له اسلام سره ډېره بده دشمني لري اوډېری مسیحیان شوي هم دي. هره ورځ داسلامي شعایرو په خلاف ناروا تبلیغ کوي.

عبادالله: والله څه ووایم؟ ټول دیوه باغ ګلان دي.

مفتي انعام الله له دې خبرو وروسته دې نتېجې ته ورسېد چې له عبادالله په دې برخه کې ژر کار نه اخیستل کېږي. بیایې مهال وېش یوڅه ورتهغیروي او دیوې میاشتي لپاره دشپې له خوا دیوه شاعرت لپاره دغرب ددې دوو وروستیو پېړیو دجنایتونو تاریخ تدریسوي چې بغریانو دمسلمتانانو دورکېدو اوددوی دځمکو دغصب لپاره یې څه ډول طرحې او پلانونه په کار واچول اوپه دې وروستیو شلو کلونو کې څنګه ځیني رهبران دمشرک اسلامي هیواد د رامنځته کېدوپه لاره کې خنډ وګرځېدل، چې په دې برخه کې زموږ ملګري او ورور هیواد پاکستان ډېري لویې قرباني ته حاضر و.

ټول پوځ او وسلې داتومي بم په ګډون دهمدې متحد اسلامي هیواد په واک کې و؛ چې په لومړیو کې به مو دافغانستان

او پاکستان له ادعا څخه شروع کوله او کشمیر به مو هم په زور له هندوانو څخه

نیوه ددې جنگ په پایله کې ددې امکان و چې دبهارت مسلمانان هم له موږ سره یو ځای شوي وای او دبهارت ډېری برخې مو له هندوانو څخه نیولې وای.

په بنګلدهش کې هم وضعیت زموږ په ګټه تغیر خوړ. داڅپه دنورو اسلامي هیوادونو په لوري هم تله ځیننو دسرو لښکرو په مقابل کې دجاد مدعیانو له دې ارمان سره خیانت وکړ او خدا پیاک طالبان ددې ماموریت لپاره پیدا کړل. طالبان نو زموږ دپاکستاني انصارو ورورینو او عربو په همکاري په ډېره ښه توګه ټول ځایونه فتح کړل. مګر داحمد شاه مسعود له مړینې وروسته کله چې زموږ مشرانو دنړۍ دفتحي پلانونه وتړل یو ځل بیا دنړۍ دسیاست نقشې تغیر وکړ. حتی زموږ ځینو دوستانو چې

ې لهماوږ سره تر اوسه لا په پټه همکاري کوي، هم په ظاهره کې زموږ په خلاف اعلامیه صادره کړه. او موږ یې دټولو داجماع په اساس تروریستان اعلان کړو. اشغالګر ځواکونه یې افغانستان ته راوستل. په هیڅ افغان نارینه او ښځینه یې رحم ونه کړ. افغان نارینه بندیانو ته یې په بندیخانو کې سپي ورخوشي کړل. ددې وطن په پټک لمنو ښځو یې تیري وکړل او دافغانستان ټول کنټرول یې یا په خپل لاس کې واخیست یا یې خپلو غلامانو ته ورکړ.

دې تاریخي دریو په تعبدالله ډېر تاثیر وکړ او دهغه عقده یې دافغانستان ددولت او دناټو دنظامیانو په مقابل کې ډېره راوپاروله ان تر دې چې د دې دوهمې میاشتې د درسو په ختمېدو سره چې په افغانستان کې هم هوا ورو ورو دپسرلي کېده، یوه شپه عبادالله مفتي انعام الله ته وویل: مفتي صایب زما لپاره داډېره دردناک حالت دی چې خدای پاک هر شي موږ ته راکړي دي خو دکفارو په مقابل کې دحرکت غیرت نه کوو.

مفتي انعام الله: زه تا درک کوم، هر مسلمان ځوان باید همداسې احساس ولري. داسې شرایط او فرصتونه ډېر کم خلک په اختیار کې لري. موږ دنړۍ اوزمانې له نهتر ټولو قوي طواغیت سره لاس او ګرېوان یو. له ناټو سره جګړه کول هم دهر ملت

ځانمرګۍ ❁ ۶۹

کار نه دی. استشهادهادیان له ناټو سره دمبارزې په سبب داسلامي امت دګوتې دالماسو غمي ګرځېدلي دي. زموږ هيڅ باور او عقیده نه وه چې دداسي عزت او سرلوړي څښتنان دي شو، ولي اوس وينو چې ډېروو اسلامي هيوادو له اسلامي امارت سره دمرستي لاس يو کړی دی.

روسانو ايرانيانو، چيچينيانو چې په کابل باندي زموږ دحاکميت د دوران دښمنان ول اوس ډېر نيردې دوستان ګرځېدلي دي چې دا په موږ باندي دخداى پاک عنايت او توفيق دی. حتی دمزدور کابل دحکومت ځيني مشران لاپه پټه کي داسلامي امارت مجاهدينو ته پيسې او نور ضرورت ور توکي ورلېږي. داسلامي امارت اسيران دريږيم په زندانو کي داسلامي امارت د دښمنانو له ټول منافقت سره سره بيا هم ډېر باعزت او باغوره دي چې اکثريت يې له دريو تر څلوروو کلونو راپه دې خوا دکابل په دولت کي داسلامي امارت دنفوذ پر بنسټ ازاد شوي دي او تر اوسه پوري زموږ هيڅ بندي زموږ دېرته ورتګ له وېري چانه دی اعدام کړی.

دوى دهمدې تو دې کيسې په حال کي دي چې انعام الله ته زنگ راځي، موبایل له جيبه راباسي او له مقابل لوري سره په موبایل کي خبرې شروع کوي.

انعام الله: بلې، السلام عليكم ورحمت الله... الحمدالله تاسي څنگه ياست؟
څه شى؟ رښتيا؟ څه وخت؟ څنگه داسي وشول؟ ولي زموږ انصاري ملګري متوجه نه و؟ نو څه بايدوکړو؟ حتمی، حتمي بايد غچ واخلو. نو اوس دخداى په امان وروسته خبري کوو.

مفتي انعام الله موبایل بندوي او په جيب کي يې اچوي. لاسونه سره سروبي(موبسي) له ډېره درده ډګ ځګپړوی يې خپږي او جاسوسانو ته ښکځلي کوي.

عبادالله: خير خو دی؟ ولي دونه په غوسه يې مفتي صايب؟

مفتي انعام الله: امير المومنين اختر محمد منصور يې په شهادت رسولی کفارو.

عبادالله: څه شى؟ رښتيا؟ اميرالمومنين شهيد شو؟ بايد ارام کښې نه نو او انتقام

واخلو.

مفتي انعام الله: بايد دنيا ورباندي تنگه کړو. دوی نه پوهېږي چې دخدايي له لښکرو سره مقابله کول ناممکن دي. که مو په زرگونو ملگري شهيدان شي بيا هم مخلصين شته چې دايرغ لوړ وساتي.

عبدالله: مفتي صايب، دغج اخيستلو لپاره بايد څه وکړو؟ مفتي انعام الله: عجله شيطان کړې ده. بايد په ډېر دقت يو ښه دختک (چکش) واری ورباندي وکړو. بايد داسي ټک ورکړو چې دناټو ټول پلويان دغم په ټغر کېښي. داتلانو او قهرمانانو يو گروپ بايد داکار وکړي نه يوکس.

مفتي انعام الله ددې ځوان ذهنيت کاملاً دې ته چمتو کړی دی چې په يوه حمله کي گډون وکړي. او س ددې وار رارسېدلی دی چې هغه له هغه گروپ سره معرفي کړي چې دوی په گډه حمله کوي.

عبدالله: استاذ نن ورځ دسبق ويلو جوصله هم نشته، امکان لري چې درس ووايو؟ مفتي انعام الله: هو ولي نه؟ نو راځه چې يو ځای ته په چکر ولاړ شو او ځيني دوستان ووينو چې لير ددزړه درد ورسره شريک کړو.

دوی دواړه ټلو ته چمتو کېږي. انعام الله واسکت اغوندي لنگی په سر کوي او عبدالله ته وايي: ښه دی چې ته هم لنگی پر سرکړې. خو ژر اماده شه!

عبدالله: زمانگۍ تياره ده دادی ژر اماده کېږم ترڅو چې ته موټر چالانوي زه در رسېږم. مفتي انعام الله موټر دموټر اوبه او مباليل چک کوي چې کم شوي نه وي. وروسته کله چې دی موټر چالانوي عبدالله دموټر دروازه خلاصوي دموټروان دڅنگ په سيټ کي کېښي او مخ مفتي انعام الله ته وراړوي او وايي: استاذ ژر حرکت وکړه چې دنيا بيخ ييراباندي تنگېږي. داپه مسلمانانو باندي څه حال راغلی دی؟

مفتي انعام الله يوه دطالبانو ترانه چې دخانمرگي په هکله ده اوډېره پارونکي ده

ځانمرګۍ ❁ ٧١

دموټر ټپ ته وراچوي او بيا موټر روانوي. عبادالله يو په بل پسې ترانو ته په ډېر دقت غوږ نيولی دی او له هرو څو دقيقو وروسته سوږ اسوبلی وکارې.

عبادالله: استاذ دازموږ په مسلمانو خلکو څه ډول سرپال راروان دی چې ختمېده نه لري. ټول جنگونه يوازي داسلامي نړۍ په خاوره دي. له يوې خوا کفارو دې ته سترگې نيولې دي چې څنگه مسلمانان برباد کړي له بلې خوا په ټولو اسلامي بلادو(ښارو) کې هيڅ داسي سياستمدار نه شو پيدا چې دخپل ملت غمخور وي. زه خو ډېر له دې ژوندده ستړی شوی يم. په مسلمانانو باندې دکفارو دظلمونو تر ليدلو خو باعزتۀ مرګ ډېر غوره دی.

مفتي انعام الله: ستاټولې خبرې قبلوم، خو کفار ډېر پرمختللي نظامي وسايل لري چې موږ يې په مقابل کې جبهه يې جگړې نه شو کولی. حتی د دوی دغلامانو په مقابل کې چې اردو، پوليس او ملي امنيت دي هم جبهه يې جگړه نه شو کولی. يوازۀ يوه لاره راپاتې ده او هغهۀ داده چې د دوی د دې ټول و امکاناتو په مقابل کې دايمان له جذبې او قوت څخه کار واخلو او د استشهادي شهيدانو کاروان ته پروامم ورکړو. ددې خبرې په اورېدو سره عبادالله په خبرو کې ډېر ځنډ کوي په سوچو اوفکرو کې ډوبېږي او له ځان سر هداکلمه ورو ورو تکراروي؛ استشهادي؛ استشهادي؛ استشهادي.

بياهم دواړه ارام ترانې ته غوږ نيسي ياو له څودقيقو ورسته مفتي انعام الله عبادالله ته گوري، د عبادالله له سترگو اوبښکي رواني دي او سترگې يې پټې نيولې دي. انعام الله نور ډاډه کېږي چې ښکار داماده کېدو په حال کې دی. او ددې وخت دی چې داخل ته ورشي.

انعام الله خپله موټرواني کوي او عبادالله ته هيڅ غږ هم نه کوي. هغه پرېږدي چې تر څو يې ژړا ختمه کړي او په ارامه فضا کې فکر وکړي.

موټر يې مطلوب ځای ته رسېږي. انعام الله له جيبه موبايل راکاږي اوزنگ وهي.

له خو ثانوی وروسته یې مقابل لوری ځواب ورکوي. دوی یو له بل سره سلام علیک کوي او انعام الله ورته وایي: دملا رسول دکلي دسر په لاره کي یو. انعام الله: سمه ده منظر یو، هو خپل موټر دی راسره.

وروسته له خو دقیقو یو ځوان په بایسیکل سپور رارسېږي او دوی ته په لاس اشاره کوي تر څو په ده پسي له شا ور روان شي. دوی ورو ورو په بایسیکل والا پي له شاروانېږي او یوه باغ ته رسېږي. دباغ دروازه ورته خلاصوي او موټر دیوې ونې لاندې په یوه گوبنه کي دروي او دواړه له موټره رانېسته کېږي. هماغه په بایسیکل سپور ځوان له دوی سره پوښتنه کوي او وایي: ستاسي موټر دي همدلته وي. تاسي په ماپسې راځئ چې یوه بل باغ ته ولاړ شو.

دوی په دې ځوان پسي له شا ور روانېږي، په باغو کي له خو عمومي اوڅو فرعي کوڅو تېرېږي او بالاخره یوه باغ ته رسېږي. چې دغوړو له دوه منیو اوسپنیزو تیمونو څخه جوړه دروازه پکي ایښې ده. دروازه ټکوي. یو ځوانکی لهکړ کی دوی په دروازه کي ويني او پوښتنه ځني کوي چې څوک یاست؟ له دوی سره راغلی ځوان ځان ور نېر دې کوي او وایي: زه حکمت الله یم دملا سید گل: انډیوال ۲۷۴۹۰ شیمشاد زما شفر دی.

هغه شفر په خپل موبایل کي لټوي اوله یوې لحظې وروسته دروازه ور خلاصوي. او دوی باغ ته ننوزي. چاچې دروازه خلاصه کړه، له دوی سره پوښتنه کوي او دوی دیوې ونې لاندې سپوري ته هوار فرش ته رهنمایي کي چې یو څوته ځوانان نور هم په همدې فرش له دوو دمنځني عمر لونکو کسانو سره ناست دي. دوی ټول له خپلو ځایونو راولاړېږي او په ډېر صمیمانه اومینه ناک دو له انعام الله او عبادالله سره روغې کوي.

مفتي انعام الله دوی ته عبادالله ورمعرف یکنوي تاو ورته وایي چې دی دډېرو بااستعدادو او با تقوا چریانو له جملې څخه دی. همدارنگه انعام الله هغه دوه کسه

ځانمرگی ☉ ۷۳

چې منځنی عمر لري او تورې لنګۍ يې په سر دي داسي معرفي کوي: مولانا صيب عبدالحليم دښکي بدخشان ولايت څخه او زموږ دټولو استاد دی، مولوي صايب سرفراز خان دوردگو ولايت دی، ډېر خوش طبع انو زموږ دستر گو تور دی.

مولوي عبدالحليم دنوموړي خبر پيرې کومي دوی ته مخ وراړوي او وايې: شفيق الله جان زموږ دمجاهدو او ذکي چريانو څخه او دبغلان ولايت، دواخان سيفي دقهرمان پرور ولايت کندهار څخه، رياض احمد خان دانصارو مجاهدينو له جملې څخه دی او دښکلي پنجاب څخه، شوکت بابي دکراچۍ څخه، حميدالله نارويي دبلوڅو مجاهدينو له جملې څخه. خپلو ملګرو ته مخ وراړوي او مفتي انعام الله هغوی ته ورمعرفي کوي. دوی سره کښېني او ديوه او بل داحوال په پوښتلو شروع کوي. ورو ورو دافغانستان د اوسني وضعيت او دافغانستان ددولت دنظامي ځواکونو، طالبانو، ناټو او داعش ترمنځ دجګړې په هکله خبري شروع کوي.

مولوي عبدالحليم: امريکايانو په جګړه کې ماتي وخوړه، يوازي داخپله ماتي نه ښکاره کوي که نه وو تښتي ته ځان برابرې او ديوې بهانې په لټه کې دي.

مفتي انعام الله: سمه ده چې ماتي يې خوړلې ده، خو داميرالمومنين ملا محمد عمر مجاهد له رحلت څخه وروسته زموږ ليکي هم ډېري متحدې پاتي نه شوې. زموږ ځيني ملګري او دوستان ددنيوي گټو په خاطر دامارت دطالبانو په خلاف

لاس په کار شوي و او هره ورځ دتوطيې په فکر کې و.

مولوي سرفراز: که چېرته د داخلي ستونزو په هکله ډېر فکر وکړو شيطان موپه ذهنو کې نوري وسوسې هم اچوي. بهتره به دا وي چې ديوه داسي کار په اړه فکر وکړو چې هم مو دصف يووالی ورسره ټينګ شي او هم له دښمنه غچ پکې واخلو. داسي غچ ځني واخلو چې دطواغيت پښې په سپينه ماڼۍ کې ولږېږي.

مفتي انعام الله: گرانو دوستانو، زموږ لپاره دمبارزې شرايط ډېر حساس شوي دي. کفارمختلف چلونه اوکتیکونه زموږ دورکېدو او منحرف کېدو لپاره په کار اچوي.

له بله لوري زموږ د تحریک د طالبانو پهلېکو کي هغه د تېرو کلونو صمیمیت شتون نه لري.

موږ او تاسي چې له انصاري ملګرو سره ښې اړیکي لرو او عرب مجاهدین هم له موږ او تاسي سره ډېر ښه دي، ولي یو بنیادي او بنسټیز فکر نه کوو؟

مولوی عبدالحليم: په داس ښووه حالت ک یخنګه بنیادي فکر کوې چ له یوې خوا په څوولایتونو کې په جګړه لګیا یو او له بلې خوا زموږ اوستاسي ځینو ملګرو داسلامي امارت دمجاهدینو دنظر خلاف له بهرنيانو سره په مذاکره شروع کړې ده.

مفتي انعام الله: دمذاکرې په اړه یې دوه نظرونه لرو:

۱- ښايې دمدادیاتو فرېب یې خوړلي وي او غواړي چې قدرت ته ورسېږي ثروت تر لاسه کړي، او دټولو شهیدانو په وینو معامله وکړي او هم دیوې پټې معاملې په صورت کي زموږ دنورو هیوادونو مجاهدین لاس تړلي امریکایانو ته په لاس ورکړي.

۲- ښايې دساست په ډګر کې زموږ د دوستانو په مشوره یې په پوځ کي یوه داسي لاره لیکه برابره کړې وي چې زموږ مبارز پټه په نړیواله کچه مشروعیت ورکړي. لکه څنګه چي دیني مشروعیت لري. چې داکار زموږ په ګټه دی خوکه دقیق مخکي ولاړ شي، مګر دافغانستان دولت کوښښ کوي چ بیه مختلیفو ځایونو کي زموږ مرکزونه له منځه یو سي اوتر څنګ یې دې ته هم باید متوجه شو چې دنورو هیوادونو دجاهدینو سرنوشت چې زموږ داسلامي امارت له مجاهدینوسره اوږه په اوږه جنگېدلي او درېدلي دي خراب نه شي.

مولوي سرفراز: زه په همدې خبرو ډیر باور نه لرم. که سوله وشي او ده مشترک دولت لپاره له نورو سیاسي ډلو سره یوځای کابل ته ولاړ شو حالت ډیر خرابېږي چې یو ځل هم داسلامي امارت مجاهدیو ښارونه وویښي نور بیا زموږ په خبره نه کوي او د شخصي ژوند د جوړولو په فکر کې غرق کېږي بهرته داده چې یوازي د ټول افغانستان د فتح په فکر کې شو او نوري ډلې ورکې کړو چې بیا زموږ په خلاف د جګړې کولو

ځانمرګۍ ❁ ۲۵

فرصت پيدا نه کړي.

حميدالله ناروبي: ستاسي دا رقم خبري زموږ زړنه بېخې را اچوي. موږ په دې فکر کې يو چې د بلوڅو په خاوره به هم د اسلامي امارت بېرغ دروو. زموږ په ښارونوکې په سوني مذهب بو باندې ډير ظلم روان ده او څوک يې هيڅ غږ نه اوري. مولوي سرفراز: ناروبي وروره خپله شوله مو اوخوري او پرده مو وکړئ. د ايران دولت اوس د افغانستان داسلامي امارت ملګر دی اوډه امارت رهبري اوس نه غواړي چې څوک دې په ايران کې جګړه وکړي.

دواخان سفي: ولې موږ هم بايد خپله دنده ترسره کړو. خصوصاً په دې شپو او ورځوکې چې دولت ډير مست دی او په هره سيمه کې د مجاهدينو په خلاف عمليات کوي.

شفيع الله: زموږ خلګو د دولت په خلاف جګړه شروع کړي ده او کندوزيانو هم خپله بېرغ پورته کړې ده. په کابل کې بايد يو ډير لوی کار وشي چې وزر يې ورمات کړو.

مفتي انعام الله: زما په نظر دا بهترين کاردي چې دې کافرانو ته سم د لوړې سوبې ټکول ورکړو.

مولو رحيم: ټکول بايد ونه دريږي. په هر حالت کې بايد دوام وکړي. حتا که د اسلامي امارت رهبري سوله هم وکړي، موږ بايد خپلو ټکولو ته دوام ورکړو ځکه ډيرو خلګو له دينه مخ اړولي دی اوله ورکېدو پرته يې بله لاره نشته.

مولوي سرفراز: زه هم موافق يم. هغه باغيتره ځوانان څوک دې چې د رسول الله حضورته ورشي او زموږ ټولو سلامونه ورته ورسوي، د څو دقيقو لپاره مجلس سکوت اختيارکړ او هر کس يواو بله ته ګور!

دواخان سفي: زه او عباد الله ورور ځانونه چمتو کو او ان شالله چې يوبڼه ميرانه

به کو!

مفتي انعام الله: څه نظر لري عبادالله خانه؟ غواړي چې د جنتوسردارشي، د رسول الله ديدن وکړي او که په دې له غمواو له گناهونو ډکه دنيا کې له موږ سره پاته شي؟ عبادالله: زه د اسلام په خاطر هرکارته چمتواو حاضر یم.

رياض احمد: د عبادالله خان او دواخان ايمانداري او زړه وړتيا مې ډيره خوښه شوه. رښتيا چې افغانستان ډير رشد او اتلان ځوانان لري. اوس په دې ډاډه شوم چې په کابل کې ده دوهم ځل لپاره د اسلامي امارت بېرغ رپېرې.

مولوی سرفراز: رياض صايب، زموږ دې داوطلب استشهادي ځوانانوته څه لارښونه او وړاندیز لري؟

رياض احمد: ښه ده چې دا دجنت سرداران چمتوشي او د عملياتو نقشه ورته برابره کړو.

دواخان سفي: موږ آماده يو. تاسي خپله نقشه راوړئ. موږ بلکل حاضر يو.

رياض احمد: بايد يو داسي مهم کار وکړي چې هم دښمن ته ضربه ورکړي او هم د اسلامي امارت خلاف سياسي توطيو مخنيوی وکړي.

شفیق الله: بايد د شش درک د بريد نقشه چې څو ځلې مومخکې هم اقدام ورباندې وکړ خو ناکام شو؛ په کار واچو. شش درک په هره گوښه کې يو هدف دی او هلته عمليات هيڅ خطا نه لري.

مولو عبدالحليم: نو بايد فرصت له لاسه ورنه کړو او د عملياتو کار په ډير سرعت او دقت شروع کړو.

دواخان سفي: نو ولي ډيره لټې کوئ؟ خپله برنامه بايد ژر تطبيق کړو.

عبادالله: زه اوس لا خپل ځان په جنت کې وينم. کاملاً آماده یم چې دا کافران جهنم ته وروان کړم، په زور ده خدای.

رياض احمد: نو نن مازديگر د سفر لپاره چمتو والی ونيسئ پخیر. په لاره بلد

ځانمرگی ☉ ۷۷

کسان به تر هدفه گام په گام درسره وي.

شوکت بابي: زه هم تر سرحده درسره ځم، چې لير ترليره خو دپروردگار په حضور کي ستاسي استشهدايانو هم سفر وگڼل شم. ډېر مي زړه کبړي چې له تاسي سره په دې شهادت طلبانه عملياتو کي گډون وکړم. خو دلته هم ضرورت دی چې بايد دجبهې شا درته مدیریت او کنترول کړم تر څو نور ځوانان هم ستاسي په څېر ستاسي په لاره ولاړ شي. ډوډی په يوه گل لرونکي دستر خوان کي ورته ږدي او يو دمنځني عمر اشپز ټولوته غږ ورکوي چې ډوډی تياره ده. راځئ له خيره سره....

په کراره په ډوډی خوړلو شروع کوي. دډوډی خوړلو په وخت کي شفيق الله عبادالله ته مخ وراړوي او وايي: يوه استشهادي خور هم له تاسی سره چمتوده تر څو له تاسي سره په دې دخير په امر کي گډون وکړي. هغه بايد له نيردې ووينئ.

عبادالله: زه ډېر نه پېرم خو هر څنگه چې مشران لازم بولي زه به خدمت کي يم. مفتي انعام الله: ځوانانو تاسي لير ارام وکړئ چې په لاره ستړي نه شئ.

مولوي عبدالحليم: رياض احمد، او شوکت بابي دباندې سره راوړي او دانور هر يوه يوه گوښه کي دراز غږېږي. دمازديگر داډان غږ دوی ټول له خوبه راويښوي او عبادالله په بيره دتشناب په لور داوداسه لپاره ځي. وروسته له اوداسه ټول راځي او په مولوي عبدالحليم پسي له شا دجماعت لمونځ کوي او مولوي عبدالحليم مخ دعبادالله خان او دواخان سيني خواته وراړوي او دعاپه لور غږ په دې ډول وايي: خدايه! دا دوه ځوانان چي په دې نيردې ورځو کي ستاسي حضور ته درځي، ستا حضور ته يې موږ شفيع کوو. چې زموږ هيواد له کفارو خلاص کړي او اسلامي قلمرو ته په نړۍ کي پراختيا ورکړي.

خدايه! موږ ډېر گناهگار يو خو دامبارک ځوانان مو ډېرښه تربيه کړي دي. تر څو ستا د دين بيرغ لوړوساتي.

خدايه! زموږ انصاريي ملگروته ستا مهرباني او عنايت ور په نصيب کړې ترڅو په

افغانستان کي زموږ د مسلمانانو تر کاميابي پوري د اسلامي امارت تر څنگ ودرېږي. ذوالجلاله! هر څوک چې په قلم، قدم او درهم باندې له موږ سره همکاري کوي استاد لايزال نعمت تر سيوري لاندې ځای ورکړي.

يا الله! ددې دوو استشهادي او گل گل ځوانانو مور، پلار او خپلوانو ته بدر او احد د شهيدانو په صف کي ځايورکړي.

آمين يارب العالمين!

مولوي سرفراز: نو لږ ژر ژر کارونه شروع کوو په خير. يو ځل هغه استشهادي خور وینو او خبري يې اوږو چې هغه څه ويل لري.

مفتی انعام الله: ډېره ښه خبره دي وکړه مولوي صايب. بسم الله!

ټول له خپلو ځايونو راپورته کېږي او د خپلو موټرو په لوري ځي. په موټرو کي سپرېږي او دمخې موټر درياض احمد خان دی. دشل دقيقه يې مزل وروسته دامهات المومنين مدرسې ته رسېږي. رياض احمد خان له موټره رانېکته کېږي او نورو ته په لاس اشاره کوي چې څوک له موټره رانېکته نه شي.

رياض احمد مدرسې ته ننوزي او له څو دقيقو وروسته بېرته دباندې راوړي.

اوعبداللله ته وايي چې راځئ چې څو په خير، خوښدي راځي.

موټر وان حرکت کوي او لنډي کوتل ته نېږدې يو دکم وخت لپاره درېږي. له دوی سره دوه موټره نور هم يوځای کېږي چې په يوه موټر کې دوی ځواني ښځې ناستي دي او بل موټر هم امنيتي دی. خو داسي ملکي جامې يې په تن دي.

رياض احمد له يوه کس سره چې امنيتي موټر دمخې په سيټ کي ناست دی خبري کوي او نورو موټرو ته هم دحرکت دستور ورکوي. دوی ټول لواړگي ته رسېږي او هلته يوې کوتې ته دهغه موټروان له لوري چې ښځې پکي سپرې وي، رهنمايې کېږي. ټول دمېلمان په دکوتې په صالون کي سره کښېني. مولوي سرفراز مخ دعبادالله او دواخان لوري ته وراړوي او وايي: داډېر د خوشحالي ځای دی چې تاسي دحضرت

ځانمرگی ☼ ۷۹

محمد مصطفی حضور ته ورځي او په ياد ولری چې زموږ گناهکارانو سلام هم محمد رسول الله ته ورسوی. تاسي خو پوهېږئ چې پيري او ضعيفي د دې سبب شوې ده چې ستاسې ځوانانو غوندي قوت او توانايي نه لرو. خو بيا هم پهد پدې خوشحاله يو چې له تاسي اتلانو سره تر دې ځايه هم سفره شوو.

رياض احمد: اوبل دخوښي خبر دادی چې زموږ دوې خوښدي همله عبادالله او دواخان سره دجهاد عزم لري. غواړي چې له شهادت نه مخکي ددې دوو ځوانانو په عقد کي وي. تر څو له دوی سره يوځای جنت ته ولاړ شي.

دمجلس فضا څو دقيقې سکوت کېږي. وروسته له هغه انعام الله دعبادالله او دواخان خبرو ته گوري انو له رياض احمد څخه پوښتنه کوي: ددې دوو خوښندو په هکله لير دېر وغږېږه چې زموږ ځوانان له هغوی سره ښه وپېژني.

رياض احمد: زموږ داخوړ ماه جبينه نومېږي او دسوات ته اودا بله خور بخت بي بي نومېږي او دمردان ده. دوی دواړې زموږ دمدرس ښې انجونې وې او دايو کال کېږي چې داستشهاد لپاره يې نوم ليکنه کړې ده او لحظې شماري.

ماه جبينه: ډېره خوشحاله يم چې په دې نوراني اجماع کي له تاسي مشرانو سره يم. ما او بخت بي بي خپل ټول ژوند اسلام ته وقف کړی دی. او چمتو يو چې دخپلو مسلمانانو دعزت په خاطر خپل ځانو نه قرباني کړو. البته دا دشرم ځای نه بولم چې موږ هره يوه په خپله رضا يو له دې رشيدو ځوانانو سره چې داستشهاد اراده يې کړې ده دنکاح عقد وکړو. دې لپاره چې هم دلارې په اوږدوکي يو او بل سره نامحرم نه يو او هم له دنيا مجرد ولاړ نه شو.

مولوي عبدالحليم: ډېره ښه خبره دي وکړه لورې تاسي واقعاً شرعې خبره وکړه، خدای پاک مو دمحشر په ورځ دبي بي تر ټيکري لاندي راپورته کړه.

بخت بي بي: زه هم د دې طرف داره يم چې شرعي نکاح وکړو تر څو يو بل سره محرم شو.

عبداللہ: کہ دمشرانو اجازہ وی زہ غواړم چې له ماه جبینې سره نکاح وکړم.
دواخان: نو زه هم دبخت بی بی سره واده کوم.
مفتي انعام الله: نو ځوانانو ولاړ شئ حما مونه وکړئ او پاک کالي واغوندئ چې همدا اوس مو دنکاح د عقد مراسم دایر کړو.
دپاکو کالیو له اغوستلو او چمتو کېدو له اظهاره ورسته دنکاح د عقد لپاره دعبداللہ او ماه جبینې دنکاح خطبه عبدالحليم وايې اود دواخان او بخت بی بی دنکاح خطبه مولوي سرفراز وايې.
له دې دواړو ځوانانو سره ددې دوو انجونو دنکاح له عقده وروسته مولوي سرفراز دواخان سيفي او عبداللہ ته مخ وراړوي او وايې: ډېر ددې دنيا د خوندو نو په فکر کي مه کېږئ کونښن وکړئ چې ددې دنيا په جنجالو نو کي تر راگېرېدو مخکي جنت ته ولاړشئ او هلته موله دې مېرمنو سره يوځای نوی ژوند شروع کړئ.
ماه جبينه: مولوي صابيه موږ هره لحظه د شهادت انتظار کوو خو صبر وکړئ چې په خير داخل ته ولاړ شو.
عبداللہ او دواخان له خپلو مېرمنو سره خپلو کوټو ته ځي تر څو دمتهلي ژوند تجربه کړي. دسهار داډانونو غږ دوی ټول راوښوي. دواړه مېړونه او مېرمنې يې غوسلونه کوي او ورسته له هغه دمتهلي دژوند دلومړني سهار لمونځ دانعام الله په امامت اداکوي. دسهار دلمانځه له دعا ورسته رياض احمد ټولو مقتديانو ته مخ وراړوي او وايې: داڅلور بخورانون چې دوه نېې شېخينه اودوه بې نارينه دي الله ج لایق گڼلي دي چې دجنت سرداران شي که څه هم موږ او تاسي ټول داسي عظيمي خوشبختي ته منتظر يو، خو داچې دې څلورو وکولای شول چې په برياليتوب دې مرحلې ته ځانونه ورسوي، يوازي ددوی هڅې او استعداد نه دی، بلکه په دوی او کورنيو باندي يې دغفور او رحيم ذات ډېر نه ختمېدونکي مرحمت او مهرباني وه

خانمرگی ۸۱

چې دوی هریو کولای شي چې دپروردگار په حضور کي دخپلو کورنیو دغړیو او دهمفکره دوستانو شفاعت وکړي. انشاء الله چې دا خلور ته مبارک استشهادیان به دخپلې مهرباني تاو لطف له مخې دپروردگار په حضور کي زموږ او ستاسي شفاعت هم کوي. نو راځئ چ طد دې عزیزانو د وداع او خدای په امان یلپاره دسهار تر چایو مخکي دټولو مېلمنو او دوستانو په گډون یو دقرانکریم ختم وکړویو تر څو د دې خلورو دجنت دسردارانو سفر له خوښیو ډک واوسي.

دسهار داتو بجو په شاوخواکي یې دقرانکریم دختم دعاوویله او له هغغه وروسته یې دسهار چای وخوړ او دسفر لپاره یې چمتووالی ونيو.

مولوي سرفراز: خوانانو، زه له تاسي سره داوغانستن داخل ه ځم اوتاسي له دانورو ملگرو سره په همدې ځای خدای پاماني وکړی.

دواخان سيفي: سمه ده مولوي صایب، نور نو دوستانو موږ ته دعا وکړی. انشاءالله چې ډېر ژر به هدف ته ورسېږو.

عبادالله: خو تر اوسه موږ ته هدف چا مشخص نه کړ؟

مولوي عبدالحليم: هدف به وروستی لارښود ملگری، چې له تاسي سره به وي تاسي ته درښیې. ډاډه اوسئ. خپله هرشی درته مشخص کوي.

عبادالله، دواخان سيفي، ما جینه او بخت بي بي له مولوي سرفراز سره یوځای له ټولو دوستانو خدای پاماني را اخلي پ دوه سېټه پیکپ موټر کي چې دباندې ولاړ دی سپرېري او موټر دتوزخم دمړزي گډرگاه په لاره روانېږي.

په لارهه گي یوه اوبل ته په ډېره حیرانتیا گوزي او هریو فکرکوي چې نور به لاڅه کېږي.

ماه جینه: پوهېږئ؟ ددنیا ژوندډېر ستونزمن شوی او هره ورځ په دې دنیا کي داسي کارونه کېږي چې دانیان په حیث شرمېږم. په همدې اوغانستان کي خارجي اشغالگر هره ورځ ب گناه مسلمانان په شهادت رسوي. داسي یې ناموسه شرکتونه

دي چې افغاني بېچاره او ښايسته انجونې د خارجيانو مركزونو ته وړې تر څو د پيسو په بدل كې له هغو انجونو څخه نړوا گټه واخلي. قسم په والله چې ستاسې دخلكو دعزت په خاطر مې پښتو او فارسي زده كړه تر څو ددې كافرانو په ضد يوداسي بنيادي كار وكړم چې ددط كفارو لپاره عبرت وگرځي.

مولوي سرفراز: خورې تاسې سم وياست. ستاسې غيرت دقدر وړدى. ستاسې انصارو دخلكو غيرت او مېړانه د ټول امت وياړ دى. موږ هم مبارزې او قرباني ته تيار ځوانان لرو چې په دې څو وروستيو كلونو كې يې په اشغالگرو باندي رڼا ورځي دتيارو شپو په څېر كړې دي.

عبداللہ: دوستانو، دخداى په لاره كې تلل يوازي په الله ج توكل ته ضرورت لري. اوله پروردگار په دې لاره كې دتوفيق غوښتونكي يو تر څو دكفارو په خلتاف يو داسې كار وكړو چې پكې دالله ج رضا حاصله شي.

موټروان موټر دروي او دوى ټوبو ته وايي: سترې مه شئ، له دې هاخوا زموږ موټر تللى نه شي نو تاسو خپله لاړ شئ. ها خوا دافغانستان موټر شته.

ټول له موټره رابښكته كېږي او بكسونه اوږو ته اچوي او په بېړه دمرز په لوري روانېږي.

مولوي سرفراز: ودرېږئ، چېرې تېز تېز ځئ؟ دالاره هغو كسانو ده چې پاسپورت لري؛ صبر وكړئ چې ما همغږي كړې ده دمسجد دې خواته راځئ.

ټول دمسجد ددېوال خواته گوښې ته څو دقيقې درېږي چې يو كس دمنځني عمر كس چې تورې چامې يې په تمن دي له موټره رابښكته كېږي اوله ولوي سرفراز سره ډېره گرمه پوښتنه كوي. او ممولوي سرفراز دوى هريو هاه ته معرفي كوي او ديوه او بل سره په پوښتنو او گروپونو شروع كوي.

مولوى سرفراز: حاجي عنايت الله شينواري، زما له ډېرو صميمي ملگرو څخه دى چې له كلونو راپه دېخوا د دووو ورونيو په څېر ملگري يو.

ځانمرگی ☉ ۸۳

حاجي عنايت الله: سلامت اوسې مولوي صايب، ته خپله زما دسترگو تور يې موږ ټول په تاباندي وياړو.

دواخان سيفي: حاجي صايب عنايت الله خانه تاسي په همدې سيمه کي ژوندکوي؟

حاجي عنايت الله: نه زه په لوراکي کې ژوندکوم خو دلته دترانسپورتي خدماتو دفتر لرم. زيني تجاران چه گمرکی اسناد اونور کاغذونه يی سم نه وی مونږ ورته جوړو.

عبادالله: څنگه له سرحده تېر شو؟

حاجي عنايت الله: تاسي ټول زما دفتر ته راشئ. وطن ته د بېرته راگرځېدو سند درته جوړوم چې تر هدفه په ډاډه زړه ولا شئ. يوه پياله چای هم له ماسره وخورئ. حاجي عنايت الله مخته مخته روانېږی اوټول دده له شاپه لاره روان دي. سرحدي دروازې ته نېږدې ديوه سراي په دوهم منزل کي يوه دفتر ته ننوزي چې دوه اداري ماموی=رين کاري مېز شاته ناست دي او يو دمنځني عمر سړی مېلمنو ته چای راوړي.

حاجي عنايت الله: خوښدو، تاس دې دڅنگ دفتر ته ولاړي شې چې زموږ دمېلمانه کوټه ده. دلته نامحرم خلک تگ راتگ کوي.

بخ بي بي او ماه چيینه دمېلمانه کوټې ته ننوزي. عبادالله هم غواړي چې له خپلې مېرمنې سره يوځای دمېلمانه کوټې ته ننوزي خو ماه چيینه ورته وايي: مه را ننوزه چ طيوه بله ښځه هم ده.

عبادالله بېرته دفتر ته راگرځي او حاجي عنايت په شوخي هغه ته وايي: ځوانه دلته بيخي ډاډاوسه موږ قبايلي خلک يو او هيڅوک دبل چاناموس ته کتلی لانه شي. وطن ته دبېرته راگرځېدو(برگشت) د ورکو له چمتو کېدو ورسته لير لير دتگ لپاره جمتو والي نيسي خو حاجي عنايت الله له جبهه موبايل راکارې او يوه کس ته دموټر

درالېرلو لپاره پیغام لیږي.

حاجي عنايت الله: تر څو دقیقو پوري چې موټر رتريږي دتورخم د دروازې خواته ورو ورو حېکت کوو چې هه زمام ملگری سرگردان نه شي.

عبداللہ او دواخان له خپلو ځیونو راولاړېږي او خپلو مېرمنو ته هم غږ ورکوي.

حاجي عنايت الله: تاسي ښکته شئ ملگرو له شا مو تور سړي (سیاه سړي) را روانې دي.

هر کس خپل بکس راپه اوږه کوي او دتورخم ددروازې په لوري ځي. دتورخم سرحدي سرتېری چې دحاجي عنايت الله غوندي سترگې يې دي، هه ته په احترامم او شیطانت امېز ډول سلام ور اچوي او ورته وايي: بیا د یهم مبارک وي شېخ صیب. دوستانو ته جنتونه غواړم.

حاجي عنايت يوازي دسر په ښورولو او تبسم دسرحدي سرتېري ځواب ورکوي. له سرحدي حوبلی څخه دافغانستان ددروازې خواته نېږدې کېږي او عبداللہ له لري دافغانستان خلک او موټر ويني او په خوشحالي ماه جينې ته وايي: هاغه دی زموږ هیواد. وگوره خونه ښکې دی. عجب رستورانونه لري.

مولوي سرفراز: عبداللہ بجیه پام دي وي چې په ښځو موڅوک پوه نه شي چې پاکستانی دی. هیواد ته دبېرته راگرځېدو پهورقو کي يې هویت افغانی لیکل شوی دی.

ماه جبینه: زړه مو ډاډه اوسه مولوي صایب. موږ نه شي پېژندلای.

حاجي عنايت الله شینواری له ټولو سره خدای پاماني کوي او ممولوي سرفراز ته وايي: دافغانستان له دخولي دروازې لېږ لږې یو فلاينکوچ موټر درته منتظر دی. دموټران نوم يې سيداجان دی. صبر وکړئ چې یو ځای بېکس نموپه موبایل واخلم او په واتساپ يې ورته ولېږم.

مولوي سرفراز: تردېره دې ژوندی يې شینوتاری صایب، ته خو دټول تحریک

ځانمرگی ☉ ۸۵

دسترگو نور یې. هر وخت چې مو بېرته دولت ونيو ته دتورخم دگمرک ریس یې په خیر. ټول دلاسوپه ښورولو سره ورور ورو له حاجي عنايت الله لرې کېږي او افغانستان ته داخلېدونکي دروازي مخي ته رسېږي. افغاني سرحدې سرتېري ته یې هیواد ته دبېرته راگرځېدو دورقي هب ښوولو ره دننوتو اجازه تر لاسه کړه. لېږ لري یې په فلاينکوچ موټر سترگې لگېږي چې د دوی په ورنېږدې کېدو سره موټروان له موټر هراښکته کېږي او دوی ته ورغږ کوي: ستري مه شی؛ زه سیدا جان یم.

مولوي سرفراز: او موټروانه ورورنه څنگه یې؟ بیا مي هم دا دی په خیر ولیدلې او لادونه دي ښه دي؟

سیداجان: سلامت اوسې ملا صایب. موږ ټول ښه یو، ستاسي دعاګاني دي. تاسي په خیر راغلاست؟ ملګري او دوستان هم ښه دي؟ په خیر راورسېداست؟ سیداجان له ټولو سره پوښتنه وکړه او بکسونه یې دموټر په شا کی کېښودل او مخ یې دمولوي خواته ورواپاوه او ویې ویل: مولوي صایب، لاره لېږ اوږده ده، خویندوتهووايه چې په کوم سېټ کې خوشحاله دي؟

مولوي سرفراز: زما په زړه خوکه وي، هره یوه دي دخپل خاوند ترڅنګ کېښېي. بخت بي بي: سمه ده مولوي صایب. هره یوه به دخپل محرم تر څنګ کېښو چې په لاره کې کوم ضرورت پېښ نه شي یا مو زړه بد نه شي په موټر کې.

ټول په موټر کې سپرېږي او سیداجان دسفر ددعا په ویلو مموټر ته حرکت ورکويږ دجادې دواړو خواته منظرې ټولو ته ډېرې جالبې وې. دجادې چپټ خواته له تورخم څخه لېږ لري چې ټول ځایونه وچ دي، خو شنې ونې لیدل کېږي او عبادالله په ډېره حیرانتیا له موټروانه پوښتنه کوي: سیداجان استاذ، په دې وچه سیمه کې داوڼي څه کوي؟

مولوي سرفراز غوښتل چې ژر ځواب ورکړي، خو سیداجان وویل: څوکاله مخکې دلته دسیاف قرارګاه وه. په هغه وخت کې زه او مولوي صایب سرفراز په

جلال اباد ښار کي و، او زه دمولوي صايب موټر وان وم. ملا صايب هم زموږ دټولي قطعې سياسي امر و. خدای خوشته ښه کش او فش يې درلود. داسي دصايب منصب درشې به يې اغوستې وه چې ځل اوبل به کېده. بيا يې د ډاکټر نجيب په خلاف کودتاه وکړه، خو نه پوهېږم چې څه رقم يې راز افشاشوی و، او روسته له دې چې د دفاع وزير صايب هم له کابل په پاستان ته مهاجر شو. موږ ټول پېښور ته ولاړوچ پکيسه ډېره اوږده نه شي، دافرازگاه داتحاديانو وه، او ډېرې اوږدې اوږدې بنمخې يې جوړې کړې وې. داسي ويل کېدل چې سياف دتنظيم ټول مالونه دلته او ځايو ته انتقال کړي و، او حتی دغره په سر کي يې لاپوسته جوړه کړې وه. دلته يې ژوره څا کښلې وه او لږه دې ځايه يې وبه(اوبه) وړې. ډېر لوی لوی خيالونه يې ليدل. هغه دلته څه کښلې وه او ويل به يې چې څوک دپاکستاني وروڼو له تهاې نه اوبه رانه وړي، ډېر بخیل انسان و.

نه يې غوښتل چې پاکستانيان داوغانستان عسکرو ته داوبو ورکولو په ثواب کي شريک شي. بيا داځای همداسي ورنه پاتي شو او داسلامي تحريک طالبانو ټول شيان خراب کړل. يوازي همدا ځاه پاتي ده چې خلک اوبه ورنه وڅښي. مولوي سرفراز: سيداجانه، دفلم غوندي د کيسه ټکي په ټکي ورته وکړه. پرېږده چې داسيمي ووينی و خوندورنه واخلي.

دواخان سيفي: دسياف په باره کي زموږ استادانو هم ښه نظر نه درلود. هغه کوم ځل ډير صايب سره جنگ هم کړی و. بخت يې يې: ولي په اوغانستان کي له پاکستانيانو سره دښمني زياته ده؟ پ هموږ خو داوغانستان خلک له ځانه هم ډېر گران دي.

مولوي سرفراز: ځيني خاينين شته چې له پاکستان سره دښمني کوي. که داخيانان نه وای والي به اوس له دونه ډېو ستونزو سره مخ و. موږ ټول مسلمانان يو او يو مرام لرو. څونه به ښه و چې يودولت مو درلودای، يو قوي اسلامي هيواد موجود کړی وای

ڄانمرڱي ❁ ۸۷

او اسلامي بيرغ مو په ډهلي، بخارا، او سمر قند کي درولي وای.

سیداجان: اجازه ده چې دتراني يوه کيسټ ورواچوم؟

عبداللہ: وروايې چوه استاذ چې وايې ورو او ليږ مو فکر بلې خواته واورې. طالباني ترانه دموټر په ټپ کي ارامه کي چالانه ده او په موټر کي سپاره کسان هم ليږلږ خوب وړي دی خو مولوي سرفراز له سیدا جان سره دمخ په سيټ کي وینس دی. دریکشو دهارن غږونه ټول راوینسوي. کله چې متوجه کېږي گوري چې دښار په منځ کي دي او لاره هم ډېره مزدحمه ده. رکشې به سړک داسي تېزي رواني دي لکه د درياب ماهيان. درکشې هارنونه دې ښار ته نوي داخل شوی افراد ډېر په عذابوي.

عبداللہ: چې رته راوړسېدو استاذ؟

سیداجان: په جلال اباد ښار کي يو.

عبداللہ: دا دکبير کارېز سيمه چېرته ده؟

سیداجان: خو دقيقې مخکي له کبير کارېز څخه راتېر شو. تاسي ویده واست. عبداللہ: زمان دپلار يو ډېر صميمي ملگری دکبير کارېز دی او پلار مي راته ويلي و چې هر وخت جلال اباد ته ولاړې يو ځل دهغوی احوال واخله. سیداجان: غوسه دي نه ورته راځي لالا. دکبير کارېز خلک دتحريک له غږو سره ښه چلند نه کوي انو ډېری يې له امنيت سره همکاري کوي. هيڅ ښه نه ده چې ويې وينې.

ماه جبينه: څه يې کوې عبادجانه چې وينې يې، ددې خلکو له ليدو تېر شه. استاذ ډرايوړ داخلک ښه پېژني.

سیداجان: ملگرو دمېلمستون مخې ته مو راوړسېداست. تاسي رابښکته شئ په خير چې زه ولاړ شم اوستاسي دخوراک لپاره يو شی راوړم. مولوي سرفراز: دننه څوک شته؟

سيدا جان: هو شته دوکيل صايب اشپز تل دلې وي. خو ښايې يوازې دځان لپاره
بې ډوډۍ پخ کړې وي. او ماهم نه ورته وويل چې موږ درځو او ډوډۍ مونه ده
خوړلې.

بخت بي بي: نو لير اوغانۍ قابلي هم درسره راوړه چې زما ډېره خوښه ده.
دواخان سيفي: لکه چې موږ ټول قابلي غواړو.
عبادالله: زه هم قابلي خورم.

مولوي سرفراز: سيدا جان استاذ ټولو ته وطني قابلي راوړه چې درې خوراکه سينځ
کباب هم ورسره وي چې دميدان ښار دکباب په ياد کي يې وخورم. په ميدان ښار
پسې ډېر خپه شوی يم. ارمان چي تللی نه شم.

سيدا جان ځي او له نيم ساعت وروسته بېرته راگرځي. دوی ټول په کوټو کي
ځای په ځای شوي دي. او يوازي مولوي سرفراز په صالون کي له اشپز سره ناست
دی او کيسې کوي.

سيداجان: اشپز وروره څه حال دي دی؟ زه نه رانوتم او ولاړم چې مېلمنو ته لير
ډوډۍ راوړم. پوهېدم چې تا ډېره ډوډۍ نه ده پخه کو=ږې او ماهم زنگ ونه واهه
چې په حمت نه شې.

اشپز: ډېره ناځواني دي وکړه: سيداجان استاذ. زه دخلکو خدمتگار يم. وکيلل
صايب ماته ويلي دي چې تل ستاسي دمېلمنو خدمت وکړم.

سيدا جان: نو همدا ډوډۍ دزواخله او په غوريانو کي يې واچوه چې سرېږي.
مولوي صايب هم دوستانو ته غږ ورکوي.

مولوي سر فراز: هلکان ستري شوي دي. ډوډۍ راوړئ چې هر يو يې له خپلې
ښځې سره ډوډۍ وخوري.

سيداجان: ملا صايب عجب خبره دي وکړه والله. داد يزههه او اشپز هم ژر ژر

ځانمرگی ☉ ۸۹

شيان تياروو. ډوډی خوري، لمونځ کوي او ټول يوه سترگه خوب ورته کوي چې سترپا يې له منځه ولاړه شي.

مازديگر لمانځه ته راپورته کېږي او مولوي سرفراز عبادالله او دواخان له ځانه سره دباندې ښارته بيايې. دمانښام لمونځ هم په جامع مسجد کي په ښار کی کوي او وروسته بېرته مېلمستون ته راگرځي. کله چې مېلمستون ته رارسېږي گوري چې څو لوکس ماډل موټران دمېلمستون شاته ولاړ دي او په کوڅه کي ډېر مسلح کسان هم ليدل کېږي.

ددې وضعيت په ليدو سره عبادالله ډېر وېرېږي، خو يو له باډيگاردانو غږ کوي: مولوي سترې مه شي پخیر راغلې؟

مولوي سرفراز له هغه سره پوښتنه کوي او دوه مېلمانې هم ورته معرفي کوي. اوهم هغه دې مېلمنوته معرفي کوي چې ملنگ جان دوکيل صيب ورور دی. ملنگ جان: مولوي صايب مهرباني وکړئ دننه درځئ. وکيل صايب مو پوښتنه کوله.

ټول مېلمستون ته ننوزي او دصالون په منځ کي سيداجان له وکيل صيب سره ناست دی او کيسې کوي.

مولوي سرفراز: السلام عليكم ورحمت الله، څه حال دي جناب وکيل صاحب؟

وکيل: وعلیکم السلام قارمان او مبارز مولوي صايب. په خير راوړسېدې؟ ډېر درپسې خپه شوی وم.

مولوي سرفراز: وکيل صايب عبادالله خان او دواخان زموږ د دوستانو له ډلې څخه دي چې دواړه له ماسره په دې سفر کي دي، البته ښځې يې هم ورسره دي.

وکيل: نام خدا، دادووه ځوانان خو دشمشاد ونې دښاخونه دي. ودرېږه چې ټينگ يې په غېږ کي ونيسم چې دمحشر په ورځ زما بېچاره شفاعت هم وکړي.

عبداللہ: سلامت اوسې وکیل صایب، تاسي خلکو ته ډېر خدمت کوي. ښايې شفاعت ته مو ضرورت نه وي او ددې ښکو اعمالو په اساس جنت ت ولاړ شئ.

وکیل: داوطن او اسلام په موږ ډېر حق بري خو ددې کفارو په مقابل کي مولا سونه ترلي دي. ددې اشغالگرو په مقابل کي هيڅ غټ کار نه شو کولای.

مولوي سر فراز: وکیل صایب محترم، تاسي تحریک ته ډېر خدمتونه کړي دي چې خدای پاک به ددې اعمالوسل برابره ثوابونه درکړي. ته داشغالگرو په مقابل کي د گمنام سرتېري په مثال مبارزه کوي.

وکیل: ملگرو دکابل لاره هره ورځ ډېره تلاشي لري. راځئ چې همدا اوس زما په موټر کې له ماسره يو ځای حرکت وکړو په خير.

عبداللہ د دواخان او سرفراز خواته داسي گوري لکه ډېري پوښتې چي يې په ذهن کي وي. او غواړي چې نظر يې واورېدل شي.

مولوي سرفراز: وکیل صایب ښه پوهېږي چې دلاری وضعیت څنگه دی؟ خویندو ته هم احوال ورکړئ چې حرکت وکړو په خير تر څو چې سهار کېږي، کابل ته ورسېږو.

عبداللہ او دواخان ولاړو او له څودقيقو وروسته يې له ښځو سره يوځای له کوټو راووتل.

وکیل: خوبندو ستړي مه شئ؟ خدای دي وکړي چې ډېري به نه ياست ستړې شوې؟

بخت بي بي: سلامت اوسې وروره.

مولوي سرفراز: نو راځئ وکیل صایب حرکت وکړو په خير.

وکیل: زه چمتو یم. تاسي مو خپل لوازم هلکانو ته ورکړئ چې په موټر کي يې ځای په ځای کړي.

خانمرگی ۹۱

ټول له مې لمستون څخه زاوړي او له سيداجان سره خداى په امانى كوي.

مولوي سرفراز له وكيل سره په موټر كې سپرېږي چې له خپله كيل موټرواني كوي او بل څوك په موټر كې نشته ورسره. عبادالله يې له خپلې ښځې سره په لنډ كروزر او دواخان له خپلې ښځې سره په پيکپ موټر كې سپرېږي. موټرو دكابل په لوري حركت وكړ او په دوڼه تېز سرعت ځي لكه الوزي چې.

وكيل مولوي سرفراز ته مخ وړ واړاوه او ويې ويل: مولوي صايب پلان راته لېږل شوى دى چې سهار بايد عملي شي.

مولوي سرفراز: وكيل صايب ته خو نام خدا په عملياتو باندي تر سلو كسو منصب دارانو هم ښه بلد شوى يې.

وكيل: داد هغو پوځيانو ملگرو لطف دى چې زحمت يې راسره كښلى او ښه زده كړه يې راكړې ده. بله دا چې كه يې زحمت نه واى راسره كښلى زه وكيل كېداى هم نه شواى. يوميليون ډالر يې ماه په خپل لاس راولېږل. چې مصرف يې كړم او خپلو سيالانو ته ماتي وركړم او بلاخره وكيل شم.

مولوي سرفراز: وكيل صايب محترم ددې ټوو دوستانو دوظيفو په هكله يې هم خبر دركړى دى كه نه؟

وكيل: پوځيانو ملگرو ټول شيان راته ويلي دي. عبادالله استشهادي دى؛ دواخان له لرې كنټرولونكى دى؛ چې كه چېرته په هر دليل سويچ كار ونه كړي هغه عبادالله په توپانچه ولي. ماه جبينه هم له لرې دصحنې فلم ډكوي او بخت بي بي هم دواخان ته په سل متره فاصله كې نيردې درېږي؛ چې كه چېرته دواخان ونيسي ياكومه بله خبره وشي نو عاجل عبادالله په توپانچه ولي!

مولوي سرفراز: بيخي سمه ده وكيل صايب محترم. ماته يې هم ټول شيان ويلي دي خو عبادالله هيڅ په دې خبرو پوه نه دى. هغه فكر كوي چې دوى څلور سره يوځاى استشهادي كوي.

وکیل داخبره یې هم مرا ته ایمل کړې وه او حتی یوه ویډیو یې هم راته لېږلې وه چې که چېرته عبدالله مرتد شي او یایې نه غوښتل چې عملیات سرته ورسوي نو هغه ویډیو یې ورښکاره کړم.

مولوي سرفراز: زه یې له ویډیو دقیق نه یم خبر. ویډیو کې څه شی دي؟
وکیل: هی هی مولوي صایب، ندي ده لیدلې ویډیو؟ له عبدالله سره داسې چپه او راسته دابل کار کوي چې خدای دې نه در ویني. ما فکر کاوه چې تايې هم خوند لیدلی دی.

مولوي سرفراز: نه با با زه داکلونه کېږي چې له دې کارو مې توبه کښلې ده اوس ناروغ یم. شکر ناروغي لرم او هیڅ قدرت راپکې پاتي نه دی.

وکیل: مولوي صایب، زه خبر یم چې په ځواني کې ډېر شوقي او مست وې؟ په قطعه کې دي څو ځلي دمجاهدینو په خلاف درقص محفل جوړ کړی و.

مولوي سرفراز: هغه وخت خو ناپوهې او ځواني وه نو، وروسته چې مهاجر شوو او مدرسې ته ولاړو بیا له دې کارو ډېر لري گرځېدو.

دوی کیسه کوله چې متوجه شو نیردې شوي و او مولوي سرفراز ته یې وویل:
مولوي صایب به کیسوو داسې گرم راغل یو چې ماهیر ته راوړسېدلو. لږ په کراره به ولاړشو چې دسهار لا ډېر لرې دی تر اوسه.

مولوي سرفراز: خیر دی. دښار منځ ته درځئ، دسهار لمونځ ستاپهه مېلمستون کې کوو او له لمر ختو سره سم دعملیاتو په شروع اقدام کوو.

وکیل: ښه خبره دې وکړه مولوي صایب، خو زموږ هغه همغږی کش باید دهدف دباندې دراوتلو موقع دقیقه کړي تر څو موږ اقدام ورباندې وکړو او هدف هم خطانه شي.

دسهار له اذانه مخکې ښارته تنوزي او دښار مرکز ته نارسیده یوې ګوښې ته دوکیل مېلمستون ته ورځي ترڅو دسهار لمنځونه هلته وکړي. مېلمستون ته له رسېدو سره لا

خانمرگی ۹۳

دسهار اذان ته ډېر وخت پاتې دی.

مولوي سرفراز: ملگرو دلمانځه تروخته پوري ویده شئ چې په لاره هم ستر او ستومانه شوئ.

عبداللہ: خیر یوسې مولوي صایب، چې بیخي مې ستر گې له بې خوبی نه خلاصېږي خو دقیقې به ویده شو بیا موته راوینس کړه مخکې تر دې چې لمونځ قضا شي.

مولوي سرفراز: سمه ده، ورشئ ویده شئ.

ټول دوکیل په گډون مختلفو کوټو ته ننوتل او ویده شول.

عبداللہ او ماه جبینہ هم مفسنې او ښکلې کوټې ته رهنمایې شول چې دوه کسيز د خوب تخت هم پکې ایښی دی. دواړه سره ویده شول تر څو دا دگډون وروستی خوب ه په دنیا کې تجربه کړي.

ماه جبینہ: زما عبادجانه راسه چې سره پرېوزو چې بل ځل به یو بل په جنت کې سره وینو. که څه هم دادنیا ډېره بې وفاده خو لیر ترلیر خوند خو به یې وگورو.

عبداللہ: لیر لیر درسره عادت شوی یم او نه پوهېږم څه وکړم؟ یوې خواته ست مینه او بلې خواته جنت، حیران یم.

ماه جبینہ لاس په عبداللہ باندې اچوي او ورته وایي: گرانه، ته په دې سفر کې یوازي نه یې، تر اخيري سلگۍ درسره یمه او نه دي پرېږدم چې یوازي جنت ته ولاړ شي، باید یوځای اوسو.

عبداللہ: زما زړه، هره لحظه مې مور او ټوله کورنۍ ریاډېږي، پلار مې هیڅ له سترگونه لرې کېږي. پهدې باور لرم چې باید داشغالگرو په خلاف جهاد وکړو، خو دکورنۍ له مینې هم باید ستر گې پټې نه کړو.

ماه جبینہ: زړگیه، مخکې له دې چې ویده شو راځه چې له یوه اوبله خوند واخلو

تر څو له دې دنیا بې برخې ولاړنه شو.

عبادالله او ماه جبینه یو او بل په غېږه کي ټینگ نیسي، خو اندېښنو اووېږي دعبادالله په سترگو کې کور جوړکړی دی او په غمو او اندېښنو کي ډوب دی. ورو ورو دواړه ویده کېږي.

د دروازې ټک ټک ډاږه وینوي، عبادالله په بیره دکوټې دروازه خلاصوي اوستر گې یې په مولوي سرفراز لگېږي چې لېږ غوسه هم دی. مولوي سرفراز: سهار لمانځه ته نه یو راپورته شوي اوس ناوخته شوی دی. ژرکوئ چې ولاړ شو.

عبادالله چورتمن ولاړ دی او نه پوهېږي چې څه ووايې. مولوي سرفراز: ولي پته خوله یې؟ ژر کوه چې څو په خیر ملگري موږ ته منتظر دي.

عبادالله په بیره دماه جبینې خوا ته ځي او هغه ښوروي: ماه جبینې، ماه جبینې جگه شه چې ناوخته شوی دی.

ماه جبینه چې لېږ وېرېدلې ده له خوبه راپورته کېږي او په خپل ځای کي کېښي. رنګ یې الوتی او عبادالله ته گوري، دعبادالله سر دځان خواته ورکشوي او هغه په غېږ کي نیسي. نابیره یې دا جمله له خولې وزي: افسوس دخلکو په ځوانو زامنو چې ځې او ښکاره ده چې په برخلیک یې څه کېږي.

بیا هم دکوټې دروازه ټکېږي او مولوي سرفراز د دروازې له شاغږ ورکوي: څه شوی ځوانانو؟

عبادالله: دادی ژر دروزو مولوي صایب.

ژر ژر ځانونه چمتو کوي او ماه جبینه عبادالله ته وایي: سګرانه باید غسلونه مو کړي وای، خو.....

ځانمرگی ۹۵

بيا هم دمولوي سرفراز غږ د دوی تر غوږو کېږي چې وايي: ژر کوی زما خوږو چې ډېر وخت نه لرو.

عبداللہ ژر تشناب ته ځي تر څو مخ ومينځي او ماه جبينه له کوتې ډباندي راوړي. ماه جبينه په غوسه مولوي سرفراز ته گوري او ورو وايي: خدای پاک د دې ټولو شيانو پوښتنه درنه کوي.

مولوي سرفراز هم ورو ماه جبينې ته وايي: فکر کوم چې ماموريت دې له ياده وتلی دی؟ ما اوتا بايد خپل کاروکړو، نه دا چې په نورو زړه وسوځوو.

عبداللہ مخ ژر په لڼه وچوي او په بېړه له دمولوي سرفراز خواته راځي او وايي: مولوي صايب چمتو يو.

مولوي سرفراز: ژر کوی چې دوا خان او بخت بي بي په موټر کې موږ ته منتظر دي.

په بېړه دحوبلی نه ډباندي راوړي گوري چې ملگري يې په يوه لنډه کروزر موټر کي ناست دي او يو ټونس موټر خالي ولاړ دی، يوازي موټروان دی پکي.

مولوي سرفراز: تاسي ناوخته کړل نو بايد په همدې موټر کې کښېنئ. دموټر په منځ کې ټول شيان شته او دموټر موټروان دعملياتو قومندان دی. دهغه خبرو ته سل په سلو کي غوږ ونيسئ او عمل ورباندي وکړئ. موږ هم دهغه پلان په اساس چې له موټروان سره دی عمل کوو تر څو داسلامي تحريک لپاره په دنيا کي يوه ښه لاسته راوړنه شي او په اخيرت کې تر ټولو زياته لاسته راوړنه زموږ او ستاسي لپاره شي.

ماه جبينه او عبداللہ په ټونس کي سپرېږي. اومولوي سرفراز په لنډ کروزر موټر کي له نورو سره ځي. موټروان حرکت کوي له يوه او بل سره فاصله لري خو ديوه او بل له سترگو نه پناه کېږي. وروسته له څو دقيقو څخه موټروان عبداللہ ته وايي: عبداللہ وروره دلاس دڅنگ په بکس کي دي دوه دانې واسکيونه دي، راويې باسه هغه غټ واسکت چې زرغون رنگ لري، هغه دنارينه وو لپاره دی ته يې واغونده او

هغه بل تور رنگ چي لري او لږ سپک دی هغه دې خورته ورکړه.
عبادالله د بکس له منځه دواړه واسکټان راباسي، زرغون واسکټ يې په لاس کي نيولی او حيران دی چې څنگه يې واغوندي.

موټروان: ډېر چرت مه وهه وروره، تر زېر پراهنې لاندي يې واغونده چې ونه ليدل شي.

عبادالله: زېر پراهنې کارې واسکټ اغوندي او بېرته زېر پراهنې اغوندي. خو ماه جبينه بيا يوازي کميس کارې او په زېر پراهنې باندي سربېره واسکټ اغوندي او بېرته کميس اغوندي.

موټروان په ډېر دقت موټر څلور لارې ته نيږدې کوي او موبایل ته يې پيغام راځي. پيغام لولي او په موټر تېزوي له څلور لارې لري کېږي او دنظاميانو ديوه قراول خولې ته موټر ورنږدې کوي.

موټروان: ماه جبينې خورې ته ژرښکته شه او موقعيت ونيسه.
ماه جبينه عبادالله په مخ مچوي او له موټره ښکته کېږي او په بېره ځان مطلوب ځای ته رسوي. موټر هم لږ مخکې ځي.

موټروان: عبادالله وروره ته هم ښکته شه چېک ځان دقراول مخې ته ورسوه او دخلکو په منځ کي ودرېږه. دواسکټ ښې اړخ ته لاس ور وغځوه يوه نازکه رشمه په لاس درځي، دبسم الله په ويلو سره هغه دځان خواته درکش کړه.

عبادالله ژر ژر له موټره ښکته کېږي خو پښې يې سستي کوي او هر لحظه په دې فکر کي دی چې څه به وشي. دمکتب ماشومان ويني چې چېک چېک دمکتب خواته روان دي څو غير حاضر نه شي. دوه سپين ږيري هم سرک ججارو کوي تر څو سرک پاک شي او ښار ښکلی ښکاره شي. دشرک يوې گوښې ته يو تنکی ځوان ويني چې دسپلنو ډبلې يې په لاس کي دی او هر سرې او موټر چې ويني نوخواته يې ورځي او سپلني ورته دودوي چې ترڅو يو څو روپۍ ورته ورکړي. د يوې

ځانمرگی ۹۷ ❁

سوالگرې ښځې غږ هم اوري چې فرياد کوي ((ورورجانه ماشومان مي دوډۍ نه لري، دخدای په خاطر مرسته راسره وکړئ.))

داصحنه په عبادالله باندي دونه تاثیر کوي چې هيڅ په دې نه پوهېږي چې څه وکړي. هري خواته حيران حيران گوري. په دې وخت کي يې دسترگوپه وړاندي ديوي نظامي قطعي خواته دټانگونو يو کاروان روان دی او غواړي چې په خلکو غږ وکړي چې لري شئ. خو ده ته دمفتي انعام الله داخبره وريادېږي چې ورته ويلې يې وه چې موږ ته ديوه خارجي مرگ مهم دی که لسگونه افغانان له منځه ورسره ولاړ شي هم پروانه لري. ۱۰

عبادالله په چټکۍ لاس دواسکت يوه اړخ ته لاندي وړي او رشمه کشوي. له لير لري فاصلي څخه ماه جيبه چې دکيمرو لينزونه يې دکالو په مختلفو نقطو کي اويوه بله کېمره چې په بکس کي يې ځای په ځای شوې وه او دوه لينزونه يې دباندي سره وصل و، خو دچا نه ورته پام کېدل صحنه په دقت څارله.

کل چې يې عبادالله وليد چې لاس يې لاندي اړخ ته يووړ، سمدستي يې ځان دهغه ډبرين دېوال شاته غورځار کړ چې دايې څنگ ته ولاړه وه او ديوي ډېري مهيبې او وېرونکې چاودنې غږ يې غوږونه ور درانه کړل. له څو دقيقو ورسته له ځايه راولاړېږي، گوري چې چيغو، نارو او دامبولانسونو الارموهره څو اړه سر اخيستي ده. دې هم خپل بکس له سميتي دېواله راواخيست او دواقعي دمحل خواته يې ور منډه کړه. البته منډه يې په داسي انداز کي اخيستي ده چې دکالو کېمرې يې د واقعي دمحل او صحنې سمه ويليو وکړي.

کله چې دعبادالله دجسد ټوټو ته ور رسېږي گوري چې دعبادالله دسر او غاړې يوه ټوټه پرته ده او دود ځني پورته کېږي. دهغه دسوځېدلي غوښي بوی انسان ډېر په عذابوي دجسد بلې خواته سوالگره ښځه په وينو لرلې پرته ده او دتل لپاره داولادو دډوډۍ له غمه يې غمه شوې وه.

هغه تنکي ځوان چې سپلني يې دودول چيغي وهلې او ويل يې: وای خدايه پښه مي څه شوه. ددې نازک ځوان دواړې پښې پرې شوې وې او کالي يې داسي په وينو لت پت و لکه په وينو کي چې بې غوټه وهلې وي.

دڅو ماشومانو جسدونه هم پراته و، چې خودقيقي مخکي يې دمکتب پاکي جامې په تن وې، خو اوس داسي معلومېدل چې دفابريکې کارکونکي دي او دډېرو په سکرو سوځېدلي دي.

دهغو سپين ډيرو دتو چې مخکي يې سرک جارو کاوه، يوازي څو ټوټې غوښي په سرک معلومېدې. دڅو نويو متعلیمو ځوانانو نارې هم له دوکانه راوتې چې ټپيان شوي و. هغه سرتېري چې څو دقيقې وړاندي په پهره ولاړ ول، اوس يې هېڅ نښې نه معلومېږي چ څه شول، يوازي دانسانانو دغوښو ځيني ټوټې وې چې هري خواته پرته وې او يا هم په اُونو پي ي راڅرېدې.

ماه جينې دصحنې له عکاسي کولو وروسته کرار کرار صحنه پرېښوده او د وکیل د مېلمستون په لوري روانه شوه. له نيم ساعت پلي مزل وروسته ځان دمېلمستون مخې ته رسوي. دمېلمستون مخې ته مولوي سرفراز ولاړ دی. ماه جينه مولوي سرفراز ته سلام وراچوي، مېلمستون ته ننوزي او په بېره دتعمير منځ ته ځي، گوري چې دواخان ماه جينې ته په له خدا ډکه خوله وايي: ستري مه شې قارمانې!

ماه جينه: سلامت اوسئ، خو زما دزره محبوبهم ولاړ له عبادالله مخکي مي هم له څو نورو استشهديانو سره نکاح کړې وه خو يو يې هم د مظلوم عبادالله په اندازه راته گران نه و!

مولوي سرفراز هم راننوزي او ډېره په قهقهه خدا دخپلې بريا مبارکيانې يوه او بل ته وايي.

په همدې وخت کي وکیل هم کور ته راننوزي او او له لرې په ډېره خوشحاله څېره دمولوي سرفراز خواته راځي او وايي: مبارک دي وي مولوي صايب. لکه چې کافرانو

خانم رکی ❁ ۹۹

ته ٻنه ڊپر تاوان ورسېده. ژر ټلويزيون روښانه کړه چې خبرونه واورو تر نیم ساعت وروسته مو ستاسي لپاره یو په زړه پورې محفل جوړ کړی دی چې ډېره مشهوره سندرغاړې به سندرې پکې وايي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library